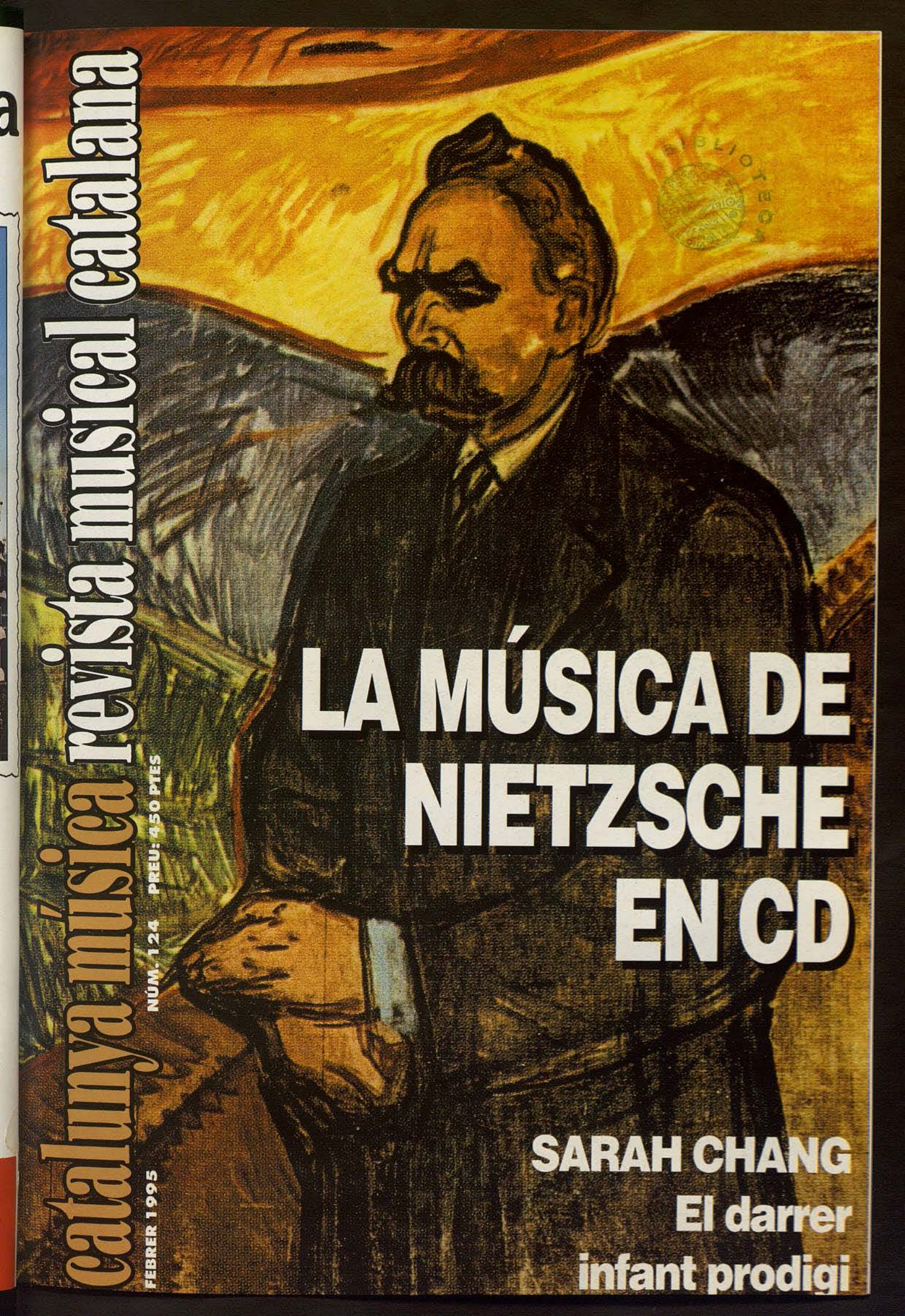
catalunya música revista musical catalana
NÚM. 124 PREU: 450 PTES
FEBRER 1995
LA MÚSICA DE NIETZSCHE EN CD
SARAH CHANG
El darrer infant prodigi

Adagio, su tienda de música.
Pianos
Organos electrónicos
Instrumentos profesionales
Viento y cuerda
Informática musical
Partituras
indigo
BARCELONA
Muntaner, 300, Esq. Laforja
Tel. 200 81 00
BARBERÁ DEL VALLÉS
Baricentro - Tel. 718 97 51
MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gra. Pardiñas
Tel. 435 89 89
MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

124
catalunya música

3A ÈPOCA ANY XII
NÚM. 124, FEBRER 1995

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (Coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetatge: **F.S.**
Secretaria de redacció: **Teresa Martínez**
Fotografía: **Pau Barceló**

Publicitat: **Art-Co/ 2000, S.L.**
Trafalgar, 14, 3r 1a A

Preimpressió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: B-34.432/83

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet, Pere Artigas, Josep Ma. Bricall, Josep Ma. Busquets, Josep Caminal, Jordi Casas, Josep Casanovas, Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joan Guinjoan, Carles Guinovart, Oriol Martorell, Xavier Montsalvatge, Marta Muntada, Lluís Oliva, Ramon Pla i Xavier Turull.**

Col·laboren en aquest número:
MONTSERRAT ALBET, PERE ARTÍS, JOAN CARLES BLANCH I ANGUERA, XAVIER CASANOVAS-DANÉS, JOSEP CASANOVAS, CESC, JAUME COMELLAS, JOSEP CRIVILLÉ I BARGALLÓ, CARLOS GERVILLA, RICARD GILI, CARLES LOBO, LLUÍS MILLET, SERGI MORENO-LASALLE, AGUSTÍ MONTELLÀ, MÒNICA MONTORIOL, MÒNICA PAGÈS SANTACANA, VICTÒRIA PALMA, DAVID PICÓ S., JOSEP M. PLADEVALL, JOAN M. PUJALS, LLUÍS TRULLÉN, JOSEP M. VILAR I JOAN VIVES.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
Tel 268 10 00
08003 BARCELONA

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors.

Portada: retrat de Nietzsche d'Edvard Munch

SUMARI

revista musical catalana

BIBLIOTECA

EDITORIAL
5 *El mecenes, una figura extingida?*

PANORAMA
6 *Friedrich Nietzsche, compositor*
per David Picó S.

11 *Manuel Cabero. Una mirada sobre el món coral català*
per Sergi Moreno-Lasalle

14 *L'exemple de Lluís Portabella*
per Josep Casanova

16 *Mikrokosmos:* In memoriam *Lluís Portabella*
per Pere Artís

18 *Del seu affm.: Sr. Robert Gerhard*
per Jaume Comellas

19 *Explèndid* Messies
per Lluís Trullén

20 *26è Festival Internacional de Jazz de Barcelona. Una mica de tot*
per David Picó S.

22 *Comiat d'any de l'OBC amb interrogants*
per Josep Casanovas

23 *Recuperació de l'Albéniz operista*
per X.C.-D.

25 *Una Creació de gran nivell*
per LL. T.

TEMA
27 *Aniversari i homenatge*

28 *Festa de la Música Catalana 1994. La crònica*
per RRMC

32 *Parlament amb motiu de la Festa de la Música*
per Joan M. Pujals

34 *Glossa de la vida i obra de Joaquim Homs*
per Montserrat Albet

MUSICALIA
37 *Sarah Chang. La tendresa del geni*
per Mònica Pagès Santacana

41 *Catalunya Música proposa. Gershwin ahir i sempre*
per Victòria Palma

43 Macbeth sempre: *l'impacte dels limits entre ciència i art*
per C.L.

44 *Oriol Bordas al Taller de Músics*
per Ricard Gili

49 *El musicòleg en l'era del CD*
per Josep M. Vilar

SCHERZANDO 50 **per Cesc**

CONCURS 51

LLIBRES 52

DISCOS 55

Casa fundada el 1886

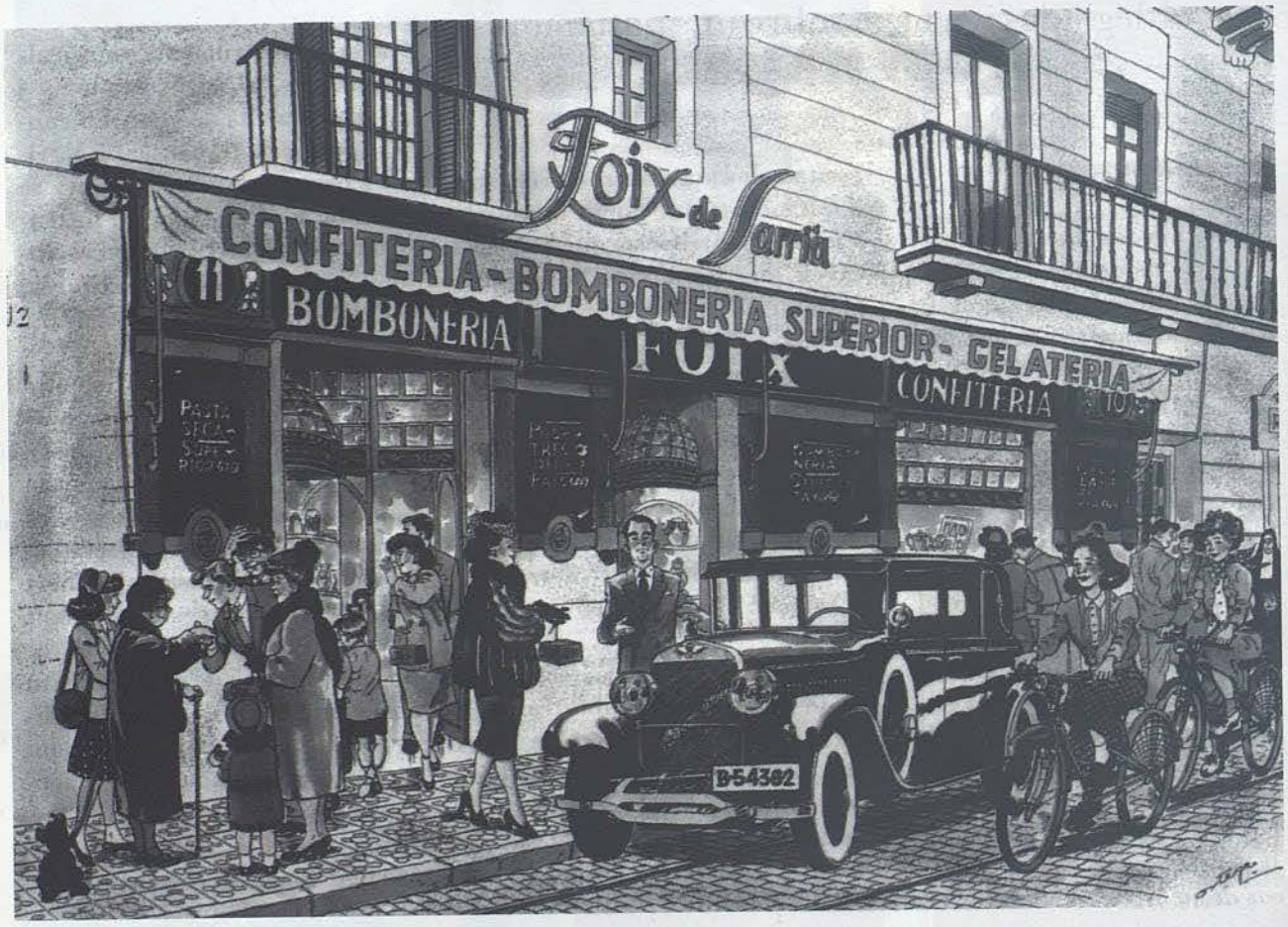

Major de Sarrià, 57
Tel. 203 07 14
08017 Barcelona

Pl. de Sarrià, 9 i 10
Tel. 203 04 73
08017 Barcelona

El mecenes, una figura extingida?

La desaparició recent d'una personalitat tan acusada i d'una trajectòria tan decisiva a la vida musical barcelonina dels darrers anys com Lluís Portabella fa que ressorgeixi un cert clima de reflexió al voltant de la figura del mecenes.

El tema no és gens banal perquè afecta quelcom tan decisiu com és el del, per ara encara imprescindible, suport privat a l'actuació cultural.

Abans d'avançar en l'argument cal valorar una sèrie de factors absolutament determinants sense els quals res no té explicació. En primer lloc, el fet que el diner, el capital, cada cop aparegui menys atribuïble personificadament. Això vol dir simplement que es protegeix sota la sigla S.A., la segona lletra de la qual amb el ben explícit significat d'"anònim". Això suposa, de forma immediata, que les decisions sobre aquesta realitat han deixat de ser de responsabilitat individual o personal per ésser-ho col·legiades i, a més, sobre uns patrimonis col·lectius. Per tant, això significa dissoldre el gaudi personalitzat de l'acció de mecenatge. Prendre decisions sobre patrimoni no exactament propi, sinó col·legiat, comporta riscos molt acusats; mot aquest, risc, renyit amb la praxi més fluida i natural de mecenatge. En aquestes condicions, la recerca d'una rendibilitat segura (a més, a termini pràcticament fix) esdevé objectiu prioritari. Rendibilitat que els nous temps i les noves formes de participació privada a la vida cultural situen en el modern terme d'imatge, factor que experts *ad hoc* són capaços de quantificar de forma enormement precisa, si cal.

A partir d'aquí, tan solvent és parlar de la mort de la figura del mecenes, com de la seva evolució en les noves maneres en què es manifesta. La nova realitat, en aquest sentit, és prou ambivalent i l'exigència de l'aportació privada hi ha trobat , com és ben evident, una línia d'eficàcia inqüestionable. Pel camí s'haurà perdut, això sí, la imatge esdevinguda romàntica (però que, tanmateix, transcendeix en molt aquesta època en els seus orígens –Mecenes va ser un pròcer de l'època de l'imperi romà–) de la figura individualitzada capaç de sentir un amor profund i autèntic per la cultura, fins al punt de, si cal, comprometre-hi el seu mateix patrimoni en els límits més absoluts.

La conclusió podria ser, doncs, que la figura no ha desaparegut sinó que ha sofert o està sofrint i acusant un decisiu procés d'evolució.

Publicada en CD la seva obra musical

Friedrich Nietzsche, compositor

per DAVID PICÓ S.

Per tal de commemorar el cent cinquanta aniversari del naixement del filòsof alemany Friedrich Nietzsche (1844-1900), el departament de música de la Concordia University de Montreal va tenir una brillant idea: publicar tota l'obra de Nietzsche, però no pas la filosòfica, sinó la musical. Aquest interessant projecte va donar el primer fruit a finals de l'any passat amb la publicació d'un compacte doble amb les composicions d'infantesa i joventut de Nietzsche. Excepte una obra posterior, els dos compactes recullen les peces musicals que Nietzsche va compondre entre el 1857, quan tenia tretze anys, i 1873, quan en tenia vint-i-nou. La majoria són peces breus per a piano o per a piano i veu, però també inclou obres corals i una per a piano i violí. Malgrat que pugui semblar que es tracta d'un període massa primerenc, és precisament aquesta època, prèvia a l'esclosió del Nietzsche filòsof, la que correspon a la seva etapa més fèrtil i intensa com a compositor. Les peces orquestrades s'inclouran en un proper compacte dedicat a les darreres composicions de Nietzsche.

L'aparició d'aquest compacte, titulat senzillament *The compositions of F. Nietzsche*, és un fet cabdal per a l'estudi de l'obra nietzscheana. Des que Joan Maragall, l'any 1893, publicà el primer article sobre Nietzsche al nostre país,[1] els escrits i estudis sobre aquest autor s'han multiplicat. Però malgrat aquest progressiu augment, el vincle entre Nietzsche i la música ha estat escassament estudiat (excloent la relació entre Nietzsche i Wagner, de la qual sí que hi ha bibliografia abundant). Una mostra d'això és que, fins ara, l'obra musical de Nietzsche restava pràcticament inèdita. El primer a enregistrar un recull de cançons de Nietzsche va ser el cantant líric Dietrich Fischer-Dieskau, i fins fa poc temps no s'han editat nous reculls, entre els quals destaca l'editat a New York per la discogràfica HLM Music Publications sota el títol de *The music of Friedrich Nietzsche*.

Nietzsche amb uniforme d'artilleria

La poca atenció que s'ha dedicat a la música de Nietzsche s'explica, en part, per la inaccessibilitat de les seves composicions. Aquesta barrera es va trencar l'any 1976 quan Curt Paul Janz, l'autor de l'exhaustiva biografia de Nietzsche en quatre volums,[2] va publicar el catàleg complet de les obres musicals de Nietzsche en una edició molt acurada que ha servit de guia fonamental per al compacte doble que ara presentem. Val a dir, a tall anecdòtic, que vint anys abans de la publicació d'aquest treball, en la seva obra *Los cornudos del arte moderno*, Salvador Dalí va incloure com a cita d'encapçalament d'un capítol, els primers acords d'una composició de Nietzsche.

La introducció d'aquest compacte a casa nostra ha arribat de l'interès de Pep Fernàndez del Tarré, en adquirir-lo per a la llibreria Noa Noa Llibres d'Art de Barcelona, de la qual és responsable. El fet que sigui una llibreria on es vengui, demostra l'escàs interès del món discogràfic per aquest treball. Malgrat tot, segons paraules de Pep Fernàndez, el compacte s'està venent molt bé. En el moment d'escriure aquest article, la llibreria Noa Noa (passeig de Sant Joan, 108, i Rambla Sta. Mònica, 7) és l'unic lloc on es ven, tot i que ja s'hi ha interessat una altra llibreria i una botiga de discos de Barcelona.

Música i filosofia

L'aparició d'aquest compacte representa una nova via, fins ara pràcticament inexplorada, per endinsar-se i comprendre el pensament de Nietzsche. Per aquest motiu, la presentació del compacte, realitzada fa unes setmanes, la va dur a terme Miguel Morey, catedràtic de filosofia de la Universitat de Barcelona i un dels estudiosos de l'obra de Nietzsche més reconeguts nacionalment i internacional, a més del darrer guanyador del Premi Anagrama d'assaig amb la no-

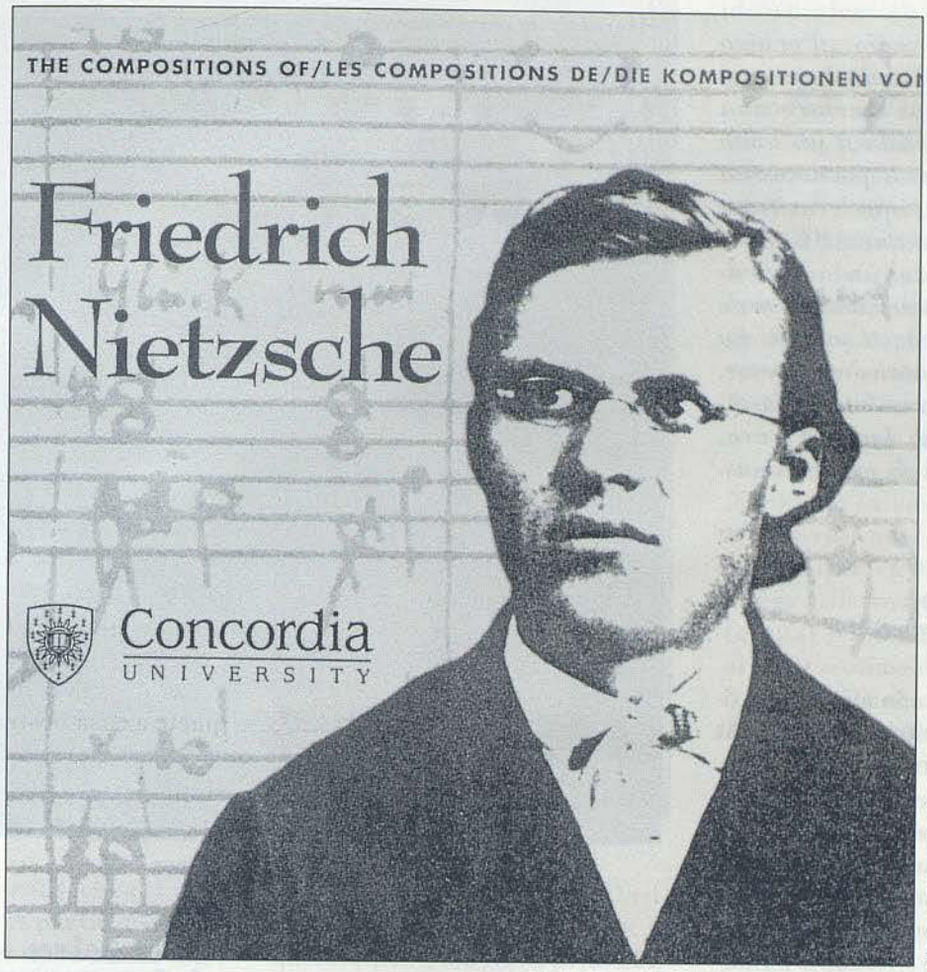

Caràtula del CD, editat per Concordia University, que conté, bàsicament, les peces que Friedrich Nietzsche compongué entre els anys 1861 i 1866

vel·la *Deseo de ser piel roja*. Durant la presentació, Morey va exposar el vincle que el jove Nietzsche estableix entre música i llenguatge. Aquest interessant tema, però, s'allunya massa de l'objecte d'aquest article.[3]

Pel que fa a la música, en declaracions a la "Revista Musical Catalana", Miguel Morey va fer referència a la reconeguda habilitat de Nietzsche per improvisar al piano. *A l'època, les composicions de Nietzsche no van despertar gaire interès, però quan improvisava al piano, el públic quedava impressionat. Això fa pensar que les coordenades des de les quals componia eren massa convencionals, però quan s'oblidava de la rigidesa acadèmica, el seu grau d'expressivitat era altíssim.*

La música de Nietzsche, inevitablement, planteja la problemàtica de la seva ubicació dins la totalitat de l'obra nietzscheana. És un fet aïllat o complementari? Cal accedir-hi des de la història de la música, de la filosofia, o de la biografia de Nietzsche? La resposta de Miguel Morey és clarificadora. *Cal enquadrar la música de Nietzsche en un marc de formació personal que, a causa de l'especialització, nosaltres hem perdut... Picasso feia versos, Dalí escrivia i Alberti dibuixava. No calia que els dibuixos d'Alberti fossin molt bons... Es tractava d'explorar diferents formes d'expressió, frec a frec l'una amb l'altra, dins d'un mateix marc personal d'expressivitat. La música de Nietzsche té a veure amb aquesta idea de formació integral. De jove, ell va formar una societat cultural on tots els membres havien d'entregar, cada mes, una obra d'una disciplina artística o cultural diferent. L'arquitecte feia música, el pintor escrivia, etc. Nietzsche feia música, tal com traduïa obres gregues o escrivia poemes... I no pintava perquè era gairebé cec! Era una manera d'exterioritzar el seu nucli expressiu amb tots els colors, gammes i matisos possibles. Ara això s'ha perdut. Però aquest compacte ens ofereix la possibilitat de desprofessionalitzar la mirada i delatar, en paraules de Nietzsche, "l'espectador crític", que és aquell que ja no sap escoltar la música, només sap comparar, analitzar, deduir influències, etc.*

La música convulsiona Nietzsche des de jove i l'acompanya amb la intensitat d'una passió interioritzada. Però cal entendre el context que fa possible aquesta passió, un context, social i musical, no gens semblant al d'avui. Miguel Morey ens el dibuixa. *Sovint no tenim en compte una cosa: la necessitat de música. La gent del segle passat estava als antípodes de nosaltres. Nosaltres no tenim aquesta necessitat perquè estem submergits en la pol·lució musical. Tenim toca-*

disc, compacte, ràdio... Per això se'ns fa difícil imaginar que Nietzsche pugui escriure una carta desesperada a un amic compositor dient-li que necessita escoltar música, i que li enviï una partitura urgentment! Cal entendre que vivia en un univers silenciós. I a aquest silenci hem de sumar el de la seva solitud. La música, al seu univers interior, havia de ressonar amb una intensitat colossal. La gent d'ara, en canvi, tenim els sentits esmussats.

Richard Wagner

Nietzsche, compositor

En l'àmbit de la música i la filosofia, és un fet generalitzat creure que Nietzsche era un compositor mediocre molt influenciat per les obres de Wagner.

A causa de la poca informació sobre les composicions de Nietzsche, és comprensible creure que Wagner, tenint en compte l'amistat que els va unir durant anys, va influir en la música de Nietzsche. És comprensible, però és fals. La major part de composicions de Nietzsche són anteriors a la trobada amb Wagner, i en aquest període d'influència prewagneriana, la música que millor inspirava el jove Nietzsche no era altra que la de Robert Schumann.

Ara bé, d'on neix l'opinió que Nietzsche és un músic mediocre? En el segle vint, fins fa molt poc, gairebé ningú no havia pogut escoltar ni llegir les composicions de Nietzsche, per tant, aquesta opinió s'ha de remuntar al segle passat. Hem de tirar enrera, concretament fins al 24 de juliol de l'any 1872. Aquell dia una autoritat musical com Hans von Bülow[4] escriu una carta a Nietzsche en què critica molt negativament el seu *Manfred-Meditation*, una composició per a piano a quatre mans (inclosa en el proper compacte de Nietzsche). Els termes negatius d'aquesta opinió ("obra extravagant", "desagradable", "antimusical", etc.) van crear precedent i han arribat fins als nostres dies. Però actualment, altres autoritats musicals com Curt Paul Janz o Wolfgang Bottenberg –director artístic del compacte– han assenyalat que generalitzar l'opinió de von Bülow és injust i erroni.[5] Diuen que Nietzsche era un bon músic i un pianista excel·lent. Òbviament, tenia limitacions, de les quals ell era conscient, però aquestes limitacions s'han d'avaluar juntament amb les seves qualitats musicals, que no eren poques.

La música del compacte

Wolfgang Bottenberg divideix l'obra musical de Nietzsche en tres etapes: la infantil, l'adolescent i la de joventut.

La major part de peces del compacte pertanyen a la segona etapa. Es tracta d'un període breu, del 1861 al 1866, però musicalment molt productiu. Nietzsche ingressa a la famosa escola de Pforta, on rep una exhaustiva formació humanística. Quan acaba l'escola entra a la Universitat de Bonn per estudiar teologia i filologia clàssica. Al mateix temps compon cançons i peces per a piano d'una exquisida harmonia i originalitat melòdica, per bé que mancades de la tècnica del contrapunt.

Les peces per a piano, formalment no són originals, però desprenen espontaneïtat i un alt grau de lirisme melòdic. *Allegro*, compost per Nietzsche als tretze anys, té la consistència formal d'un exercici, però la seva musicalitat és viva, jovial i intensa.

Des del 1904
al servei del món musical,
actualitzant dia a dia el seu catàleg
CASA EDITORIAL DE MÚSICA
BOILEAU
Provença, 287 - Fax i Tel: 2155334
08037 - BARCELONA (Espanya)
Edició ibèrica
Edicions originals (Urtext)
Obres cabdals de la música
Nous compositors
Obres pedagògiques
Música escènica

Imatge del filòsof-compositor

Aquí rau l'estrany encant d'aquestes peces. A partir d'estructures certament convencionals, s'escapen melodies fràgils i sensibles com *Heldenklage* i plenes de gràcia i agilitat dansaire com *Zigeunertanz*. La manca de tècnica del contrapunt és clara, però queda contrarestada per l'alta inspiració melòdica i harmònica.

Aquesta dualitat entre la forma i el contingut és encara més evident en les peces per a cor. La forma és acadèmica però conté una profunda força expressiva. Aquest germen expressiu assoleix moments de gran desimboltura i delicadesa, molt propers a la sensibilitat moderna. Dos exemples excel·lents són les peces per a cor i piano *O weint um sie* i *Herbstlich sonnige Tage*.

L'obra més llarga del compacte és *Eine Sylvesternacht*, una peça imaginativa per a piano i violí composta sota la influència de la música de Schumann, que Nietzsche va regalar anys més tard a Cosima Wagner.

Però de totes les peces, les més originals són les cançons. Algunes, tal com escriu Bottenberg, *s'apropen a la qualitat de les obres dels grans mestres del* lied.

De les quatre que trobem al primer compacte, cal esmentar *Mein Platz vor der Tür*, la primera cançó composta per Nietzsche. Arran de la seva senzilla i bella melodia –que recorda Schumann–, l'escàs contrapunt i la perfecta adaptació al text del poeta Klaus Groth, Bottenberg ha catalogat aquesta cançó entre les millors del *lied* alemany.

Al segon compacte, hi trobem un cicle de nou cançons que Nietzsche va escriure per a Maria Deussen. Nietzsche dibuixa un ampli ventall de sentiments musicant, amb admirable destresa, poemes d'Alexandr Puixkin, Sandor Petöri i Adalbert v. Chamisso. Les composicions són força complexes, amb clares influències de Robert Schumann, però no conserven la frescor de les anteriors.

Die junge Fischerin, la cançó posterior a aquest cicle, ressalta per dos motius: el text és del mateix Nietzsche i l'expressivitat supera el format típic del *lied* alemany. Aquesta cançó, com d'altres, té certes irregularitats que es poden interpretar com a defectes formals o com a trets d'originalitat. Tanmateix, les cançons de Nietzsche són formalment convencionals, però hi trobem girs sorprenents relacionats amb la tonalitat: acaben en un to diferent a l'original, tornen bruscament a la modulació inicial o conserven una tonalitat volàtil que resta transcendència a la tonalitat final. Aquests detalls no semblen pas imperfeccions, i si ho fossin, l'oïda actual les agraeix.

La darrera cançó, *Gebet an das Leben*, és un cas a part. Nietzsche la va compondre als trenta-vuit anys. El text és una poesia que va escriure la seva amiga Lou Andreas Salomé,[6] en la qual Nietzsche es va sentir al·ludit sentimentalment en llegir "Ich liebe Dich..." (t'estimo...). Anys més tard el compositor Peter Gast en va fer una adaptació per a cor i orquestra. Aquesta és la peça amb més valor històric i biogràfic.

Més enllà d'encerts i limitacions, aquestes peces són portadores d'un contingut expressiu extraordinari. Només cal oblidar qui és l'autor i escoltar-les sense gaires prejudicis. Possiblement mai no formaran part de la història de la música, però sí del record de la nostra sensibilitat. I no és estrany venint d'un home que, en una carta confessa: *La vida sense música és un error, una fatiga, un exili.*

Notes

[1] Article titulat *Nietzsche*, publicat el 15 de juliol de 1893 a la revista "L'Avenç", sota el pseudònim de Panphilos.

[2] Existeix traducció al castellà a Alianza Universidad.

[3] Per aprofundir la relació entre música i llenguatge, vegeu l'article *El piano de Nietzsche*, "Revista Musical Catalana", número 91.

[4] Hans von Büllow (1830-1894) va ser el primer marit de Cosima Litz, més tard dona de Wagner. Compositor i director, va conèixer Nietzsche a Basilea i va quedar frapat pels seus escrits, no pas per les seves composicions.

[5] "Magazine Littéraire", núm. 298, dedicat a Nietzsche. Entrevista a Curt Paul Janz, en la qual defensa la qualitat musical de Nietzsche. *The songs of Friedrich Nietzsche*, un article de Wolfgang Bottenberg inclòs en una publicació japonesa, cedit gentilment per Pep Fernàndez.

[6] Lou Andreas Salomé, escriptora d'origen rus que va conèixer Nietzsche l'any 1882. Després d'una intensa amistat es van distanciar. Dotze anys més tard va escriure un llibre sobre l'obra de Nietzsche. També va conèixer Rainer Maria Rilke, del qual va escriure un llibre l'any 1928.

L'ESPEREM A CASA

BON CONCERT

La teva

MANUEL CABERO
Una mirada sobre el món coral català

per SERGI MORENO-LASALLE

Ens trobem a l'Aula Frederic Mompou de l'Institut Joan Llongueres, centre on imparteix classes de direcció coral (Audicor). Manuel Cabero és una d'aquelles persones que mostren un gran caràcter, tarannà afable i en certa manera humil però alhora carregat de saviesa, inquietud i experiència.

– Com veu, amb la perspectiva dels anys, la seva trajectòria musical, la seva vocació, etc.?...

– Bé, és clar, és una trajectòria prou llarga, de molts anys i estic molt content de la feina que he fet, content perquè sempre m'ha agradat el que he fet, evidentment perquè m'agrada molt el cant coral, etc. Ambicions? Crec que la millor ambició ha estat realitzar un profund i constant treball i satisfer progressivament la inquietud artística i la formació musical d'un mateix, que és, al cap i a la fi, el que intento transmetre als meus alumnes.

– Aquesta necessitat constant d'ampliar els seus coneixements respon potser a una vocació autodidàctica?

– No, en absolut. No crec que aquesta manera de fer sigui pròpia d'un autodidacte, tot el contrari. Actualment, i no solament en la música, has d'adoptar aquesta posició, perquè surts del conservatori o de l'escola i t'adones que no saps res, perquè el que et falta i que és el que realment fa aprendre és la pràctica, l'experiència i l'estudi i la formació permanent. Als meus temps era diferent, perquè no hi havia escoles de direcció ni de cant coral, i de marxar a l'estranger, ni parlar-ne. En certa manera, vàrem ser una generació, és a dir l'Oriol Martorell, l'Enric Gispert, l'Enric Ribó (alguns anys més gran), i jo mateix els qui vàrem haver de, individualment, espontàniament també, formar-nos com a autodidactes. Va ser una actitud i una necessitat; altrament, no hi havia ofertes.

– I el Cor Madrigal, què hi representa, en tot això?

– Ah! El Cor Madrigal és l'obra de la meva vida (i això ho diu amb una gran emoció, com si parlés d'un fill pròdig o d'un bonic record d'infantesa). *Pensa que, és clar, vaig crear el cor l'any 51 i hi he treballat i hi he fet molta feina buscant sempre la progressió i millora constant. Ara, després d'un parèntesi, torna a funcionar. Una vegada reengegat junt amb una alumna meva, la Mireia Barrera, vaig cedir-li la responsabilitat de la direcció, com si es tractés d'una herència en vida, per tal d'assegurar continuïtat a la meva obra. De tota manera, hi continuo participant molt de grat, assessorant-los i vi-*

vint de prop les seves activitats.

– Crec molt interessant la seva activitat docent. Què en pensa, de quina manera es veu a si mateix com a pedagog i quins fruits li ha aportat de ser-ho?

– Mira, tots els cursos fan una bona tasca, tant per a l'alumne com per al mestre, que sempre pot aprendre dels deixebles. Evidentment, sempre pot haver-hi diferents enfocaments pedagògics, però tots, si fa no fa, segueixen la mateixa línia. El que faig és això, transmetre la direcció coral, perquè el que jo sé i he fet tingui una continuïtat. He ensenyat i ensenyo perquè les coses m'han vingut així i no he volgut fer altrament.

– Així com en la seva generació, l'Oriol Martorell, per exemple, ha preferit exercir la direcció coral com una cosa –per dir-ho d'alguna manera– popularment política, es veu vostè, com a pedagog, en el mateix camí que l'Enric Ribó?

– Comparar-me amb en Ribó seria molt pretensiós; és un gran músic pel qual sento una gran admiració, i no seria ètic considerar-me al seu mateix nivell.

– I en l'experiència docent, també hi entren els seus fills?

– Oh! És que tant la meva dona com jo no ho hem sabut fer altrament; per tant, és lògic que els nostres fills siguin tots músics i és el que fa que a casa sempre s'hagi viscut i es visqui la música com una cosa molt familiar, molt nostra. Cada cop que ens reunim, sempre parlem de música i la vivim.

– Les discussions a casa seva deuen ser d'allò més interessants...

– I tant, i tant!...

– Com a director, coralista i pedagog, en general com veu el món coral avui dia a Catalunya?

– Uf! Millor que mai, sens dubte!

– Sense que es compleixi allò que més quantitat equival a menys qualitat?

– No, no! Actualment hi ha molts cors i, entre ells, força de bons. Sens dubte que la qualitat

"La qualitat dels cors catalans ha millorat i supera la de qualsevol època anterior"

"Hi ha un treball de recerca i recuperació d'institucions culturals com les capelles de música"

ha millorat considerablement i, avui, supera la de qualsevol època anterior. Hi ha molts directors joves amb una elevada formació musical i domini de la tècnica de la direcció i també una nombrosa joventut de cantaires preparats musicalment, molts dels quals segueixen estudis de cant. Malgrat que les ajudes econòmiques oficials són migrades, en l'aspecte de l'associacionisme, sortosament, la Federació Catalana d'Entitats Corals aporta un servei importantíssim amb la divulgació de notícies, orientació i formació tècnica a cantaires i directors, organització de Trobades, edició de partitures i d'una dinàmica revista que es lliura a tots els cantaires de la Federació. La vocació coral de Catalunya és històrica.

– Recentment ha posat en marxa el projecte de recuperació de l'antiga Capella de Música de Santa Maria del Pi. A què creu que respon aquesta iniciativa?

– En realitat, aquesta iniciativa, que podríem dir que és un fet natural, la va tenir l'amic Jordi Sacasas, que és un historiador vocacional. Ell ha estat l'impulsor del projecte. Les capelles de música foren molt importants sobretot a partir dels segles XVI i XVII a les tres esglésies més importants de Barcelona (la Catedral, Santa Maria del Mar i Santa Maria del Pi) fins a finals del segle passat i principis de l'actual. Després s'entrà en una mena de decadència. Tampoc no hem de creure que fou la guerra el que acabà amb tot això. Actualment hi ha una forta tendència a restituir les coses antigues i perdudes. Així com es restauren edificis i monuments antics, també hi ha un treball de recerca i recuperació d'institucions culturals, com les capelles de música. L'Enric Gispert ja ho va fer amb Santa Maria del Mar; a la Catedral, fa temps, es va restablir l'antiga capella, de moment amb l'escolania, i arreu també es recuperen i restauren els orgues a les esglésies. Quan la Basílica i el seu consell pastoral assumiren el projecte, vaig acceptar-ne la direcció perquè era una proposta atractiva i singular per tractar-se d'una restitució històrica en favor de la música litúrgica, de la pròpia Basílica, de la ciutat i del país. A més, que l'església del Pi, amb la seva noble arquitectura, el campanar, les parets, les voltes i l'encant ambiental de la seva acústica, s'ho val. Calia, doncs, fer renéixer la Capella i que tingués una continuïtat assegurada. A més, no tan sols recuperem la capella en si, sinó també tot el muntatge, per dir-ho així, de la tradició: els cantaires s'anomenen cantors, vestiran com s'acostuma, una gramalla, que és una mena de toga que s'utilitzava d'antic, i tots els documents volen ser fets de manera simbòlica segons les antigues maneres.

– Amb un cert caire de nostàlgia o romanticisme, potser?

– Pot ser que sigui nostàlgia o pot ser una validesa només simbòlica. És, de fet, el reflex d'aquesta voluntat restablidora. El que s'ha fet, doncs, darrerament, és la preparació d'un equip, a partir d'en Jordi Sacasas en el vessant històric, jo mateix com a mestre de capella i David Malet, que és organista, liturgista i també antic alumne meu, que farà de mestre assistent i organista. Cerquem ara completar la selecció dels dotze cantors, tres per corda, ja que actualment només en tenim cinc (és sabut que tota selecció de veus és complicada i difícil, si es vol aconseguir un so sensible). Així, espero aviat posar en marxa la capella, sobretot amb la màxima visió de futur, i pensant que els resultats siguin pausats però progressius. No sóc impacient, perquè sé el que això costa. Potser mereix de ser comentat que, a part de les actuacions en les funcions religioses més importants, cada dissabte, abans de la missa d'onze que se celebra a la Capella de la Sang de la Basílica, la capella hi cantarà un motet.

– Serà bo de sentir.

– Així ho desitjo. A més, cada cop ho anunciarem al portal de l'església amb el títol corresponent.

– La voluntat de recuperació de la capella a nivell corporatiu també es traduirà en una recuperació del patrimoni musical barroc català?

– La intenció hi és, fins i tot ja hi ha musicòlegs dedicats a estudiar i a recuperar l'arxiu de la Basílica. Però ara com ara, amb pocs cantors no podem afrontar aquestes obres barroques, sovint a moltes veus i policorals. Per començar, ens centrarem en el Renaixement, que a més de tenir una gran riquesa musical, també crec que és la millor escola per a la formació d'un cor. El so que pots aconseguir amb una obra del Renaixement és un so de gran nivell, tant musical com vocal.

– Renaixement italià, hispànic, franco-flamenc?

– De tot, de tot una mica. Ara tinc una peça de Willaert al cap, però farem de tot. També cal pensar en Victoria i Palestrina i tants d'altres.

– Darrerament hi ha una mena de tendència, després de l'explosió exuberant dels grans orfeons, a retornar a les formacions més petites, com el Cor de Cambra del Palau o la mateixa capella del Pi. Com ho veu, això?

– No sabria definir-ho exactament així. De fet, els de la meva generació ja vam trencar amb la tradició de les masses corals; els nostres conjunts eren reduïts i amb noves denominacions. Jo vaig crear el Cor Madrigal amb dotze cantaires. La Coral Sant Jordi també va començar amb poca gent. És cert que això va ser motivat, i continua essent-ho, per la inquietud en la recerca del treball més detallat i rigorós que permeten els grups de cambra, en els quals es pot demanar una certa professionalitat tècnica als seus cantaires. Ara mateix, només hi ha el Cor del Palau que sigui professional, perquè està ben subvencionat, però a la capella jo intento, en el possible, assolir un grau similar de professionalitat i compromís. I aquestes qualitats les trobem, també, en el bon equip de col·laboradors que sortosament ens assisteixen i ens ajuden en les tasques administratives i extramusicals.

– Que hi hagi molta sort, doncs, en aquest projecte i esperem que aviat podrem sentir aquesta recuperada capella musical.

– Esperem de tot cor que així sigui.

Encara, en acomiadar-nos a les escales de l'institut, em prega que faci constar el seu cordial agraïment al rector de la parròquia del Pi, mossèn Vidal, i al consell pastoral, sense el suport dels quals no es podria portar a terme la iniciativa de la capella.

L'exemple de Lluís Portabella

per JOSEP CASANOVAS

Repetidament s'han publicat aquests darrers dies articles necrològics referits a la memòria d'aquest que fou el gran patrici de la música barcelonina durant més de vint-i-cinc anys, seguits pels que fou gerent del primer Consorci del Gran Teatre del Liceu. No fou l'únic organitzador a partir de 1958, perquè hi hagueren altres persones i entitats, però ningú no podrà negar-li mai la decisiva classe de mecenatge pur i la qualitat absoluta en tot allò de què fou promotor.

El primer aspecte, el que en podríem dir formal, és a dir, el mecenatge en si mateix –en el qual arribà a comprometre i esmerçar gran part del seu patrimoni particular–, concretament el que exercí al Patronat Pro-Música, exigeix que en justícia es faci alguna precisió. Pro-Música fou un patronat integrat per una llarga relació de personalitats catalanes, el més brillant i precís exemple del que darrerament s'ha vingut a anomenar societat civil. Des de la fundació, el 1958, els seus patrons exerciren en comú i individualment un important paper d'avaladors de la gran cultura musical a Barcelona. Feta aquesta observació, que és evidentment elemental, tampoc no em resulta empetitida la figura de Portabella, sinó encara ennoblida. Allí on no arribaren els ingressos dels concerts hi havia al darrera el patronat, però al darrera d'aquest és on hi havia Portabella, i sembla que les més de les vegades de manera anònima. Fou, doncs, un mecenatge discret, generós, ni del tot forassenyat en els primers temps, els del repetit Pro-Música. En tot cas,

Un model a seguir sobretot quant a cultura, refinament i actuació senyorívola

les veritables dificultats sorgiren quan el primer Consorci del Liceu el deixà exercitar la seva rauxa fins a l'extrem de comprometre els cèlebres més de 600 milions propis. També s'ha repetit darrerament al respecte que aquest passiu, tan criticat llavors gairebé com una pura prodigalitat, es multiplicà després per deu per les gestions alienes posteriors.

Però hi ha l'aspecte de la qualitat artística i cultural de tota l'obra duta a terme per Portabella durant el quart de segle de Pro-Música. Es tracta d'una tasca distinta de la dels darrers pocs anys al Liceu. Foren uns anys en què Barcelona partia de zero i una Europa, el món sencer –recordem 1958– començava a estar al nostre abast. S'iniciava el més injust i discriminatori procés cultural, que consistia en la subvenció estatal de totes les activitats de classe a Madrid, mentre que a Barcelona només teníem la famosa cultura de "peatge". Aquí retrobem la figura arrauxada de Portabella i durant tots aquells anys converteix les grans orquestres i els millors solistes del món sencer en habituals de la nostra ciutat. Hi ha tot un volum inèdit en què diversos col·laboradors arribàrem a estudiar, segons diverses perspectives, la magna obra dels primers vint-i-cinc anys de Pro-Música i podem donar fe que la nostra societat va arribar a viure tot aquell temps a l'empara d'aquella útil paranoia de Portabella. També la vida ens ha permès de conèixer altres promotors més modestos que han estat pràcticament en mans d'agents, però aquest tampoc no fou el cas del nostre personatge. Era terriblement sagaç i entès en el món musical del seu temps, fins a l'extrem que no solament portà sempre grans realitats indiscutibles, sinó que tenia el flaire especial per saber quina era la figura de darrera hora que li calia a Barcelona "descobrir" ensems que la resta del món. No eren sempre les filharmòniques de Berlín o de Viena o les grans americanes, amb els seus directors llegendaris, sinó també els primers passos d'un Baremboim o d'un Ashkenazi, per exemple.

Els anys del Liceu signifiquen ja una altra visió de l'obra personal de Portabella, tant en l'aspecte creatiu d'una nova mentalitat de l'espectacle fastuós, possiblement irreal, no exempt de discussió per al món de l'òpera, com sobretot, en la providencial renaixença que va assolir per a un Liceu estranyament decandit fins a extrems greus.

Sempre més el recordarem en tots els encontres que hi férem enumerant amb delectació tots els projectes immediats de produccions que ens semblaven d'antuvi quimèriques, mers deliris, i que aviat vam aprendre a considerar com a fantàstiques realitats que arribaven inexorablement. Un model a seguir en tants aspectes, sobretot quant a cultura, refinament i actuació senyorívola.

"Jo li estic molt agraït"

Vaig conèixer Portabella personalment al Liceu. Hi vaig tenir molt bones relacions; era un home encantador. Va fer moltes coses per la música, tant al Liceu com abans amb Pro-Música, coses que ningú mai no havia fet abans. No puc fer res més que lloar-lo.

Lluís Portabella va tirar endavant el Liceu després de la mort de Pàmias. Crec que ha estat molt oblidat de tothom després de tot el que havia fet pel Liceu i per la música en general a Barcelona. Jo li estic molt agraït.

Dalmau González

"Sento molt la seva mort"

Vaig treballar una vegada per a Pro-Música. Fou al Palau de la Música en una representació de l'òpera de Mozart La clemenza di Tito, *que dirigí Charles Mackerras, amb Teresa Berganza i el tenor Moser. Fou memorable... Els concerts que organitzava Lluís Portabella tenien el segell de la qualitat. Em va tractar molt bé. Fou molt amable i el recordo com una persona molt agradable.*

Gràcies a ell es feien concerts memorables. Realment, Lluís Portabella fou un gran mecenes. Sento molt la seva mort.

Enriqueta Tarrés

"Ell és l'últim gran mecenes de tot l'Estat"

Lluís Portabella ha estat un patrici important per a la música a Barcelona. No hem d'oblidar que, la seva iniciativa i la del Patronat Pro-Música, portà a Barcelona la Filharmònica de Viena. I a partir d'aquí es produí una expansió musical molt important. Abans, això era un desert... Barcelona li deu molt i encara no li ha estat pagat.

Des del meu punt de vista, ell és l'últim gran mecenes de tot l'Estat. Es va arruinar pel seu esperit de mecenatge.

Per a Barcelona fou molt enriquidor. Gràcies a ell a Barcelona s'han escoltat les millors orquestres del món. Es mereix un record important. La societat està en deute amb Lluís Portabella.

Antoni Ros-Marbà

"Va desenvolupar la seva tasca amb cordialitat i generositat"

Amb motiu de la mort de Lluís Portabella, moltes veus han recordat la fisonomia inconfusible que durant una bona trentena d'anys va saber donar als nostres ambients musicals, tant en el camp concertístic (Pro-Música) com en el de la lírica (Liceu). Per la brevetat d'aquesta nota, jo només subratllaré, ara, dos únics aspectes d'aquesta personalíssima tasca. En primer lloc, la gran cordialitat i generositat amb les quals va saber desenvolupar-la; una cordialitat que va convertir les seves relacions professionals en unes molt sinceres i íntimes amistats amb mítiques figures del món musical, i una generositat que va ser causa de molt dolorosos sacrificis personals. I en segon lloc, i en un terreny més subjectiu, el fet que, gràcies a ell, la Coral Sant Jordi (juntament amb altres amics) vam poder participar en aquelles inoblidables audicions de La Creació *de Haydn i la* Passió segons sant Joan *de Bach dirigides per Hermann Scherchen, del* Requiem *de Mozart amb Sergiu Celibidache, d'*Un requiem alemany *de Brahms i la* Passió segons sant Mateu *de Bach amb Sergiu Comissiona i de* L'Orfeo *de Monteverdi amb Michel Corboz; unes experiències i uns moments riquíssims (i penso tant en els assaigs com en els mateixos concerts) que només van ser possibles gràcies al sensible, intel·ligent i generós mecenatge de l'enyorat amic Lluís Portabella. Moltíssimes gràcies!*

Oriol Martorell

MIKROKOSMOS

In memoriam Lluís Portabella

La mort de Lluís Portabella, el passat dia 17 de desembre, tanca definitivament un capítol de la història musical recent del nostre país; de fet, un capítol clos virtualment amb la desaparició de l'escena pública, ara fa uns deu anys, del mecenes ara finat.

Mecenes. Aquest és, possiblement, el mot que pot definir millor la personalitat de Lluís Portabella en el camp musical. Un mecenatge al qual l'impulsà el desig de dotar Barcelona d'unes temporades musicals de nivell similar al vigent als principals centres europeus.

No escau ací de glossar exhaustivament l'executòria de Portabella al capdavant del Liceu, el qual comandà durant els primers anys del Consorci que prengué el relleu de la gestió empresarial anterior; ni la que protagonitzà amb Pro-Música, des del 1958 i durant més de vint-i-cinc anys.

Més aviat, ara voldria remarcar el tarannà amb què fou menada aquella acció, presidida sempre per uns trets de senyoriu exquisit, propi només de qui sap què porta entre mans. I amb una característica essencial: la generositat. Un atribut que, a la llarga, esdevingué un bumerang contra qui la practicà amb una altesa de mires tan noble, incapaç com fou de saber dir *no* quan l'ocasió ho reclamava...

Els darrers deu anys –i com a conseqüència de circumstàncies atzaroses, que li feren conèixer la volubilitat dels comportaments humans– desaparegué, pràcticament, de l'actualitat musical barcelonina. Un fet que no compensà la concessió per part de l'Ajuntament de Barcelona, l'any 1989, de la Medalla de Plata al Mèrit Artístic.

Una de les darreres vegades que hi vaig departir, encara em parlà de Pro-Música, amb la recança, no dissimulada, de no haver pogut publicar el llibre que havíem preparat, commemoratiu dels 25 anys de l'entitat. Un volum no nascut que, enquadernat de galerades, ocupa un lloc d'honor a la biblioteca del meu despatx i que, objecte com és de consulta sovintejada, em retorna constantment la imatge de qui ara ens ha deixat discretament...

Descansi en pau Lluís Portabella, a qui dia vindrà que el país farà justícia...

Pere Artís

M. Lluïsa Muntada guardonada al Concurs d'Oratori i Lied de Clermont-Ferrand

La soprano catalana M. Lluïsa Muntada fou guardonada el passat desembre al X Concurs Internacional d'Oratori i Lied de la localitat francesa de Clermont-Ferrand. M. Lluïsa Muntada és Master of Music with Distinction per la Universitat d'Indiana (EUA) i ha estat alumna de Marimí del Pozo, Edith Mathis, Victòria dels Àngels i Cornelia Kallish.

Amb aquest guardó la soprano catalana ha obtingut el reconeixement a la seva curta però intensa i brillant trajectòria artística, que l'ha dut a oferir nombrosos recitals de *lied* i ha col·laborat amb les orquestres de Radiotelevisió Espanyola, Nacional d'Andorra, Virtuosos de Moscou, Orquestra de Cambra Reina Sofia i la JONDE, entre d'altres. ■

La Coral Universitat de les Illes Balears al V Festival de Cors d'Atenes

La Coral Universitat de les Illes Balears, dirigida per Joan Company i integrada per 55 cantaires, fou l'únic representant espanyol al Festival Internacional de Cors d'Atenes (el passat novembre) i fou també la formació més guardonada, amb quatre medalles de bronze, en les modalitats de: cor, mixt, cor de cambra, cor masculí i cor femení.

La Coral Universitat presentà un programa amb obres d'autors com Tomás Luis de Victoria, Berlioz, Rossini, Bruckner, Javi Busto i del compositor mallorquí Joan Maria Thomàs (1896-1966). Al Festival, hi participaren 95 cors procedents de 28 països d'Europa, Amèrica, Àfrica i Àsia. ■

Enregistrament de l'OBC a càrrec de Catalunya Música

En el marc d'actuacions de la nova etapa de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), els passats dies 4 i 5 de gener, al Palau de la Música Catalana, l'Orquestra enregistrà un programa monogràfic dedicat a la música catalana, sota la direcció de Salvador Brotons.

En l'àmbit d'estreta col·laboració establert entre l'Orquestra i l'emissora nacional, Catalunya Música es féu càrrec de l'enregistrament per a la seva posterior emissió.

Configuraren el programa, el *Scherzo Simfònic* d'Agustí Borgunyó, les *Tres Sonates del Pare Soler* de R. Lamote de Grignon, les *Estampes simfòniques* de Joaquim Serra, les *Cinco piezas sobre cantos populares españoles per a piano* d'Enric Granados orquestrades per Rafael Ferrer, i el *Concerto Grosso* de Lluís Benejam.

L'interès d'aquest programa consisteix en el fet que les cinc obres eren interpretades per primera vegada per l'Orquestra i en el cas del sabadellenc Agustí Borgunyó (1894-1967) coincideix amb la fi del seu centenari.

Finalment, cal ressenyar que aquest programa ha permès recuperar l'obra de Ricard Lamote de Grignon *Tres Sonates del Pare Soler* que, programada inicialment la present temporada, va ser anul·lada a darrera hora per malaltia del director convidat.

El compositor i director d'orquestra Salvador Brotons, resident als Estats Units, i habitual col·laborador de l'Orquestra, va ser el responsable musical de l'enregistrament. ■

Inauguració oficial de la seu de l'OSV

Des de començaments de temporada –ja la setena– l'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV) compta, per primera vegada, amb una seu permanent a l'antiga Escola de Comerç de Sabadell –nom més popular pel qual es coneix l'edifici– al carrer de Narcís Giralt, 40. La inauguració oficial tingué lloc el passat 15 de desembre, a la qual assistiren, entre diverses personalitats del món polític, cultural i empresarial de la ciutat, el conseller de Cultura de la Generalitat, Joan Guitart, i l'alcalde de Sabadell, Antoni Farrés.

Xavier Pomerol, president de l'OSV –i flauta de la formació–, obrí els parlaments repassant els set anys de vida de l'Orquestra, tot agraint el suport institucional de l'Ajuntament de Sabadell i de la Generalitat, així com també la confiança dels seus patrocinadors (Pioneer i Banc de Sabadell) i el nou suport de dues empreses més (Catalana Occident i Sabadell Grup Assegurador) i la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB).

El conseller de Cultura destacà el paper cabdal de l'OSV en l'entramat musical de Catalunya. Per la seva banda, Antoni Farrés ressaltà la importància en l'estructura organitzativa que aporta una ubicació física permanent, la qual ofereix més possibilitats de divulgar la música, fins i tot amb l'ajut d'altres col·lectius socials de la ciutat. Si més no, amb la seu permanent es produeix un nou salt qualitatiu de l'Orquestra, al qual es pot afegir la possibilitat d'oferir formació musical i altres activitats complementàries a la tasca concertística. En aquest sentit, durant l'acte s'anuncià la propera creació d'una fundació. Després dels parlaments, l'OSV oferí un petit concert amb les 6 danses alemanyes KV 509 de Mozart. L'acte acabà amb un generós refrigeri per als convidats.

Com ja informàvem en el núm. 121 de la Revista (novembre 1994), la nova seu permanent de l'OSV té un auditori, amb capacitat per a 300 persones, en la qual la formació realitza els seus assajos i els concerts del cicle Concerts Simfònics Populars. L'edifici havia estat darrerament propietat de la UAB, que va cedir-lo a l'Ajuntament de Sabadell amb el compromís de cedir-lo alhora a l'Orquestra Simfònica del Vallès. ■

CORRIGENDA

A la pàgina núm. 3 (Sumari) de la "Revista" núm. 123, gener de 1995, a peu de pàgina a l'esquerra, cal completar la frase referent a la il·lustració de la portada així: Miquel Llobet, retrat a l'oli de López Mezquita (Museu d'Art Modern de Madrid).

CONVOCATÒRIES

XLI CONCURS INTERNACIONAL D'EXECUCIÓ MUSICAL MARIA CANALS DE BARCELONA. Categoria Piano/Cant. Hi poden participar joves pianistes i cantants de tots els països del món que tinguin 18 anys com a mínim i 32 com a màxim el dia 1 de gener de 1995 pel que fa a la modalitat de piano, i 18 anys com a mínim i 35 com a màxim en la de cant. S'atorgaran diverses recompenses, les principals seran tres primers premis, dotats amb 600.000, 300.000 i 150.000 ptes., respectivament, tant per a piano com per a cant. Categoria Piano-Júniors: hi poden participar tots els estudiants de piano de qualsevol nacionalitat. S'hi estableixen dues categories: a) edat mínima 12 anys i edat màxima 15 anys el dia 1 de gener de 1995; i b) edat mínima 14 anys i màxima 19 anys el dia 1 de gener de 1995. També hi haurà dues proves eliminatòries i una de final. S'estableixen quatre premis per a ambdues categories: 300.000, 180.000, 120.000 i 60.000 ptes., a més de medalles i diplomes d'honor. Tots dos "concursos" es realitzaran entre el 22 d'abril i el 9 de maig. El dia 15 de febrer és la data límit d'inscripció. Per a més informació: Ars Nova. Gran Via de les Corts Catalanes, 654. 08010 Barcelona.

I CONCURS DE COMPOSICIÓ CORAL. Organitzat pel Festival Internacional de Música de Cantonigròs. Les composicions hauran de ser originals a quatre veus mixtes. El tema literari és lliure, però haurà de correspondre a prosa o poesia en qualsevol de les llengües pròpies de les diferents cultures del territori espanyol. Les obres hauran de tenir una durada entre 3 i 6 minuts, i unes dificultats tècniques que no sobrepassin el nivell mitjà de les agrupacions corals amateurs. La data límit de presentació d'originals acaba el dia 30 d'abril. Per a més informació: Festival Internacional de Música de Cantonigròs. C/Muntaner, 305, entl. 2a. 08021 Barcelona. Tel. i Fax: 201 77 11.

XIII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA DE CANTONIGRÒS. Del 13 al 16 de juliol. Competició i exhibició de música coral mixta, veus iguals femenines, cors infantils i danses populars. Hi són convidats grups d'arreu del món amb un cert nivell artístic i formatiu. Per a més informació: Festival Internacional de Música de Cantonigròs. C/ Muntaner, 305, entl. 2a. 08021 Barcelona. Tels. 201 25 47 - 852 50 86 - 852 50 95. Fax: 201 77 11.

CONCURS INTERNACIONAL DE MÚSICA REINA SÒNIA. Del 9 al 18 d'agost a Oslo (Noruega), aquesta edició es dedica als cantants d'òpera. El jurat serà format per: Menno Feenstra, Ingrid Bjoner, Goetz Friedrich, Yuriy Grogoriev, Marilyb Horne, James King, Birgit Nilsson i Paolo Montarsolo. La data límit d'inscripció acaba el dia 15 de març. Per a més informació: Norwegian State Academy of Music. The Queen Sonja Internacional Music Competition. P.O. Box 5190 Majorstua. N-0302 Oslo. Norway. Tel.: +47 22 46 40 55 ext. 430. Fax: +47 22 46 36 30.

CURS D'ORGANOLOGIA. Al Museu de la Música de Barcelona, fins al febrer. Properes sessions: 8 de febrer, "El rol musical dels cordòfons pinçats a la música europea", per Lluís Gàsser; 15 de febrer, "El rol musical dels cordòfons d'arc en la música europea", per Emilio Moreno; i 22 de febrer, "Sessió pràctica al Museu sobre els cordòfons", per Romà Escalas. Per a més informació: Museu de la Música. Av. Diagonal, 373. 08008 Barcelona. Tel.: 416 11 57. Fax: 217 11 06.

XIV CONCURS NACIONAL D'ART FLAMENC DE CÒRDOVA. Del 6 al 13 de maig, és adreçat a *cantaores, tocaores* i *bailaores* d'ambdós sexes, professionals o aficionats, que hagin complert els 16 anys el dia 6 d'abril d'enguany. S'estableixen 8 premis per a la secció de *cante* –un de 1.000.000 ptes. i set de 250.000 ptes.–; 7 premis per a la secció de *baile* –un de 1.000.000 de ptes. i sis de 250.000 ptes.–; i 3 per a la secció de *toque de guitarra* –un de 1.000.000 de ptes. i dos de 250.000 ptes. La data límit de presentació d'inscripcions acaba el dia 6 d'abril. Per a més informació cal adreçar-se a: Secretaria del XIV Concurs Nacional d'Art Flamenc. F.P.M. Gran Teatre. Av. del Gran Capitán, 3. 14008 Còrdova.

II CICLE DE CONCERTS PER A JOVES INTÈRPRETS. Organitzat pel Conservatori Professional Municial de Música de Sabadell amb l'Ajuntament d'aquesta ciutat, l'Associació de Pares d'Alumnes i Joventuts Musicals de Sabadell, es convoca el II Cicle de Concerts de Joves Intèrprets. Aquest cicle és adreçat a tots aquells que tinguin un nivell corresponent als últims cursos de grau professional o superiors dels estudis musicals. L'edat màxima dels intèrprets és de 25 anys els solistes i una mitjana de 30 anys els grups de cambra. Per inscriure's cal portar, a més de la documentació i sol·licituds necessàries, una casset amb una gravació no inferior a 20 minuts que inclogui, almenys, una de les obres que interpretarà al cicle. La data límit de presentació del material i inscripcions és el dia 28 de febrer. Per a més informació: Secretaria del Conservatori de Sabadell. Tel: 726 45 72 (de 10 a 14 i de 17 a 19 h).

David Puertas, premiat al Certamen de Sardanes de Mollet

El jove compositor i instrumentista de cobla barceloní David Puertas va guanyar el Premi Especial per a menors de 25 anys del Certamen de Composició de Sardanes per a Joves Músics de Mollet del Vallès, dotat amb 100.000 ptes., amb l'obra Sardana modal. *David Puertas és col·laborador habitual de "Catalunya Música/Revista Musical Catalana". El Primer Premi, dotat amb 150.000 ptes., fou per a Xavier Armenter amb la sardana* Homenatge a Toldrà, *i Daniel Gasulla aconseguí un accèssit, dotat amb 50.000 ptes., per la sardana* Sílvia.

El jurat fou integrat per Josep Solà, Jesús Ventura, Jaume Cristau, Manuel Oltra i Jordi Molina. ■

El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana a Santiago de Compostel·la

El passat dijous, 5 de gener, el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, que dirigeix Jordi Casas, la Joven Orquesta Nacional de España i els solistes Rosa Mannion, Neil Archer i Simon Estes, tots sota la direcció d'Edmon Colomer, interpretà l'oratori *La Creació* de Haydn, concert que ja ens havien ofert al Palau de la Música Catalana el desembre passat.

Del concert, la interpretació del qual resultà excel·lent, en destacà l'eficàcia de l'Auditorio de Galicia, que des de 1989 ofereix a la ciutat de Santiago de Compostel·la una quantiosa i excel·lent oferta musical que va des de les representacions operístiques fins als recitals de *lieder* i concerts de música de cambra. La sala no resulta freda acústicament tot i que afavoreix potser excessivament el davant de l'escenari. Així, la corda sonà potser massa brillant, en contra del vent, que resultava més opac. Al fons, el cor, quantiosament reforçat, passava sense massa esforç, i aconseguia passatges de gran brillantor. El millor, potser, foren la direcció d'Edmon Colomer, molt lúcida, i la gran qualitat de les tres veus solistes, sobretot la soprano Rosa Mannion.

També la rebuda calorosa del públic, que esclatà al final en uns deu minuts d'aplaudiments incansables. ● S.M.L.

Del seu affm.

Sr. Robert Gerhard

Il·lustre compositor d'immaculada trajectòria avantguardista

Estimat amic:

Segurament que des del setial de la immortalitat on es troba merescudament i on gaudeix de l'estima que li ha atorgat una obra transcendent, li sorprendrà que avui m'adreci a vostè sense previ avís. I segurament li sorprendrà encara més el motiu que m'ha portat a fer-ho.

Vaig ser un dels privilegiats espectadors que van gaudir del seu impagable *Concert per a violí i orquestra* que va programar intel·ligentment l'OBC en el primer cap de setmana del desembre darrer i que va servir amb molt elogiable convicció i classe aquest instrumentista tan solvent que s'anomena Àngel Jesús García. Confesso que era una obra que m'atreia molt d'escoltar ja que me n'havien parlar molt i molt bé des de feia molt –massa–, temps. I confesso també que les expectatives es van complir a plena satisfacció i que, encara més, espero tenir ocasió, tant de bo sigui aviat, de tornar a gaudir-ne. I de tantes altres seves que s'ofereixen amb periodicitat dissortadament dilatada.

En tot cas, allò que em porta específicament ara a comunicar-me amb vostè és el fet que el tercer moviment d'aquest concert inclou uns breus però significatius compassos de sardana. Segurament que vostè, a aquest fet creatiu, no li dóna gaire importància. I, amb tota probabilitat, quan ho va escriure el matís no tindria ulteriors connotacions. Però, ai las, les coses han canviat i avui un detall com aquest adquireix un sentit nou damunt el qual em veig obligat a apuntar algunes reflexions. Escoltar acords de sardana –o d'algun altre referent autòcton–, immergits en una partitura de compositors catalans actuals del més joves és un fet no sols excepcional sinó amb quasi tota probabilitat impossible. I poso com a joves, des dels 60 anys d'edat endarrera.

Això esdevé remarcable perquè detecta una realitat que em sembla molt preocupant en el món de la creació musical catalana. La de la seva dependència pràcticament absoluta de referents formals i de contingut, forans, i, conseqüentment, el rebuig més tancat i visceral a tot allò que tingui a veure amb les arrels pròpies autòctones. Hom està cansat d'assistir a estrenes i estrenes d'obres deutores d'escoles i d'autors que vulgui i d'on vulgui. I de referents musicals de tota mena i de tot tipus d'origen; però mai no hi trobarà –excepte pel que fa a quatre marginats de l'ambient– ni el més lleu bri de presència de quelcom que soni, encara que sigui remotament, a cultura pròpia.

La cosa s'accentua encara més si ens posem en el món de la cobla i els seus instruments més genuïns, objecte del menyspreu més absolut significat en la seva expressió més explícita: la ignorància. Més encara, una ignorància estulta i implícitament satisfeta. Vostè, senyor Gerhard, no em consta que s'hagi avergonyit mai de la seva obra per a cobla –que vaig tenir ocasió de conèixer en un concert prou interessant–, com tampoc no ho fa el seu deixeble més estimat, Joaquim Homs, i com altres grans músics del país, d'una importància tan indiscutible com Pau Casals, Toldrà, Garreta, Morera, Joaquim Serra, Manent o Rafel Ferrer, tots ells noms que han fet història, amb tota seguretat.

En aquest context, encara em cal fer-li saber que, a nivell institucional, tot allò que soni a música específicament per a cobla, tant li fa que sigui de Pau Casals, Toldrà o Vicenç Bou, tant li fa que sigui interpretada per una cobla tan afinada com la Sant Jordi o tan inquieta com la Mediterrània; institucionalment, només compta com a submúsica, i específicament a la parcel·la menys implicada culturalment, compartint estatge amb els no poc respectables –però que, tanmateix, són una altra cosa–, bastoners, castellers, diables, etcètera.

No vull allargar-me més. En tot cas, m'agradaria pensar que vostè comparteix amb mi uns sentiments d'incomprensió semblants. La seva trajectòria, personal i musical, i la seva obra, almenys així m'ho fan creure.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

Esplèndid Messies

per LLUÍS TRULLEN

El Messies. **Fundació la Caixa**

Com ja és tradició, pels volts de Nadal, l'oratori *El Messies* de Händel arriba puntualment al Palau. Aquest any la Fundació "la Caixa" duia al Palau un dels grans especialistes en la interpretació segons els denominats criteris originals: William Christie, acompanyat del seu conjunt Les Arts Florissants, fundat pel director de Nova York, ara fa setze anys, amb el qual ha realitzat una tasca primordial en la recuperació de títols del repertori barroc francès, italià i anglès, mitjançant concerts en directe o enregistraments discogràfics. Precisament un dels treballs discogràfics més celebrats durant el 1994 va ser el seu *El Messies*, amb la seva concepció musical de delicada expressivitat, perfilant la línia musical amb un traç refinat i elegant i alhora profunditzant en la majestuositat i exteriorització sonora que exigeixen tants i tants passatges de l'oratori.

Va ser un *El Messies* musicalment esplèndid, pel seu rigor musical –malgrat que els solistes incloïen un excés d'ornamentacions en les repeticions de les àries *da capo*– i pel seu altíssim nivell interpretatiu, que permetia traslladar-nos amb idèntica intensitat musical a moments tan bucòlics com la pastoral, a passatges majestuosos, com l'ària "The Troumpet shall sound" o a instants tan compromesos vocalment com la "Fuga" de l'Amén final, amb una linealitat i coherència absolutes. És cert que Christie va jugar amb els efectes de clarobscur de l'estètica del barroc, amb la creació de dinàmiques de sonoritats en les característiques progressions, però sempre va preocupar-se que la cohesió dins l'obra fos un terme primordial. Si bé el cor de les Arts Florissants va resoldre les seves intervencions sense problemes –potser en alguns instants, com el celebèrrim "Al·leluia", va mancar-li major densitat sonora–, l'orquestra va desenvolupar un treball immaculat. Amb l'eficient treball del seu primer violí Hiro Kuroski, la sonoritat de les cordes, a més de ser càlida, tècnicament resultà impecable per la seva precisió a l'hora de realitzar els unísons; unes fustes càlides i un metall de sonoritat majestuosa van contribuir al bon funcionament orquestral.

William Christie

Però, és clar, per sobre de tots ells hi ha d'haver un director, capaç de treure'n el màxim profit musical. Christie va oferir-nos *El Messies* perfectament afinat, amb unes fustes càlides, coneixedor que davant seu té un equip de músics d'una qualitat indubtable, capaços de dur a bon port cadascuna de les seves indicacions. No hi ha dubte que dintre dels solistes vocals van sobresortir el tenor William Burden i el baix canadenc Nathan Berg. Burden té un timbre càlid, però al mateix temps la força i el temperament que necessita un tenor d'oratori, tant per afrontar les àries com els recitatius sense problemes. A més, no mostra problemes en cap registre de la tessitura i la seva veu s'emet perfectament projectada. Per la seva banda, la poderosa veu de Nathan Berg és idònia per als passatges reservats al baix dins l'oratori de Händel. Majestuositat, elegància i espectacularitat van ser tres de les virtuts mostrades per Berg. Per la seva banda, les sopranos Patricia Petibon i Sophie Deneman i la contralt Patricia Bardon van acomplir amb correcció i eficiència la seva tasca. En definitiva, una interpretació d'*El Messies* per recordar.

Una magnífica Patètica

per X. CASANOVAS-DANÈS

Els problemes financers obliguen la venerable Orquestra Filharmònica de Sant Petersburg a les gires internacionals. La darrera ha permès escoltar-la al Palau de la Música en la quarta temporada de PalauCent, dirigida pel successor del mític Mravinski, Yuri Temirkànov, una de les batutes europees més reputades.

El programa proposava la *Guia d'orquestra per a joves* de Benjamin Britten, l'obertura de l'òpera *El príncep Igor* de Borodin i la *Sisena* de Txaikovski. Borodin va ser tocat sense mèrit rellevant, com un tràmit; rutilants, amb estrèpit, van sonar les *Variacions* de Britten, concebudes com un *show* i situades, per tant, als antípodes de l'enfocament de filigrana cambrística que els escau. Per contra, va resultar senzillament portentosa l'execució de la *Patètica*, exacta, freda i incandescent sense paradoxa, enèrgica sense rudesa, desproveïda de desmenjament en la conclusió. Tota una demostració d'ortodòxia per a una obra que, sovint, s'interpreta amb preciosisme excessiu o massa esllanguida. Fa dos estius els mateixos intèrprets l'interpretaven al Festival de Peralada i aquesta nova audició confirma aquella impressió de sobrietat i, a Termikànov, com un dels directors més "intel·lectualitzants" del moment. Una majestuosa versió de "Nimrod", una de les *Variacions Enigma* d'Elgar, va deixar bocabadat el públic.

Al final de desembre, no exactament bocabadat, sinó enjogassat i feliç, va sortir el mateix públic del concert Händel-Rameau que oferí el Kings Consort de Robert King. El seu barroc és distès, enjogassat, saturat d'una franquesa que resulta absolutament comunicativa, tant exacte com creatiu i teatral en el millor esperit händelià. Senzillament, un dels millors concerts de l'any. S'imposa que tornin a Catalunya en aquest any de commemoració del tricentenari de la mort d'Henry Purcell, en la música del qual –oh, meravella!– s'han especialitzat.

26è Festival Internacional de Jazz de Barcelona

Una mica de tot

per DAVID PICÓ S.

Ja hem deixat enrera el 26è Festival Internacional de Jazz de Barcelona (26 d'octubre-3 de desembre). Han estat catorze concerts amb un notable èxit d'assistència, de molta qualitat i diversitat d'estils, però amb poques, poquíssimes idees noves.

L'empresa Project, com ja és habitual, es va responsabilitzar de l'organització, amb el patrocini de Heineken i la col·laboració d'algunes institucions. Creiem que amb un major suport institucional, el Festival podria oferir artistes més innovadors. Però també creiem –i d'això, Project no en té cap culpa– que qualsevol artista s'hauria d'exigir un mínim d'originalitat, i més si parlem de músics de primeríssima fila.

Aquesta edició ha tingut l'encert d'incloure tres locals nous. A més del Palau de la Música, s'han afegit com a espais de concerts La Cova del Drac, la Sala Apolo i la Sala Estandard. Una novetat que s'agraeix, tenint en compte que els recintes de petites dimensions ofereixen unes possibilitats d'audició més directes i escaients al tipus de concerts del Festival. Hem de lamentar, però, la xerrameca incontinent del públic. Al Palau sovint s'ha de fer callar el veí i a les sales (no esmentem els problemes d'acústica i visió) el guirigall dialèctic arriba a ofegar la música. No sabem escoltar! Potser ens calen campanyes d'informació per aprendre'n o cursets intensius o que ens ho expliqui el Dr. Corbella.

Les estrelles del Festival, com els germans Brecker, Chick Corea, John McLaughlin o George Winston, van confirmar el seu estatus amb concerts multitudinaris, tot i que algunes actuacions no van respondre a les expectatives creades. Altres artistes, estrelles o no tan estrelles, com Wallace Roney, Charlie Musselwhite, The Count Basie Orchestra, Roy Rogers o Roy Ayers, van oferir concerts més o menys previsibles. Un grup reduït d'artistes van sobresortir espontàniament amb actuacions excel·lents: artistes com Sampling, Marisa Monte, Big Ensemble Taller de Músics o Klang-Klang Piano Ensemble. I finalment, dos artistes no van oferir res de res, perquè van anul·lar els seus concerts. Ens vam quedar sense dos dels concerts, *a priori*, més interessants. L'un era el de Nnenna Freelon, una nova veu encara per descobrir. I l'altre era un dels pocs concerts del qual es podien esperar abundants dosis de risc i imaginació. Es tractava d'un duo d'inquiets i veterans guitarristes anglesos: l'ex-Police Andy Summers i l'ex-Soft Machine John Etheridge. I com que aquest concert era l'únic que tenia lloc a la Sala Estandard, el Festival va perdre, a més, un dels seus recintes.

No podem fer una anàlisi detallada dels concerts, però sí un repàs esquemàtic de cadascun.

1) Els germans Brecker són dos saxofonistes d'una exquisida tècnica, i els seus solos es poden escoltar a molts dels millors discos de jazz, *pop* i rock de la història de la música. Però el virtuosisme, l'experiència i el prestigi no són, per si mateixos, antídots contra l'ensopiment. I el concert de Michael i Randy Brecker va ser ensopit. Van actuar amb poques ganes i emmarcats en un jazz virtuosament tòpic. Michael va oferir una demostració de les possibilitats del seu *ewi* (una mena de flauta galàctica), utilitzant una tècnica de repetició mecànica de sons. És significatiu que l'única aportació nova sorgís d'una màquina. Cal destacar el bateria, Rodney Holmes, i el guitarra, Dean Brown, ambdós de carn i ossos.

2) L'actuació de Sampling, amb les seves veus imitant qualsevol instrument i un ritme trepidant que va aixecar el públic de les butaques del Palau, va ser un dels concerts més exitosos del Festival. Sampling és un grup vocal de sis joves cubans que fan de tot només amb les seves veus i que, a més, saben ballar i engrescar el públic. No és un grup de Gospel, sinó de ritmes caribenys, i la seva tècnica és impressionant. Un d'ells, Carlos Díaz, és capaç d'imitar un solo de bateria –convencional i sintetitzada– amb una perfecció inaudita. Una demostració tan sorprenent que sembla més pròpia d'un programa a l'estil de "I vostè què sap fer?" que no d'un concert de música. L'únic retret és que Sampling estan estancats en l'èxit, i fa massa temps que no evolucionen ni un centímetre.

Klang-Klang, sorpresa al Festival

3) Dir que Wallace Roney és deixeble de Miles Davis és dir-ho tot i no dir res. La influència del mestre és clara, però Roney és, a més, un dels millors trompetistes de l'actualitat. No és innovador però la seva música és moderna, plena de vitalitat i oberta a les influències més diverses (Piazzola, Milton Nascimento, Beatles, *hard bop*, etc.). Malgrat que el concert a La Cova del Drac no va ser tan lluït com s'esperava, Wallace Roney Quintet no va ensopir ningú.

4) Deien que Maria Monte és la nova veu, la nova imatge i la nova concepció de la música brasilera. Ara també ho diem nosaltres. El seu concert a la Sala Apolo va ser un dels moments més gratificants del Festival. Maria Monte i el seu grup mesclen tradició i modernitat, tècnica i sensualitat, regust brasiler amb influències de jazz, rock, òpera, cançó italiana i el que calgui. La veu i el talent d'aquesta jove brasilera fa possible qualsevol combinació. Més que possible ho fa desitjable.

5) El concert de Chick Corea va ser un altre dels grans moments del Festival. Corea, a més, va reconciliar-se amb el seu públic, després d'algunes actuacions a Barcelona no gaire reeixides. Aquest cop vam veure un Chick Corea amb idees i vitalitat, recorrent amb el seu piano una àmplia gamma d'expressions musicals i oferint moments d'intensa originalitat quan s'endinsava, sense estralls, en el camp de la música contemporània. Cal afegir que l'aportació de Patitucci al baix, Novak a la bateria i Bob Berg al saxo, van estar al nivell de les circumstàncies.

6) Charlie Musselwhite és un gat vell del *blues* que manté la seva constància i energia després de trenta anys de carrera. Musselwhite va oferir un concert de *blues* i rauxa, ple de matisos i acompanyat de la seva inseparable harmònica.

7) El guitarrista John Scofield ha estat molt temps a l'ombra, acompanyant grans estrelles (Miles Davis i altres). A l'actuació del Palau va presentar el seu disc *Time on my*, i va demostrar que és un guitarrista extraordinari, amb un estil propi, racional i amb rampells rupturistes. A la banda sobresurt el saxo Eddie Harris, que va afegir una nota d'elegància, un pèl convencional.

8) El toc clàssic del Festival, el va posar The Count Basie Orchestra. El Palau es va omplir de gom a gom per escoltar l'orquestra que, diuen, conserva l'esperit de Count Basie. Malgrat el repertori, l'ofici i la bona direcció de Frank Foster, l'orquestra és un eco de l'original. És una bona orquestra, sí, però l'esperit de Count Basie fa enyorar Count Basie.

9) John McLaughlin va presentar al Palau el seu nou grup The Free Spirits (guitarra, bateria i orgue Hammond). La tècnica de McLaughlin és gairebé sobrenatural. Elvin Jones, Thelonius Monk o Miles Davis, a les seves mans, sonen nous i accelerats. Massa accelerats. Les contínues carreres de McLaughlin i De Francesco (orgue) esgoten les possibilitats d'aquesta formació.

10) Roy Rogers és un altre *bluesman* de veritat, capaç de conjugar, amb la seva guitarra, el so *slide* amb *riffs* enginyosos i girs imaginatius. Com va passar amb Musselwhite, Rogers va entusiasmar un públic lliurat d'entrada.

11) Temíem que George Winston oferís un concert de piano *light* i ensucrat a l'estil de Suzanne Ciani (tremolem només de sentir el seu nom), però en canvi va oferir-nos la cara més adulta, digna i artesanal d'allò que anomenem New Age Music. La música de George Winston és un compendi de músiques tradicionals (*blues*, *ragtime*, *stride*, folk...). Això dóna cos i varietat a les seves composicions. Al final del concert Winston –que va actuar descalç– va interpretar unes quantes cançons tradicionals hawaianes amb la guitarra *slack key*, la seva nova passió. El públic va reclamar-li peces a piano, però ell, tossut, ja no va deixar la guitarra.

12) El concert de la Big Ensemble Taller de Músics, amb l'estrena de *Els quatre camins*, va ser un dels millors del Festival. L'obra es divideix en quatre parts compostes per Enric Palomar, Sergi Vergés, Joan Saura i Xavier Maristany, que a més és el director musical. Malgrat que les peces no s'articulen i els manca cohesió, individualment funcionen, especialment les de Saura i Maristany, plenes de paranys, ensurts, subtileses, mescles estilístiques i originalitat.

13) Klang-Klang aplega quatre pianistes: Josep M. Balanyà, Lluís Vidal, Agustí Fernàndez i Antoni-Olaf Sabater. La suma de les seves habilitats va resultar molt gratificant, però creiem que ho serà més quan l'experiment es consolidi.

14) Roy Ayers i el seu vibràfon han recorregut mil estils. A la Sala Apolo, Ayers i els seus *Ubiquity* van oferir *funk*, *soul*, jazz i *rap* a dojo, en un concert poc intens però amb molt de ritme.

Pel que fa als teloners, algunes de les actuacions no van ser gaire afortunades. Altres, com Big Mama, Salvador Niebla o Pedro Javier González Trio, van brillar a gran altura, fins i tot per sobre de l'actuació estel·lar.

Fins aquí el resum d'aquest 26è Festival de Jazz. Del proper podem dir que serà el 27è, però per al resum caldrà esperar un any, o fitxar un vident.

Un deliciós espectacle panoperístic

per LL.T.

Lo Speziale. Temporada d'Euroconcert

El *dramma giocoso* en tres actes *Lo Speziale* de Joseph Haydn amb llibret de Carlo Goldoni, va ser escenificat al Palau dins la temporada Euroconcert per la companyia Transparant Opera, que fa més de quinze anys que dedica el seu treball a representar obres d'aquest gènere amb un repertori que inclou des de partitures de Pergolesi, Mozart o Gluck fins a les de Britten o Philip Glass.

Estrenada l'any 1768, dins d'aquesta òpera de Haydn es produeix una perfecta simbiosi entre l'enginy argumental de Goldoni i una musicalitat de Haydn en la qual tenen cabuda des de passatges còmics amb les seves àries bipartides, fins a moments seriosos de notòria força expressiva. Els Transparant Opera, una companyia d'una qualitat indiscutible, té l'habilitat de saber treure el màxim profit de cadascun dels fragments musicals, especialment d'aquells més vinculats a la Commedia de l'Arte; la incorporació d'un actor, que en anglès, italià, francès, castellà i català, s'encarregava d'explicar a la seva manera l'argument de l'òpera, incloent a la mínima ocasió els tòpics i expressions típics del nostre país, ajudava a reforçar aquest aspecte. Una caixa dividida en mil i un racons va ser l'escenari de l'acció, per on Mengino, Grilleta –estimada de Mengino–, Semproni –l'apotecari i tutor de la jove– i Volpino, enamorat de Grilleta, prenien vida gràcies a l'àgil moviment escènic, aptituds teatrals i la indiscutible qualitat vocal dels seus intèrprets. Va ser una representació en què es respirava un aire fresc, per poder gaudir d'aquesta música exquisida servida orquestralment per la Chapelle de Lorraine, dirigida per Etienne Siebens, que va captar l'elegància clàssica de moments deliciosos, com el passatge dels falsos notaris, i vocalment per un equip de solistes de notable vàlua. Petra van Tendeloo, una soprano que va resoldre sense dificultat els problemes vocals de la partitura, com a Grilleta, l'excel·lent Sempronio de Kevin West i l'aportació de Rachel Fabry i Yves Saelens, respectivament, va contribuir a fer que el públic pogués gaudir d'una excel·lent representació d'aquest títol operístic haydinià.

Comiat d'any de l'OBC amb interrogants

per JOSEP CASANOVAS

Els dos concerts que han clos l'any de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya –setè i vuitè de la temporada– permeten d'establir un balanç provisional –canvi de nom al marge– de quina sigui la seva continuïtat artística. Vuit programes i altres tants directors anunciats que al final es reduïren a set, per malaltia de Krivine i repetició de Güller. Així, els dos darrers programes continuaven essent indicatius d'aquest lamentable procés del típic director invitat, per resoldre –de pas– en quatre dies de treball el concert de la setmana. Són aquells concerts en els quals els grans conjunts estrangers defugen posar en mans d'un conductor de segona divisió les obres del gran repertori en el que tenen versions pròpies, sovint enregistrades, de mans dels titulars mítics. És per aquesta circumstància que així com hi ha un repertori característic per a aquests casos, hi ha també una manera típica de plantejar-lo. Una peça per obrir el programa és seguida sovint per un acompanyament a un concert del solista de torn, tot més aviat simplement llegit i esperant la segona part, on es concentra gairebé tota l'atenció dels assaigs, i encara més especialment en els instants més sobresortints, sobretot el final. D'aquesta manera, el director del dia haurà complert amb dignitat i, fins i tot, èxit popular i l'orquestra haurà passat un nou full del seu calendari, sense pena, però també sense gaire glòria. Aquest tipus d'actuacions no només ignoren la labor primordial de la creació –i el manteniment– de la personalitat orquestral, sinó que tendeixen encara a la creació de rutines, d'actuacions, que en podríem dir, "a la defensiva".

Això és el que en línies generals hem trobat en els dos darrers programes de l'OBC. El primer, el dirigit per Alexander Rahbari, s'obria amb una *Leonora núm. 3* de mer tràmit i amb el *Concert per a violí* de Gerhard. Aquest, dignament resolt pel director, però sobretot pel gran ofici del solista –el *concertino* de l'Orquestra– Ángel Jesús García i l'afecte dels seus companys. La segona part comprenia *Petruixka* de Stravinsky, evident especialitat de Rahbari, vista la seguretat de gest i línies, obra que s'aliava perfectament amb la capacitat concertant dels solistes de vent –trompetes, clarinets, trompes, flautes, piano, etc... Aquests solistes permeten ara fer aquestes obres de caràcter concertant per a tota l'orquestra amb seguretat i eficàcia. Són ja vuitanta anys de vida d'aquesta obra de Stravinsky, que conserva, en canvi, una frescor i vitalitat immarcescibles. Veritablement, no hi ha més que les dues classes de música que tant s'han repetit, la bona i la dolenta; però entre la primera n'hi ha alguna d'extraordinàriament bona, de permanència indiscutible.

Bernhard Güller

I quant al segon dels dos concerts que comentem, era encara més palès el fet de l'esquema a què fèiem esment al principi. Bernhard Güller acceptà de cobrir la baixa d'Emmanuel Krivine, començant amb una "Obertura" de *Les Hèbrides* de Mendelssohn, de lectura correcta, seguida per les *Variacions sobre un tema rococó* de Txaikovski, perquè ara es mostrés el violoncel·lista de l'Orquestra David Runnion, tot plegat segons el model simplificat i defensiu que apuntàvem. I també lectura correcta i res més, de la *Tercera Simfonia* de Brahms que completava el programa.

En aquesta etapa de l'OBC no hi ha res a dir de la competència de tots els solistes que contínuament hem de tornar a destacar, com dels distints grups de les cordes. Destaquen sens dubte violoncels, violes i contrabaixos pels seus nombres més reduïts i, per tant, més compactes. Respecte dels violins, gairebé res a dir quant a competència i grau de cohesió, que hem d'atribuir a treball seriós dels respectius responsables i no obstant això retorna una ja preocupant manca de personalitat, de classe, de relleu i de potència, que arribà a posseir en alguns instants de l'era Decker. Cada dia que passa és, doncs, més necessària i urgent la provisió de la plaça de director titular que es responsabilitzi d'una bona part de la tasca quotidiana del conjunt, de la seva acadèmia i el retrobament de la qualitat estel·lar que ha de tenir una orquestra representativa, ara no només de la ciutat, sinó de Catalunya sencera. És un tema que darrerament s'ha negligit obertament per part dels responsables i que exigeix solució generosa, que apunti molt alt, no a una mera cobertura del primer faristol, simplement amb un bon músic.

Sòlida versió del Borís

per X.C.-D.

Dissenteixo d'una opinió que ha jutjat amb severitat el *Borís Godunov* escoltat en versió concertant a la temporada d'Ibercàmera. La va oferir la companyia Kirov del Teatre Marinski de Sant Petersburg sota la direcció del seu titular, Valery Gergiev, amb proposta de l'eixuta orquestració de Xostakòvitx, que potencia la rugositat de la versió primigènia de 1869 (desproveïda, per tant, de l'acte polonès i de l'escena del bosc de Kromy, encara que amb alguns afegitons posteriors que arrodoneixen determinades escenes).

Els comentaris predominants destacaven la manca d'excepcionalitat en les veus protagonistes i, també, denotaven cansament i rutina en uns artistes involucrats en una gira de llarg abast. La meva opinió és que els barcelonins no estem encara avesats a l'antimanifestació del *star system*, vertebrador d'una companyia en la qual la rotació de cantants és preceptiva. En conseqüència, la versió concertant d'una òpera complexa com el *Borís* pot resultar indigesta si es paeix segons uns cànons acomodaticis, absolutament inadequats més enllà dels oripells operístics convencionals.

Era sabut que Gergiev estava afectat per la grip. Però va dirigir sense desmai amb l'energia habitual, excessiva, potser, en algunes escenes corals, per la reberveració immediata que determina la convexitat de l'escenari del Palau de la Música al centre de la sala. També és cert que el baix Bulat Minjelkiev, que interpretava el tsar en un canvi de darrer moment, va començar l'escena clau de la coronació amb problemes d'emissió. Però va donar un Borís patètic i espectral amb una subtilesa interpretativa que crec que va ser subestimada i que hauria guanyat punts si el programa hagués inclòs el text i s'hagués pogut valorar la penetració psicològica amb què compensava unes condicions vocals que no són impactants.

Valery Gergiev

Tots els cantants van tenir actuacions convincents a partir d'un concepte globalitzador en el qual, no per breu, un paper resulta menys significatiu. Magnífics el Pimen de Mikhaïl Kit i el Varlaam de Gennadi Bezzubenkov, veus alternatives en el repartiment al paper de Borís. Sensacionals les solistes femenines, un luxe.

L'orquestra, un xic sorollosa, i l'extraordinària massa vocal em va semblar de gran categoria. En definitiva, de l'espectacle, en podia sortir decebut qui valora com a positiva la polarització del *Borís* que ha determinat la personalitat de cantants com Chaliapin, Christoff, Xangalòvitx, Petrov, Ghiaurov o Riamondi. També, qui trobi desavinent l'aspror consubstancial a Mussorgski i prefereixi les opulències instrumentals de Rimski-Korsakov, amb diferència la versió més divulgada i que tendeix a potenciar les escenes del tsar per damunt d'una coralitat que és essencial en aquesta òpera i l'epicitat de Puixkin, que va inspirar el compositor.

Recuperació de l'Albéniz operista

per X.C.-D.

Gràcies a Josep Pons i a l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure s'ha pogut recuperar el vessant líric d'Isaac Albéniz, una faceta poc coneguda tot i una gairebé trentena de títols. Alguns no ultrapassaren l'apunt i altres restaren inacabats. Però entre els completats destaca la comèdia *Pepita Jiménez*, basada en la novel·la de Juan Valera i bastida sobre un llibret del poeta Francis Burdett Money-Coutts. Va ser composta l'any 1895, estrenada amb èxit al Liceu l'any següent, represa a Praga i editada a Leipzig. Albéniz la va reorquestrar per a unes representacions a La Monnaie de Brussel·les (1905), i essent escoltada pels parisencs a l'Òpera Còmica (1923, mort ja el compositor), amb comentaris laudatoris de mestres com Fauré i Dukas. Pablo Sorozábal la va presentar a Madrid el 1964, en una versió molt retocada.

En aquesta ocasió es va encarregar una revisió a Josep Soler per tal de fer-ne una "síntesi" de concert, desproveïda de reiteracions i –ai las!– cantada en anglès per raons de conveniència. Soler ha fet la seva tasca sense estridències ni forçaments, respectant el color espanyolista d'una música càlida, amable, sempre disposada a carregar-se d'expressivitat situacional i de dramatisme, particularment en la confrontació del duo protagonista. Estic segur que la intervenció de Soler incrementa la "viabilitat" d'aquesta obra, que, enmig de rampells d'un romanticisme de postal, aspira a la transcendència per mitjà dels registres greus dels instruments i resulta francament acolorida (Soler *fecit*) en els passatges més distesos. Gaudir-la a pocs dies de la recuperació del *Concert fantàstic* per a piano i orquestra ofert per l'OBC ha estat un caramull de la temporada i una demostració de l'oportunitat dels del Lliure en rescatar-la cent anys després de la seva estrena. Pletòrics de color i d'entusiasme els músics i el director, la seva defensa garanteix nova vida a l'obra.

Els dos cantants, enfrontats en papers de composició difícil (sobretot, el del seminarista), eren la soprano Susan Chilcott –que havia deixat un òptim record en òpera i oratori al Liceu i al Palau–, un xic monocorde, però de veu fàcil i tècnica sòlida, i l'extraordinari Francesc Garrigosa, un tenor segurissim, posseïdor d'una veu grata i ben projectada, de timbre personal i capaç de modulació expressiva en passatges de gran tensió. Garrigosa és un artista exigent abocat a l'assoliment del reconeixement internacional.

tve
tve
C A T A L U N Y A

FOTO: G. POCH

Simon Estes i Rosa Mannion (en primer terme) amb Edmon Colomer dirigint

Una Creació *de gran nivell*

per LL. T.

Dins la temporada de concerts Palau100 s'esperava la interpretació de l'oratori *La Creació* de Haydn, una de les obres cabdals del classicisme musical i que per la seva elegància descriptiva, delicadesa d'expressió, refinament musical i proporció clàssica ha assolit un lloc igualment cabdal en la història de les composicions musicals. És una obra que requereix una orquestra capaç de servir un acompanyament exquisit en el meravellós duo d'Adam i Eva i saber copsar moments tan espectaculars com la creació de la llum, o delicats com el cant del rossinyol; un cor que sigui capaç de submergir-se en els registres més *piano* de la partitura i al mateix temps que pogués treure el màxim profit d'aquells instants en què la lluminositat clàssica assoleix la seva màxima categoria. I, com és natural, un equip de solistes homogeni, capaç d'afrontar les complexes àries, els recitatius i els números de conjunt amb absoluta naturalitat.

A priori, els requisits semblaven acomplir-se amb la presència a l'escenari del Palau d'una orquestra de qualitat contrastada com és la JONDE, dirigida per la batuta del mestre Edmon Colomer, d'un cor com el de Cambra del Palau de la Música Catalana –reforçat amb algun membre de l'Orfeó Català– i un conjunt de solistes en què sobresortia la figura de Simon Estes. Sobre el paper, tot feia pensar que podríem escoltar una *Creació* de notòria correcció, però l'intens treball d'Edmon Colomer, de Jordi Casas i les absolutes ganes de fer i viure la música dels tres solistes vocals va repercutir perquè escoltéssim una *Creació* de primeríssim nivell, d'una categoria indiscutible.

Tot va anar sobre rodes. La JONDE, si bé va començar una mica vacil·lant, a poc a poc va anar agafant confiança fins a produir unes sonoritats realment meravelloses, amb la seva calidesa imprescindible per assolir els aspectes d'aquesta partitura paradigmàtica del classicisme. El Cor de Cambra va realitzar mil i un matisos amb la veu, cantant el "Glòria" del final de la primera part amb un so majestuós, obert, rotund, i palesant un treball perfectament estudiat de la cohesió de les diferents cordes del cor. Va ser aquesta capacitat de recrear passatges majestuosos i adaptar-se sense dificultats a moments més cambrístics, el que pot explicar el notabilíssim treball que Jordi Casas i el Cor de Cambra van realitzar de la *Creació*.

No hi ha dubte que Simon Estes és un dels baixos amb una veu més poderosa i espectacular. Però el baix wagnerià havia d'afrontar el classicisme de Haydn, amb les seves agilitats, amb els seus *pianissimi*, i amb un lleu embolcall orquestral. Estes és un mestre del cant, que no només sap encomanar a la resta d'intèrprets la seva humanitat artística, sinó que és capaç de submergir-se en el més fons d'una partitura per poder explicar-la amb la més absoluta naturalitat. Simon Estes gaudeix cantant, s'endinsa dintre del personatge que representa per recrear-lo amb la major intensitat possible. Si Estes va estar excepcional, la soprano Rosa Mannion va brodar, amb una veu cristallina i pura, les seves interpretacions. Cant emotiu, transparent i delicat al servei d'una obra que requereix aquests matisos per poder-la afrontar en la seva plenitud. Per últim, el tenor Neill Archer va efectuar un treball paradigmàtic, resolent amb una veu ben projectada i sense problemes de tessitura cadascuna de les seves àries.

Ara només cal desitjar que la interpretació de *La Creació*, si pot ser amb idèntica qualitat artística, pogués escoltar-se cada any al Palau.

Va de violoncel·listes

per X.C.-D.

Desembre va ser un mes pròdig a Barcelona per als violoncel·listes de casa. Per començar, Ibercàmera, amatent a la promoció de valors autòctons, va programar un recital (6 de desembre) del violoncel·lista Màrius Díaz, acompanyat per la pianista nord-americana Judith Gordon. En programa, els *Fantasiestücke op. 73* de Schumann, *Sonates* de Beethoven i Brahms, una obra de Lutoslawski i la "Louange a l'Eternité de Jésus", que és un dels duos del *Quartet per a la fi dels temps* de Messiaen.

Màrius Díaz polaritzava l'interès de l'audició i va congregar un públic nombrós al Casal del Metge de Barcelona. Però cal dir que la contribució de la pianista va tenir un gran interès. Va demostrar una sensibilitat que la du a diversificar el fraseig al límit sense deixar de fornir un acompanyament convenient.

Díaz, polit per eminències com Claret, Pleeth o Greenhouse i amb un dens rodatge com a solista de diverses orquestres, ocupa actualment la plaça de solista a l'Orquestra de Castella i Lleó. Va confirmar la solidesa de la seva preparació i va demostrar una energia en el maneig de l'arquet que tendeix a uniformar les inflexions de línia expressiva, amb idees molt estimables, particularment en Schumann i Beethoven. Tot i la bondat de les versions, crec que mostra una major afinitat per la música romàntica que no la contemporània.

David Runnion

L'angloamericà David Runnion, primer faristol de l'OBC, va protagonitzar les *Variacions sobre un tema rococó* de Txaikovski en el darrer concert de l'any de l'Orquestra. La interpretació (que dirigia Bernard Güller en una concertació desambientada probablement perquè va substituir al darrer moment Emmanuel Krivine), va estar marcada per una sobrietat a frec a la inexpressivitat en una lectura mediatitzada per les dificultats virtuosístiques i que em va semblar desproveïda d'un intent de poetització.

Tercer "en concòrdia", un altre violoncel·lista de l'OBC, l'holandès Vincent Ellegiers, va oferir un recital a la sala d'actes modernista de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona. L'acompanyava al piano ni més ni menys que l'extraordinari Albert Guinovart. Van oferir una densa *Sonata op. 38* de Brahms i una justíssima lectura de la *Pampeana núm. 2* d'Alberto Ginastera, vistosa i de gran lluïment per al violoncel. També una estrena de Guinovart, una plaent *Fantasia*, que va fer lluir la sonoritat expansiva d'Ellegiers, a qui està dedicada. Aquest toca amb una gran concentració i una força en la digitació que tensa molt expressivament el *legato* i requereix la copiositat sonora d'un pianista com Guinovart. A títol individual, van excel·lir, l'un en el compromès primer moviment de l'arxidifícil *Sonata op. 8* de Kodály, i l'altre en les bellíssimes *Danzas fantásticas* de Turina. Tots dos comparteixen formació amb la violinista Francisca Mendoza, hereus *–hic et nunc–* de l'enyorat Trio de Barcelona i que va merèixer els comentaris més encoratjadors en la seva presentació.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA
C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meva subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA".

Nº Entitat ☐☐☐☐ Nº Agència ☐☐☐☐ Dígit control ☐☐ Nº Compte ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

Titular _____ Banc/Caixa _____ Agència _____

Adreça agència _____ Població _____ Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms _____ Professió _____

Carrer _____ Telèfon _____

Població _____ Dte. _____ Província _____

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐
amb la quota anual de 3.975 ptes. ☐
semestral de 2.225 ☐

Faré efectiu l'import mitjançant
☐ taló bancari adjunt.
☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Aniversari i homenatge

La quarta edició de la Festa de la Música va coincidir amb el desè aniversari de la segona etapa de "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" en el seu nom original.

L'avinentesa va ser celebrada d'una manera que creiem de la màxima dignitat possible. Una manera que sintetitza el fet d'homenatjar la figura de Joaquim Homs, el patriarca dels compositors catalans. Hom defugia d'aquesta manera la temptació de l'endogàmia cofoista, tot traslladant la part més substancial de l'atenció damunt de l'esmentada figura.

En tot cas, tot això no exclou manifestar el mínim d'orgull propi que suposa la contemplació de deu anys de trajectòria intensa els valors de la qual són els que són i que la història ja situarà en el seu lloc més exacte i precís. No és tasca, aquesta, que ens pertoqui ni mínimament.

Tanmateix, la presència d'una exposició al·lusiva a l'efemèride ha servit per concentrar en un espai idòniament dissenyat tota la imatge, o les característiques més destacades, d'aquest recorregut mitjançant el qual la "Revista Musical Catalana" va reprendre el fil conductor que la unia a la seva antecessora, feta callar el mes de juliol de 1936.

El Tema que oferim vol reflectir, doncs, l'esperit de l'esdeveniment i és per això que situem en un lloc de privilegi la figura esmentada de Joaquim Homs. I ho fem amb la satisfacció que ens produeix la pròpia convicció i també el fet que l'homenatge que hom li va tributar ha merescut la unanimitat del ple reconeixement de tothom qui es mou en l'àmbit de la música clàssica. Aquest és un fet que constatem amb una indissimulada satisfacció, ja que justifica plenament una opció de la casa, presa, no cal dir-ho, amb tota la sinceritat i també amb tota la reflexió possible. Deu anys, doncs, que se celebren en la figura de Joaquim Homs, un dels homes que més ha fet a casa nostra per vitalitzar la creació i l'activitat musical en els dificilíssims anys de la postguerra civil. I amb això no cal afegir res més.

Moment del lliurament del Premi d'Honor de la Música Catalana al compositor Joaquim Homs

Festa de la Música Catalana 1994. La crònica

per RRMC

El passat 14 de desembre tingué lloc la Festa de la Música Catalana 1994, la cinquena des de la seva represa el 1990. Enguany tingué un caràcter especial, perquè s'hi commemorà el desè aniversari de la segona etapa de la "Revista Musical Catalana", la qual, també des del 1990 ha passat a anomenar-se "Catalunya Música/Revista Musical Catalana".

La celebració d'aquest desè aniversari va aportar un to acadèmic sobre l'efemèride, en la qual intervingueren, per ordre: Fèlix Millet, president del Consell Editorial de "Catalunya Música/Revista Musical Catalana", i president del Consell Executiu del Consorci del Palau de la Música Catalana; Joan Granados, director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; Dr. Josep Maria Bricall, ex-rector de la Universitat de Barcelona, president de la Conferència de Rectors Europeus i membre del Consell Editorial de la Revista; Montserrat Albet, musicòloga i membre del Consell Editorial de la Revista; el compositor Joaquim Homs, que rebé el Premi d'Honor de la Música Catalana, atorgat per la Revista; i, finalment, Joan M. Pujals, conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Paraules destacades

Fèlix Millet obrí l'acte felicitant els deu anys de la "Revista Musical Catalana" i destacant el seu paper no només informatiu i documental –d'un gran valor–, sinó també destacant el seu paper d'eina cultural del país. Fèlix Millet recordà que la represa de la "Revista Musical Catalana" ha estat estretament i bàsicament vinculada a l'Orfeó Català, pri-

Fèlix Millet en el seu parlament d'obertura de l'acte

mer artífex de la publicació, i al Consorci del Palau de la Música Catalana. També recordà, i es felicità, de l'esforç conjunt del Consorci i de Catalunya Música (l'emissora de ràdio exclusivament de música clàssica de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió), que feren possible el naixement de la tercera època de la Revista, però amb el nom renovat de "Catalunya Música/Revista Musical Catalana". Aquesta nova època ha portat alguns canvis, a més del nom: un nou disseny gràfic, nous continguts i la publicació de la programació mensual de l'emissora Catalunya Música. Tot això ha potenciat un major nombre de subscriptors.

D'altra banda, Fèlix Millet volgué ressaltar la satisfacció que suposa atorgar el Premi d'Honor de la Música Catalana al compositor Joaquim Homs, un dels valors musicals més destacats de l'actualitat, al qual "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" vol retre el seu homenatge particular, com a ratificació alhora de la seva vocació integradora i de suport musical en el seu sentit més ampli.

Per la seva banda, Joan Granados centrà les seves paraules en la unió de la "Revista Musical Catalana" amb Catalunya Música, unió que va més enllà de la conveniència comercial. Ara per ara, aquest maridatge significa la voluntat d'unir dos vessants

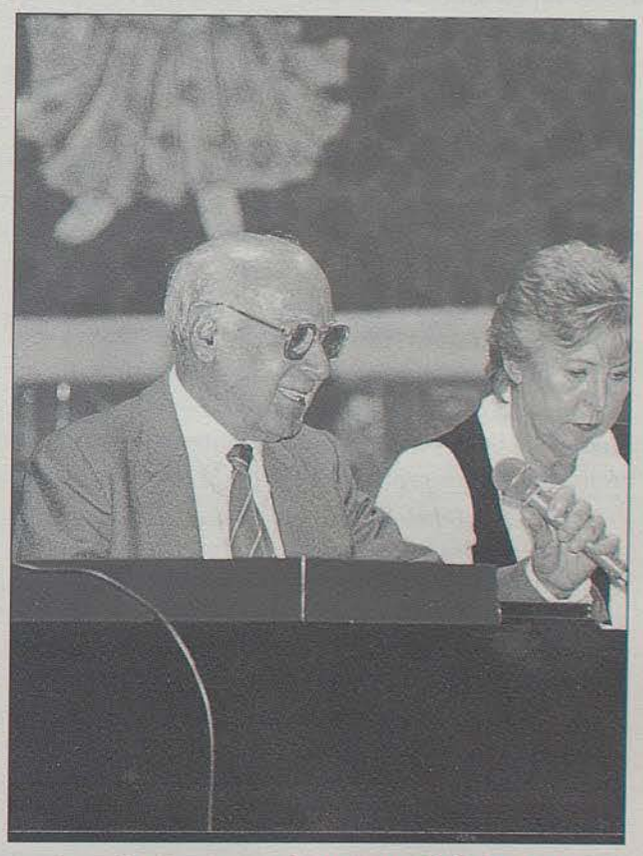

Joaquim Homs, emocionat, agraeix la distinció que ha rebut

Joan Granados adreçant-se al públic

informatius musicals en una sola eina útil i destacada. Joan Granados repassà breument aquests quatre anys d'unió i també expressà la seva satisfacció per l'atorgament del Premi d'Honor a Joaquim Homs.

A continuació, Josep M. Bricall féu un discurs de glossa d'aquests deu anys de la tercera etapa de "Catalunya Música/Revista Musical Catalana".

Seguidament es lliurà el Premi al compositor, el qual adreçà unes emocionades paraules d'agraïment, i Montserrat Albet glossà la figura i l'obra del músic Joaquim Hons. Finalment, el conseller d'Ensenyament oferí una petita conferència sobre el tema de la cançó tradicional a Catalunya (els parlaments de Montserrat Albet i Joan M. Pujals són reproduïts en aquest Tema).

L'acte acabà amb un concert ofert pel Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, dirigit pel mestre Jordi Casas –amb Josep Surinyach al piano–, en el qual s'interpretaren *Tres responsoris* de Joaquim Homs, *Tres canciones negras* de Xavier Montsalvatge –present a l'acte i també guardonat amb el Premi d'Honor de la Música Catalana en la primera edició de la Festa de la Música Catalana– i *Les quatre estacions* de Salvador Brotons –també present a la convocatòria.

La Festa de la Música Catalana 1994 es clogué amb la inauguració de l'exposició sobre els "10 anys de Catalunya Música/Revista Musical Catalana".

Des del passat i ara fa deu anys

El desè aniversari de la nova etapa de la "Revista Musical Catalana" ha estat objecte d'una exposició –del 14 de desembre al 8 de gener– que ha mostrat la seva singladura històrica. L'exposició es dividia en tres parts, corresponents a les tres èpoques de la publicació, la seva història. La primera, titulada "La primera època: 1904-1936", ens en recorda el naixement (com a butlletí de l'Orfeó Català) i la formació del seu tarannà i identitat informativa, així com també la celebració de la primera Festa de la Música Catalana (1904) organitzada per la Revista.

La segona, "La represa: 1984-1990", arrenca amb la segona època de la Revista, fita aconseguida gràcies a la voluntat de recuperar un signe identificatiu i informatiu d'una institució –Consorci del Palau de la Música Catalana i Orfeó Català– i d'un grup de professionals vinculats a la música que van fer de la "Revista Musical Catalana" l'única publicació del seu gènere en llengua catalana.

Aquesta segona època es convertí en tercera època arran del feliç casament amb l'emissora radiofònica Catalunya Música, fet que dóna pas a "Cata-

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes de febrer

DILLUNS, 6 DE FEBRER DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

KORNGOLD: Concert per a violí op. 35. Itzhak Perlman. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: André Previn. (25m). KRAUS: Simfonia en do m, "Simfonia fúnebre". Concerto Köln. (21m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 4, Op. 7. Daniel Barenboim. (31m). DONIZETTI: Zoraide di Granata, obertura. Orquestra de la Ràdio TV Belga de Brusel·les. Dir.: Silvano Frontalini. (9m). MARAIS: Ballet en Rondeau. Membres de Le Trio Roayl. (7m). SVENDSEN: Octet de corda op. 3. Conjunt de Cambra de l'Academy of St. Martin-in-the-Fields. (37m). HANDEL: O come, let us sing unto the Lord, Anthem Chandos n. 8. Patrizia Kwella, soprano. James Bowman, contralt. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (30m).

13.00 GLAZUNOV

Edat Mitjana, Suite op. 79. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (23m). Quartet de corda n. 4, op. 64. Quartet Xostakovitx. (33m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

GOUNOD: Simfonia n. 2. Filharmonia Romanesa de l'Estat de Transilvània (Cluj-Napoca). Dir.: Jean-Louis Petit. (37m). TELEMANN: Trio per a flauta de bec, viola i continu en Fa M. Michala Petri, flauta de bec. Pinchas Zukerman, viola. Layton James, clavecí. Charles Ullery, fagot. (7m). KREBS: Concert per a clavicèmbal, oboè, corda i continu. Heinz Holliger. Camerata Bern. Dir.: Alexander van Wijnkoop. (21m). LUIGINI: Ballet egipci, op. 12 (Suite). Orquestra Royal Philharmonic. Dir.: Anatole Fistoulari. (14m). CHAVEZ: Tercera simfonia. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: E. Mata. (31m). FAURE: 5 Impromptus. Jean-Philippe Collard, piano. (20m). J.Ch.F.BACH: Wachet auf, ruft die Stimme, motet per a cor i baix continu. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (16m). BRAHMS: Quartet amb piano n. 2, op. 26. S. Richter. Membres del Quartet Borodin. (48m). STRAVINSKI: Suite Pulcinella. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de febrer de 1995 al Palau de la Música Catalana. RAKHMANINOV: Concert per a piano i orquestra n. 2. XOSTAKOVITX: Simfonia n. 8, op. 65. Amir Katz. Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 7 DE FEBRER DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 8. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (30m). J.E.BACH: Das Vertrauen der Christen auf Gott (La confiança de Crist en Déu), oda sobre el salm 77. Christoph Pregardien, tenor. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (17m). SEIXAS: Concert per a clavicèmbal i corda. János Sebestyén. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (8m). BUSONI: Turandot. Suite op. 41. Cor de Dones del Festival de Maig. Orquestra Simfònica de Cincinnati. Dir: Michael Gielen. (37m). HANDEL: Sonata per a oboè, violí i baix continu op. 2 n. 1, HWV 386 a. Burkhard Glaetzner, oboè. K. Suske, violí. W.H. Bernstein, clavecí. A. Beyer, violí. S. Pank, viola da gamba. (13m). R.STRAUSS: Quatre interludis simfònics de l'òpera "Intermezzo". Orquestra Simfònica de Seattle. Dir: Gerard Schwarz. (25m). SCHUMANN: Fantasia, op. 17. Karl Engel, piano. (30m).

13.00 GLAZUNOV

Simfonia n. 5, op. 55. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: Gennadi Rozhdestvensky. (36m). Concert per a violí i orquestra, op. 82. Semen Snitkovski. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de Moscou. Dir.: Guennadi Rojdestvenski. (20m)

14.00 MOMENTS LÍRICS

CHUECA i VALVERDE: La Gran Via. Teresa Tourne. Renato Cesari. Cor Cantors de Madrid. Orquestra de Concerts de Madrid. Dir.: Pablo Sorozábal. (22m). ARIES D'ÒPERA CELEBRES Brigitte Fassbaender. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir. Hans Graf. (46m). LEHAR: Friederike, extractes. Margit Schramm. Rudolf Schock. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Werner Schmidt-Boelcke. (25m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

SCHUBERT: Simfonia n. 5, D 485. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (29m). D'INDY: Quartet de corda n. 2, op. 45. Quartet Prat. (37m). BACH: Concert per a clavicèmbal i orquestra n. 1, BWV 1052. Orquestra Barroca d'Amsterdam. Solista i director: Ton Koopman. (22m). ELGAR: The Black Knight, simfonia per a cor i orquestra, op 25. Liverpool Philharmonic Choir. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Groves. (36m). PAISIELLO: Divertimento n. 4 per a flauta, violí, viola i violoncel. Quartetto Flautarte. (9m). TXAIKOVSKI: Concert per a piano n. 1, op. 23. Victoria Postnikova. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Gennadi Rozhdestvensky. (38m). HUMMEL: Septet per a piano, flauta, oboè, trompa, viola, violoncel i contrabaix, op. 74. Linos Ensemble. (31m). CANTS I DANSES DEL RENAIXEMENT ESPANYOL. Agrupación Música. Dir.: Enzo Gieco. (16m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 LES SIMFONIES DE BRUCKNER

Guió: Raimon Colomer i Joan Vives. Simfonia en fa m, "Doble Zero". Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: G. Rozhdestvenski. (53m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 8 DE FEBRER DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

CHERUBINI: Requiem en re menor, per a cor d'homes i orquestra. The Ambrosian Singers. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Riccardo Muti. (52m). LISZT: Hamlet, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Arpád Jóo. (15m). MOZART: Sonata per a pianoforte i violí, KV 296 "Opus II". Temenuschka Vesselinova. Chiara Banchini. (20m). XOSTAKOVITX: Cinc dies cinc nits, suite de la pel·lícula Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: James Judd. (30m). TELEMANN: Don Quixot, suite. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (15m). CARULLI: Tres valsos de l'op. 101. Alfonso Baschiera, guitarra. (5m). BRUCH: Concert per a clarinet i viola op. 88. Thea King. Nobuko Imai. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (20m).

13.00 **GLAZUNOV**

El mar. Fantasia orquestral, op. 28. Orquestra Nacional Escocesa. Dir: Neeme Järvi. (16m). Concert per a piano i orquestra, n. 1 op. 92. Alexei Nasedkine. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de Moscou. Dir.: Algis Juraitis. (31m). Elegia per a viola i piano, op. 44. Nobuko Imai. Roland Pöntinen. (6m).

14.00 **EL GRAN SEGLE**

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives.

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

VAUGHAN WILLIAMS: Una simfonia londinenca (n. 2). Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (48m). FALLA: Sis cançons populars espanyoles Ezequiel Larrea, violí. Dana Protopopescu, piano. (12m). BACH: Triple concert, BWV 1044. S. Standage, violí. L. Beznosiuk, flauta. T. Pinnock, clavecí. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (22m). MOZART: Simfonia concertant per a violí, viola i orquestra, KV 364. Philip Bride. Serge Soufflard. Ensemble Instrumental de França. Dir.: Kurt Redel. (32m). GINASTERA: Sonata op 47. Eduardo Fernández, guitarra. (15m). WAGNER: El capvespre dels Déus, dos fragments simfònics. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Klaus Tennstedt. (20m). HAYDN: Quartet de corda op. 9 n. 2, Hob. III:20. Quartet Festetics. (20m). VIVALDI: Magnificat, RV 611. Teresa Berganza. Lucia Valentini Terrani. Cor i Orquestra Philharmonia. Dir.: Riccardo Muti. (23m). SPOHR: Alruna, die Eulenkönigin, obertura. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Christian Fröhlich. (5m). STRAVINSKI: Joc de Cartes, ballet en tres mans. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: James Conlon. (23m).

20.00 **SELECCIÓ DE NOVETATS**

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 **ALMANAC**

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIJOUS, 9 DE FEBRER DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

BLOW: Oda per la mort de Mr. Henry Purcell. Alfred Deller i Mark Deller, contratenors. Deller Consort. Orquestra de Cambra del Festival de Stour. Dir.: Alfred Deller. (23m). DVORAK: Terzetto per a dos violins i viola, op. 74 (B 148). Membres del Quartet de corda Lindsay. (20m). TURINA: La procesión del rocío. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Ataulfo Argenta. (9m). BORTNIANSKI: Simfonia concertant per a piano, arpa, corda i fagot. Hans Kann. Ixi Angerer. Orquestra de Cambra del Sudoest d'Alemanya a Pforzheim. Dir.: Paul Angerer. (18m). GLIÈRE: Concert per a trompa i orquestra, op. 91. Hermann Baumann. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (23m). HÄNDEL: Trio Sonata op. 2 n. 1 HWV 386. Membres del Linde-Consort. (12m). SAINT-SAENS: Simfonia en Fa M "Urbs Roma". Orquestra Nacional de l'ORTF. Dir.: Jean Martinon. (41m). BEETHOVEN: Nou variacions sobre el tema "Quant'è più bello" de l'òpera "La Molinara" de Paisiello, WoO 69. Rudolf Buchbinder, piano. (5m).

13.00 **GLAZUNOV**

Escenes de Ballet, Suite op. 52. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (28m). Quartet per a saxos, op. 109. Rollin'Phones. (27m).

14.00 **MÚSICS DE CATALUNYA**

PAGAN: Miracle a la Diagonal. Orquestra Sinfònica i Cors. Dir.: Manuel Valdivieso. (7m). SPOHR: Lieder per a soprano, clarinet i piano, op. 103. Montserrat Alavedra. Oriol Romaní. Miguel Zanetti. (20m). DEMACHY: Suite per a baix de viola en re m. Jordi Savall. (20m). QUATRE CANÇONS POPULARS CATALANES (Harmonització de Manuel García Morante). Carme Bustamante, soprano. Manuel García Morante, piano. (7m). MONTSALVATGE: Concierto breve, per a piano i orquestra. Alícia de Larrocha. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: García Navarro. (24m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 4, G 448 "Fandango". José Luis Lopátegui. Quartet Moyzes. (22m).

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

BRAHMS: Simfonia n. 4, op. 98. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Georg Solti. (42m). BERLIOZ: LÍmpériale, cantata per a dos cors op. 26. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Holandesa. Dir.: Jean Fournet. (11m). G.B.SAMMARTINI: Quintet n. 3. Ensemble 415. Dir: Chiara Banchini. (16m). COPLAND: Grohg, ballet en un acte. Orquestra de Cleveland. Dir.: Oliver Knussen. (30m). BABELL: Sonata per a oboè i baix continu n. 1, en Si b M. Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, violoncel. Robert Kohnen, clavecí. (5m). WEBER: Variacions sobre un tema de Silvana per a clarinet i piano, op. 33. Conjunt Walter Boeykens. (14m). PURCELL: Tres Fantasies. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (13m). GLINKA: Simfonia sobre temes russos. Orquestra Simfònica de l'URSS. (15m). BLAVET: Concert per a flauta travessera, corda i continu, en la m. Akademie für alte Musik. (14m).

19.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 **"A LA MANERA DE..."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 **CONCERT IMAGINARI**

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **MÚSICA DEL SEGLE XX**

Selecció de Carmina Malagarriga.

02.00 **REPERTORI DE NIT**

DIVENDRES, 10 DE FEBRER DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

BRUCKNER: Simfonia n. 4 en Mi bemoll M., "Romàntica". Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Wilhelm Furtwängler. (61m). M.HAYDN: Serenata en Re. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (48m). SIBELIUS: Sis humoresques per a violí i orquestra. Leonidas Kavakos. Orquestra de Cambra Ciutat d'Espoo. Dir.: Juhani Lamminmäki. (22m). DANZI: Quintet per a piano i vent, op. 41. Love Derwinger. Quintet de Vent de la Filharmònica de Berlín. (23m). RAMIREZ: Navidad en Verano. Josep Carreras. Coral Salve de Laredo. Sociedad Coral de Bilbao. Conjunt instrumental. Dir.: Damián Sánchez. (5m).

13.00 **GLAZUNOV**

Simfonia n. 6, op. 58. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: Gennadi Rozhdestvensky. (42m). Stenka Razin, poema simfònic op. 13. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yondani Butt. (15m).

14.00 **NOUS INTÈRPRETS**

MARSHALL: Suite Catalònia. Helena Bayo, piano. (9m). MOZART: 6 àries. Assumpta Mateu, soprano. Yerzy Artysz, baríton. Guillem Martí, piano. (25m). LOCATELLI: Simfonia per a violí i guitarra. Sergi Alpiste, violí. Carles Trepat, guitarra. (9m).

15.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **GRANS OBRES**

DVORAK: Requiem per a solistes, cor i orquestra, op. 89. Gabriela Benacková-Cápová. Brigitte Fassbaender. Thomas Moser. Jan-Hendrik Rootering. Cor i Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Wolfganf Sawallisch. (100m).

23.50 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DISSABTE, 11 DE FEBRER DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 **PENTAGRAMA**

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per la Ràdio Holandesa el dia 10 de setembre de 1992. MENDELSSOHN: Les Hèbrides, obertura op. 21. Simfonia n. 4, op. 90 "Italiana". SCHUMANN: Obertura, Scherzo i Final, op. 52. Konzertstück per a quatre trompes, op. 86. ROSSINI: Obertura d'Il Barbiere di Siviglia. Solistes instrumentals. Reial Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Riccardo Chailly. (85m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIUMENGE, 12 DE FEBRER DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 **LA MÚSICA RELIGIOSA**

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. MOZART: Missa solemnis, "Missa de l'orfenat" KV 139. Barbara Bonney. Jadwiga Rappé. Josef Protschka. Hakan Hagegard. Cor Arnold Schonberg. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncurt. (45m).

11.00 **TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**

12.30 **DIVERTIMENT**

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 **"A LA MANERA DE..."**

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 **TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA**

FIBICH: La núvia de Messina, tragèdia lírica en tres actes. Libuse Márová. Václav Zítek. Ivo Zídek. Gabriela Benacková. Membres del Cor de la Ràdio de Praga. Cor i Orquestra del Teatre Nacional de Praga. Dir.: Frantisek Jílek. (136m).

19.25 **REPERTORI DE CONCERT**

HAYDN: Concert per a piano i orquestra, XVIII:11. Tatiana Nikolaeva. Orquestra de Cambra de Lituània. Dir.: S. Sondeckis. (21m). SAINT-SAENS: Suite Algeriana, op. 60. Orquestra Simfònica de Londres. Dir: Yondani Butt. (21m). BEETHOVEN: Quartet de corda n. 6, op. 18 n. 6. Quartet Talich. (22m). VIVALDI: Concert per a violoncel i orquestra, RV 424. Miklos Perenyi. Orquestra de l'Acadèmia Franz Liszt. Dir.: Albert Simon. (12m). XOSTAKOVITX: Suite de Ballet n. 4. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (13m). HOLST: Els planetes, op. 32. Cors i Orquestra de la BBC. Dir.: Andrew Davis. (51m). CHOPIN: Vals per a piano, op. 34 n. 1. Vladímir Ashkenazy, piano. (5m).

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per la Ràdio Austriaca el dia 26 d'agost de 1991. Obres de BACH, VIVALDI i MARCELLO. Christophe Coin, violoncel. Max Engel, violoncel. Johann Sonnleitner, orgue i clavicèmbal. (77m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DILLUNS, 13 DE FEBRER DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

GLAZUNOV: Simfonia n. 3, op. 33. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yondani Butt. (46m). W.F.BACH: Duet per a flauta i oboè n. 4. Wolfgang Schulz. Hansjörg Schellenberger. (12m). RESPIGHI: Concert per a piano i orquestra en la m. Geoffrey Tozer. Orquestra Filharmònica BBC. Dir.: Edward Downes. (24m). CAMPRA: Deus noster refugium. Solistes vocals. Cor i Orquestra Le Concert Spirituel. Dir.: Hervé Niquet. (22m). ELGAR: Serenata per a corda, op. 20. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (12m). MUFFAT: Sonata n. 5 "Armonico tributo cioè sonate di camera" Freiburger Barockorchester Consort. (18m). MILWID: Simfonia concertant per a oboè i orquestra. Janusz Banaszek. Orquestra Filharmònica Bydgoszcz. Dir.: Zbigniew Chwedczuk. (22m). GRIEG: L'ascensió a la muntanya, op. 32. Hakan Hagegard, baríton. Warren Jones, piano. (4m).

13.00 **PERSONATGES BÍBLICS: DAVID**

WAGENAAR: Saül i David, poema simfònic op. 24. Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (12m). MAZZOCCHI: Lamento di David. Nederlands Kamerkoor. Solistes instrumentals. Dir.: René Jacobs. (11m). CHARPENTIER: Salms de David. Françoise Semellaz i Noémi Rime, sopranos. Bernard Délétré, baix. Le Parlement de Musique. Dir.: Martin Gester. (32m).

14.00 **LA CANTATA DEL CAFÈ**

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles.

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

R.STRAUSS: Concert per a trompa i orquestra n. 2. Bruno Schneider. Orquestra de Cambra de Lausanne. Dir.: Matthias Aeschbacher. (19m). KRAUS: Simfonia en do # m. Concerto Köln. (20m). LISZT: Sonata en si m. Aquiles Delle-Vigne, piano. (31m). MOZART: Divertimento "Zweite Lodronische Nachtmusik", KV 287. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (38m). HANDEL: Quando sperasti o core, cantata. Tania-Marie Livingstone, soprano. Il Parnasso Confuso. (8m). LALO: Trio amb piano n. 2. Barbican Piano Trio. (26m). M.HAYDN: Simfonia n. 25, P. 16. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (14m). VIVALDI: Concert per a fagot i orquestra n. 15, RV 487. Daniel Smith. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Philip Ledger. (8m). KORNGOLD: Tema i variacions op. 42. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (9m). JENKINS: Fantasies n. 8, 9, 10 i 11. Hespèrion XX. (17m). C.STAMITZ: Octet n. 1 en Si b. Consortium Classicum. (10m). BACH: "Es erhub sich ein Streit" (Mentrestant va esclatar una guerra al cel), cantata BWV 19. Solistes vocals. Petits cantors de Viena. Cor de Viena. Concentus Musicus de Viena. Dir: Nokolaus Harnoncourt. (20m).

20.00 **SELECCIÓ DE JAZZ**

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 d'abril

de 1994 a la Catedral de Barcelona. CICLE: L'ORGUE DE LA CATEDRAL. Obres de KERLL, BACH, FRANCK, LISZT i HASELBÖCK. Martin Haselböck, orgue. (59m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMARTS, 14 DE FEBRER DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

HAYDN: Simfonia n. 52. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (20m). CZERNY: Fantasia brillant sobre temes de Schubert per a trompa i piano, op. 339 n. 1. Barry Tuckwell. Daniel Blumenthal. (16m). BACH: Cantata del cafè. BWV 211. Lynne Dawson, soprano. Nicolas Robertson, tenor. Stephen Alder, baríton. The Friends of Apollo. (26m). BRAHMS: Sonata per a piano n. 3, op. 5. Zoltán Kocsis. (40m). TAUSCH: Concert per a dos clarinets i orquestra n. 2, op. 26. Thea King. Nicholas Bucknall. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Leopold Hager. (23m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 5, G 449. José Luis Lopátegui. Quartet Travnicek. (22m). PURCELL: Cançons de l'Orpheus Britannicus. Agnes Mellon, soprano. Christophe Rousset, clavecí. Wieland Kuijken, baix de viola. (13m).

13.00 **PERSONATGES BÍBLICS: EL FILL PRÒDIG**

PROKOFIEV: El Fill Pròdig, ballet op. 46. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (34m). ALFVEN: El Fill Pròdig, suite. Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Neeme Järvi. (19m).

14.00 **MOMENTS LÍRICS**

GLUCK: Alceste, òpera (extractes). Jessye Norman. Nicolai Gedda. Siegmund Nimsgern. Tom Krause. Robert Gambill. Cor i Orquestra de la Ràdio de Baviera. Dir.: Serge Baudo. (75m). SULLIVAN: Iolanthe, extractes. Solistes vocals. Cors del Festival de Glyndebourne. Orquestra Pro Arte. Dir.: Malcolm Sargent. (11m). SOUTULLO / VERT: "Amor mi raza sabe conquistar", de La leyenda del beso. Josep Carreras. Isabel Rey. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Enrique Ricci. (7m).

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

SCHUBERT: Tres marxes heroiques per a piano a quatre mans, op. 27, D 602. Duo Crommelynck. (21m). MEHUL: Simfonia n. 1. Orquestra de la Fundació Gulbenkian. Dir.: Michel Swierczewski. (26m). BORGHI: Sonata per a viola d'amor i baix en Re M. Dorothea Jappe, viola d'amor. Michael Jappe, baix de viola. (11m). RAMEAU: Pigmalió (Acte de Ballet). Solistes vocals. La Petite Bande. Cors de la Capella Reial de París. Dir: Gustave Leonhardt. (48m). SCHUMANN: Gesänge der Frühe, op. 133. Daniel Levy, piano. (13m). MOZART: Simfonia n. 25, KV 183. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir: Neville Marriner. (21m). MILHAUD: Suite provençal, op. 152 c. Orquestra Regional de Cannes-Provence Alpes-Côte d'Azur. Dir.: Philippe Bender. (16m). DEVIENNE: Quartet per a fagot i trio de corda, op. 73/2. Klaus Thunemann, fagot. Thomas Zehetmair, violí. Tabea Zimmermann, viola. Christoph Henkel, violoncel. (16m). LOCATELLI: Concert op. 3 n. 4 "L'Arte del Violino". Elizabeth Wallfisch. The Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (18m). RUBINSTEIN: Música de Ballet de l'òpera Feramors. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Michael Halász. (20m). GRIEG: Cinc cançons, op. 26. Hakan Hagegard, baríton. Warren Jones. (10m).

20.00 **L'ÀUDIO-VISUAL**

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 **LES SIMFONIES DE BRUCKNER**

Guió: Raimon Colomer i Joan Vives. Simfonia en re m, "Zero". Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: G. Rozhdestvenski. (45m).

23.15 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMECRES, 15 DE FEBRER DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

DVORAK: Simfonia n. 9, op. 95 "Del Nou Món". Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel. (46m). BACH: Sonata en trio BWV 1039. London Baroque. Dir: Charles Medlam. (13m). LISZT: Els ideals, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: A. Jóo. (27m). HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 6. Orquestra Barroca de Freiburg. Dir.: Gottfried von der Goltz. (15m). SCHUBERT: Quartet de corda n. 9, op. post D 173. Quartet Alban Berg, Viena. (22m). MAHLER: Lieder eines fahrenden Gesellen. Brigitte Fassbaender. Philharmonia Orchestra. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (17m). GIULIANI: Rossiniana op. 119, n. 2. Luis Orlandini, guitarra. (15m). CALDARA: Simfonia a quatre n. 1. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (5m).

13.00 **PERSONATGES BÍBLICS: BALTASAR**

WALTON: Belshazzar's Feast, Oratori. John Shirley-Quirk, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (38m). SIBELIUS: El Festí de Baltasar, suite op. 51. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (14m).

14.00 **EL GRAN SEGLE**

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives.

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

BAX: Simfonia n. 5. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (43m). VIVALDI: Sonata op. 13 n. 1, "Il pastor fido". Quartet Mandel. (12m). FIELD: Concert per a piano i orquestra n. 4. John O'Conor. Nova Orquestra de Cambra Irlandesa. Dir.: Janos Fürst. (28m). DELALANDE: Super Flumina Babilonis. Solistes vocals. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (17m). DANZI: Quintet de vent op. 56 n. 2. Quintet de Vent de la Filharmònica de Berlín. (16m). BALAKIREV: Tamara, poema simfònic. Orquestra Simfònica de l'Acadèmia d'Estat d'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (21m). GIULIANI: Pièces faciles et agréables per a flauta i guitarra, op. 74. Mikael Helasvuo. Jukka Savijoki. (28m). SCHUMANN: Concert per a violí i orquestra en re m. Gidon Kremer. Philharmonia Orchestra. Dir.: Riccardo Muti. (30m). ZELENKA: Magnificat. Basler Madrigalisten. Orquestra de la Schola Cantorum Basiliensis. Dir.: Fritz Näf. (10m). RIMSKI-KORSAKOV: Obertura de la Gran Pasqua russa, op. 36. Orquestra Simfònica de Bolxoi. Dir.: Alexander Lazarev. (16m).

20.00 **SELECCIÓ DE NOVETATS**

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 **ALMANAC**

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIJOUS, 16 DE FEBRER DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 3, "Polonesa". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (47m). POULENC: Sonata per a clarinet i piano. Michel Portal. Pascal Rogé. (14m). KRAUS: Obertura "Olympie".

Orchestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Antony Halstead. (7m). VIVALDI: Concert per a viola d'amor, corda i continu, RV 394. László Bársony. Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest. Dir.: János Rolla. (11m). D'INDY: Istar, variacions simfòniques, op. 42. Orquestra Filharmònica del País de Loire. Dir. Pierre Dervaux. (13m). STEFFANI: Placidissime catene, duet. Carolyn Watkinson, mezo-soprano. Paul Esswood, contratenor. Wouter Möller, violoncel. Clavicèmbal i direcció: Alan Curtis. (7m). KODALY: Danses de Marosszék. László Simon, piano. (12m). MOZART: Concert per a dos pianos i orquestra n. 10, KV 365. Friedrich Gulda. Chick Corea. Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: N. Harnoncourt. (26m). SPOHR: Quartet de corda n. 2, op. 4 n. 2. New Budapest Quartet. (23m).

13.00 **PERSONATGES BÍBLICS: JEREMIES**

BERNSTEIN: Simfonia n. 1, "Jeremies". Nan Merrimann, soprano. Orquestra Simfònica de Sant Louis. Dir.: Leonard Bernstein. (24m). ZELENKA: Lamentacions del Profeta Jeremies: Dijous Sant. René Jacobs. Kurt Widmer. Instrumentistes de la Schola Cantorum Basiliensis. Dir.: René Jacobs. (20m). FIOCCO: Tercera Lamentació (LOració del Profeta Jeremies). Ensemble Concerto. Dir.: Roberto Gini. (12m).

14.00 **MÚSICS DE CATALUNYA**

GERHARD: Sept Haiku. Josep Benet, tenor. Orquestra de Cambra del Teatre LLiure. Dir.: Josep Pons. (11m). M.PLA: Concert per a flauta i orquestra en Si b M, V 2. Claudi Arimany. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: José Luis García. (16m). GRANADOS: 9 tonadillas. Pilar Lorengar. Alícia de Larrocha. (18m). BENGUEREL: Monòleg. Xavier Joaquin, percussió. (12m). MOZART: 6 Nocturns. Quintet vocal de Catalunya. Liliana Maffiotte, piano. (14m). BLC03672 BROTONS: Trio amb piano op. 39. Membres del Leopold Piano Quartet. (15m). BRAHMS: Sextet op. 18 (transcripció del segon moviment). Josep Colom, piano. (10m).

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

MOURET: Les amours de Ragonde, comèdia en música. Michel Verschaeve. Jean-Paul Fouchécourt. Sophie Marin-Degor. Jean-Louis Bindi. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (56m). C.STAMITZ: Simfonia concertant per a dos violins en Do M. Richard Friedman. Steven Smith. London Festival Orchestra. Dir.: Ross Pople. (20m). SIBELIUS: La filla de Pohjola, op. 49. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: N. Järvi. (13m). KROMMER: Concert per a dos clarinets i orquestra n. 2, op. 91. Sabine Meyer. Wolfgang Meyer. Orquestra de Cambra de Württemberg-Heilbronn. Dir.: Jörg Faerber. (22m). SCHUMANN: Tres romances, op. 28. Karl Engel, piano. (17m). M.HAYDN: Simfonia n. 2, P. 2. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (20m). ALLEGRI: Miserere. The Tallis Scholars. Dir.: Peter Phillips. (13m).

19.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 **"A LA MANERA DE..."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 **CONCERT IMAGINARI**

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

02.00 **MÚSICA DEL SEGLE XX**

Selecció de Carmina Malagarriga.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIVENDRES, 17 DE FEBRER DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

D.SCARLATTI: Les Quatre Estacions, serenata per a 4 veus, cor i orquestra. Kari Lövaas i Regina Marheineke, sopranos. Ria Bollen, mezzo-soprano. Heiner Hopfner, tenor. Solistes Vocals de Munic. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Ludwig Hirsch. (50m). HAYDN: Concert per a orgue en Do M, Hob. XVIII:1. Simon Preston. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (20m). J.A-.BENDA: Simfonia n. 12. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pál. (11m). TXAIKOVSKI: Concert per a piano i orquestra n. 3. Victoria Postnikova. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: G. Rozhdestvensky. (18m). DVORAK: Bagatel·les per a trio de corda i harmonium, op 47. Charles Castleman. Barbara Harbach. Julie Gigante. Virginia Lenz. (16m). GRIEG: Del temps de Holberg, suite op. 40. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (19m). BACH: "Ich geh' und suche mit Verlangen" (Vaig i et busco amb afany), cantata BWV 49. Barbara Schlick. Andreas Scholl. Christoph Pregardien. Gotthold Schwarz. Concerto Vocale de Leipzig. Ensemble Baroque de Limoges. Dir.: Christophe Coin. (25m). SCHUBERT: Polonesa per a violí i orquestra, D 580. Gidon Kremer. Orquestra de Cambra d'Europa. (6m).

13.00 **PERSONATGES BÍBLICS: JACOB**

MARENZIO: Lamentabatur Jacob a 12. Capella Sancti Michaelis. Dir.: Erik van Nevel. (4m). PENDERECKI: El despertar de Jacob. Orquestra Simfònica de la Ràdio Polonesa. Dir.: Antoni Wit. (9m). MILHAUD: Les Rêves de Jacob op. 294. Solistes de la Nouvel Orchestre Philarmonique. (20m). JACQUET DE LA GUERRE: "Jacob et Rachel", cantata n. 3. Sophie Boulin, soprano. Brigitte Haudebourg, clavecí. Françoise Bloch, viola de gamba. Dir.: Guy Robert (tiorba). (13m).

14.00 **NOUS INTÈRPRETS**

GRIEG: Quatre danses noruegues, op. 35. Marina Rodríguez, piano. Joan-Josep Gutiérrez, piano. (16m). FRANCK: Final, op. 21. Izumi Kando, orgue. (13m). BRAHMS: Sonata per a clarinet i piano op. 120 n. 2. Joan Pere Gil. Emili Blasco. (21m).

15.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **GRANS OBRES**

JOMMELLI: La Passione di Gesù, oratori a quatre veus. Sofia Mukhametova. René Jacobs. Gianni Puddu. Carlo de Bortoli. Complesso di Strumenti Barocchi de la Societat Camerística de Lugano. Dir.: Arturo Sacchetti. (132m).

00.15 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DISSABTE, 18 DE FEBRER DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 **PENTAGRAMA**

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 12 d'agost de 1993 a l'Església Parroquial de Sant Andreu de Llavaneres. IX CICLE DE CONCERTS MÚSICA FESTIVA. BEETHOVEN: Trio amb clarinet op. 11. GARRIGA: Elegia. BRAHMS: Trio amb clarinet, op. 114. Carlota Garriga, piano. Radu Aldulescu, violoncel. Oriol Romaní, clarinet. (54m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIUMENGE, 19 DE FEBRER DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 **LA MÚSICA RELIGIOSA**

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. SCHUBERT: Missa en La b M, D 678 (segona versió). Stefan Preyer. Thomas Weinhappel. Jörg Hering. Harry van der Kamp. Petits cantors de Viena. Chorus Viennensis. Orquestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Bruno Weil. (39m). FAYRFAX: Aeternae Laudis Lilium. The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (12m).

11.00 **TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**

12.30 **DIVERTIMENT**

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 **"A LA MANERA DE..."**

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 **TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA**

MOZART: La clemenza di Tito, òpera en dos actes, KV 621. Philip Langridge. Lucia Popp. Ruth Ziesak. Ann Murray. Delores Ziegler. László Polgár. Cor i Orquestra de l'Opera de Zuric. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (129m).

19.20 **REPERTORI DE CONCERT**

SCHUMANN: Simfonia n. 4, op. 120. Orquestra Filharmònica Renana. Dir.: Kurt Redel. (30m). BACH: Obertura BWV 1068. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (24m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 23, op. 57 "Appassionata". Vladímir Ashkenazy. (24m). J.STRAUSS(II): Sang vienesa. Vals, op. 354. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir: Herbert von Karajan. (9m). STRAVINSKI: Petruixka. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi. (33m). MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 80. Quartet Artis de Viena. (25m).

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per la Ràdio Austriaca el dia 26 de setembre de 1991. FESTIVAL INTERNACIONAL MILLSTATT. Obres de MOZART, BACH, ELGAR, PEZEL i CLARKE. English Brass Ensemble. (74m)

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DILLUNS, 20 DE FEBRER DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

DVORAK: Missa, op. 86. Neil Ritchie. Andrew Giles. Alan Byers. Robert Morton. Cor de la Christ Church Cathedral, Oxford. Nicholas Cleobury, orgue. Dir.: Simon Preston. (43m). VIVALDI: Concert per a guitarra i viola d'amor, RV 540. Eduardo Fernández. Norbert Blume. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: G. Malcolm. (14m). COPLAND: El saló Mèxic. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (10m). MOZART: Trio amb piano n. 1, KV 496. Trio Fontenay. (27m). MENDELSSOHN: Simfonia n. 5, op. 107 "La reforma" Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Claudio Abbado. (31m). PFITZNER: "Die Rose vom Liebesgarten", òpera romàntica. ("Miracle de les flors" i marxa fúnebre"). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (13m). BACH: Obertura BWV 1069. Musica Antiqua de Colònia. Dir: Reinhard Goebel. (23m).

13.00 **GERSHWIN**

Rhapsody in blue. Ivan Davis, piano. Orquestra de Cleveland. Dir.: Lorin Maazel. (17m). Gershwin in brass. Conjunt de metall de Munic. (7m). Stiff Upper Lip. Fragment de "A Damsel in Distress". The Princess Theater Orchestra. Dir: John McGlinn. (9m). Of Thee I sing. Obertura. The Princess Theater Orchestra. Dir: John McGlinn. (5m). "They can't take that away from me". "Medley: (Our) Love is here to stay". "But not for me". "Embraceable you". "Nice work if you can get it". "I got rhythm". Barbara Hendricks, cant; Katia i Marielle Labèque, pianos. (16m).

14.00 **LA CANTATA DEL CAFÈ**

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles.

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

MAHLER: Simfonia n. 5. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Zubin Mehta. (65m). KREUTZER: Septet per a clarinet, fagot, trompa, violí, viola, violoncel i contrabaix, op. 62. Charis Ensemble. (37m). CHARPENTIER: Les Arts Florissants, H 487. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (41m). BUSONI: Dos estudis per a "Doktor Faust", op. 51. Orquestra Simfònica de Cincinnati. Dir.: Michael Gielen. (18m). CHOPIN: Nocturn op. 62 n. 2. Daniel Barenboim, piano. (6m). PROKOFIEV: Divertimento, Op. 43. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (15m). BREVAL: Simfonia concertant per a flauta, fagot i orquestra. Bernard Chapron. Gilbert Audin. Orquestra de Cambra Bernard Calmel. Dir.: Bernard Calmel. (21m). JANACEK: Sonata per a violí i piano. Gidon Kremer. Martha Argerich. (17m).

20.00 **SELECCIÓ DE JAZZ**

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 **TEMPORADA DE L'OBC**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 de febrer de 1995 al Palau de la Música Catalana. BRUCKNER: Simfonia n. 5. Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Heinz Wallberg.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMARTS, 21 DE FEBRER DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

DELIUS: Doble concert per a violí i violoncel. Raymond Cohen. Gerald Warburg. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Norman del Mar. (22m). GRIEG: Antiga història d'amor noruega, op. 51. Kjell Baekkelund i Robert Levin, pianos. (25m). RAMEAU: "Abaris" o "Les Boréades". Suite. Orquestra del s. XVIII. Dir: Frans Brüggen. (34m). CAMBINI: Quintet de vent op. 4 n. 3. Quintet Arnold. (15m). GLAZUNOV: Simfonia n. 2, op. 16. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: G. Rozhdestvenski. (48m). POULENC: Figura humana, cantata. Grup Vocal de França. Dir.: John Alldis. (16m).

13.00 **GERSHWIN**

Un americà a París. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (18m). Tres preludis. François Joël Thiollier, piano. (6m). Porgy and Bess, suite. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (18m). Has Anyone Seen Joe. Barbara Hendricks, soprano. Katia i Marielle Labèque, duet de pianos. (12m).

14.00 **MOMENTS LÍRICS**

KALMAN: Comtessa Mariza, opereta (extractes). Gretel Hartung. Fritz Wunderlich. Christine Gorner. Benno Kusche. Willy

Hofmann. Cor i Orquestra de la Ràdio de Colònia. Dir.: Franz Marszalek. (53m). MOZART: Aries d'"Idomeneu". Luciano Pavarotti, tenor. Gundula Janowitz, soprano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir: John Pritchard. (18m). SERRANO: La Dolorosa. Teresa Berganza. Plácido Domingo. Ramon Contreras. Rondalla. Cor de Solistes lírics. Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir.: L.A. García Navarro. (29m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL-

MOZART: Serenata KV 320 "Corn de Postillò". Michael Laird. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (43m). CHABRIER: Capriccio. Annie d'Arco, piano. (9m). GADE: Simfonia n. 1, Op. 5. The Stockholm Sinfonietta. Dir.: Neeme Järvi. (32m). SCHUBERT: Quartet de corda n. 4, D 46. Quartet Melos. (22m). J.Ch.BACH: Concert per a arpa i orquestra de cambra en Re M. Suzana Klincharova. Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (16m). SCHÖNBERG: Oda a Napoleó Buonaparte, op. 41. Quartet La Salle. (16m). FRESCOBALDI: Tres "Canzoni" instrumentals. Il Teatro alla Moda. (9m). GERSHWIN: Oh, Kay. Obertura. The Princess Theater Orchestra. Dir: John McGlinn. (7m). BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 1, Op. 15. Claudio Arrau. Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Bernard Haitink. (53m). ZIMMERMANN: Perspectives, música per a un ballet imaginari. Alfons i Aloys Kontarsky, piano. (13m).

22.00 LES SIMFONIES DE BRUCKNER

Guió: Raimon Colomer i Joan Vives. Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Colònia. Dir.: Günter Wand. (49m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 22 DE FEBRER DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BACH: Cantata del cafè, BWV 211. Emma Kirkby. Rogers Covey-Crump. David Thomas. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (25m). INFANTE: Danses andaluses. Corre-Exerjean, duo de pianos. (16m). GIULIANI: Concert per a guitarra op. 30. Siegfried Behrend. I Musici. (28m). KORNGOLD: Simfonia op. 40. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (52m). BEETHOVEN: Tretzè quartet en Si B M, op. 130. Quartet Talich. (38m).

13.00 GERSHWIN

Concert per a piano en Fa M. Orquestra Simfònica de Londres. Dir. i solista: André Previn. (32m). Blue Monday, òpera jazz en un acte. Amy Burton. Gregory Hopkins. William Sharp. Arthur Woodley. Jamie J. Offenbach. Concordia. Dir.: Marin Alsop. (23m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

THEODORAKIS: Simfonia n. 7, "De la primavera". Solistes vocals. Cor Acadèmic de Letònia. Cor d'Estat de Kaunas, Lituània. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Dimitri Kitaienko. (55m). HANDEL: Sonata op. 1 n. 4. F. Brüggen, flauta de bec. A. Bylsma, violoncel. G. Leonhardt, clavecí. (11m). J.V.STAMITZ: Concert per a orgue i orquestra n. 1 en Re M. Alena Veselá. Orquestra de Cambra Dvorak. Vladimir Válek. (17m). XOSTAKOVITX: Cançons espanyoles, op. 100. Artur Eisen, baix. A. Bogdanova, piano. (16m). HAYDN: Quartet de corda, op. 74 n. 1. The Salomon String Quartet. (33m). CARDOSO: Magnificat (Secundi toni). The Tallis Scholars. Dir.: Peter Philips. (10m). DONIZETTI: Concertino per a oboè i orquestra de cambra. Günther Passin. RIAS Sinfonietta. Dir.: Jirí Stárek. (7m). BERNSTEIN: On the Waterfront ("La llei del silenci") (Suite Simfònica de la pel·lícula). Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: L. Bernstein. (22m). BACH: Suite anglesa n. 1, BWV 806. Glenn Gould, piano. (22m). R.STRAUSS: Metamorfosis. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir: André Previn. (27m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVETATS

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 23 DE FEBRER DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

GORECKI: Simfonia n. 3, op. 36. Joanna Kozlowska, soprano. Orquestra Filharmònica de Varsòvia. Dir.: Kazimierz Kord. (58m). L.MOZART: Concert per a trombó i orquestra en Re M. Armin Rosin. Orquestra de Cambra de Viena. Dir.: Philippe Entremont. (14m). DUKAS: Variacions, Interludi i Final sobre un tema de Rameau. Klaus Schilde, piano. (18m). HASSE: Regina coeli. Andrea Ihle. Brigitte Pfretzschner. Armin Ude. Cor de nois de Dresden. Membres de la Staatskapelle de Dresden. Dir.: Konrad Wagner. (13m). HUMMEL: Gran serenata n. 2 per a guitarra, piano, violí, clarinet i fagot, op. 66. Consortium Classicum (19m). RUBINSTEIN: Concert per a violí i orquestra, op. 46. Takako Nishizaki. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Michael Halász. (37m).

13.00 GERSHWIN

12 cançons del llibre de cant (versió per a piano). François Joël Thiollier, piano. (14m). A Damsel in Distress. Suite. The Princess Theater Orchestra. Dir: John McGlinn. (6m). Segona rapsòdia per a piano i orquestra. Cristina Ortiz. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (15m). "Somebody Loves Me", "Summertime" i "The Man I love". Kiri Te Kanawa. The New Princess Theater Orchestra. Dir.: John Mc Glinn. (9m). I Got Rhythm, variacions. Oscar Levant, piano. Orquestra de Morton Gould. (9m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

PEDRELL: Esquisses symphoniques, op. 34. Fernando Puchol i Ana Bogani, piano a quatre mans. (13m). STRAVINSKI: Missa per a veus i doble quintet de vent. Montserrat Alavedra. Montserrat Martorell. Mateu Sanclimens. Lluís Saumell. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (19m). DEVIENNE: Concert per a flauta i orquestra n. 7. Claudi Arimany. Orquestra Simfònica Gdsank. Dir.: Janusz Przybylsky. (19m). BACH: Suite per a violoncel n. 6, BWV 1012. Lluis Claret. (28m). RAVEL: Concert per a piano i orquestra en Sol M. Alícia de Larrocha. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (22m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

IPPOLITOV-IVANOV: Simfonia n. 1, op. 46. Orquestra Simfònica de Singapur. Dir.: Choo Hoey. (35m). VIVALDI: Laudate pueri. Lynne Dawson. Christopher Robson. The King's Consort. Dir.: Robert King. (25m). GRETRY: Concert per a flauta en Do M. Marc Grauwels. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir: Dimitri Demetriades. (15m). DVORAK: Kate i el Diable (obertura, preludis i dansa). Orquestra Filharmònica Eslovaca de Kosice. Dir.: Robert Stankovsky. (22m). W.F.BACH: Suite en sol m, FK nv24. Christophe Rousset, clavecí. (20m). SUK: Maduresa, poema simfònic op. 34. Cor de dones i Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (39m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

Selecció de Carmina Malagarriga.

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 24 DE FEBRER DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BEETHOVEN: Concert per a violí i orquestra, op. 61. Gidon Kremer. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (43m). GOUNOD: Petita simfonia per a 9 instruments de vent. Acadèmia de Vent de Munic. Dir.: A. Brezina. (22m). TELEMANN: Obertura - Suite en mi m. Música de taula, primera part. Música Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (30m). DELLÁCQUA: Vilanelle. Edita Gruverova. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Kurt Eichhorn. (4m). MOMPOU: Música callada. Quadern I. F. Mompou, piano. (20m). BLOCH: Concerto grosso n. 1. Orquestra de Cambra d'Israel. Dir: Yoav Talmi. (24m). FRANCK: El caçador maleït, poema simfònic. Philadelphia Orchestra. Dir: Riccardo Muti. (16m).

13.00 GERSHWIN

Who Cares?, adaptació per a orquestra fet per Hershy Kay, extret del "Gershwin Songbook". Andrew Litton, piano. Royal Philharmonic Orchestra. (41m). Girl Crazy. Obertura. The Princess Theater Orchestra. Dir: John McGlinn. (6m). "The half of it, dearie, blues" i "Do what you do?", dues cançons. Fred Astaire. George Gershwin. (6m).

14.00 NOUS INTÈRPRETS

BEETHOVEN: Simfonia n. 7, op. 92. Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (42m). STRAVINSKI: Cinc peces fàcils. Francesc Blanco i Albert Díaz, piano a quatre mans. (6m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

BERLIOZ: Béatrice et Bénédict. Janet Baker. Robert Tear. Christiane Eda-Pierre. Helen Watts. Thomas Allen. Cor John Alldis. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (98m).

23.50 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 25 DE FEBRER DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Holandesa el dia 13 de febrer de 1993. RAKHMANINOV: Rapsòdia sobre un tema de Paganini, op. 43. PROKOFIEV: Romeu i Julieta, suite. Olli Mustonen, piano. Reial Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Myung Whun Chung. (89m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 26 DE FEBRER DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. HOWELLS: A Sequence for St Michael. The Finzi Singers. Harry Bicket, orgue. Dir.: Paul Spicer. (12m). PERGOLESI: Stabat Mater. Concerto Vocale. Dir.: René Jacobs. (37m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

DONIZETTI: Lucrezia Borgia, òpera en dos actes. Joan Sutherland. Jaume Aragall. Marilyn Horne. Ingvar Wixell. Graham Clark. Lieuwe Visser. Cor de l'Opera de Londres. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Richard Bonynge. (134m).

19.25 REPERTORI DE CONCERT

BERNSTEIN: Divertimento per a orquestra. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (15m). SAINT-SAENS: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 17. Pascal Rogé. Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (30m). VIVALDI: Sonata en Sol m, RV 58. Camerata de Colònia. (8m). HAYDN: Simfonia n. 101 "El rellotge". Orquestra Filharmònica de Berlin. Dir: Herbert von Karajan. (31m). TOLDRA: Vistes al mar. Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Gonçal Comellas. (18m). SCHUBERT: Moments musicals op 94, D 780. Rudolf Buchbinder, piano. (30m). GLINKA: La jota aragonesa, obertura espanyola n. 1. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir: Evgueni Svetlanov. (10m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Holandesa el dia 15 de desembre de 1992. STRAVINSKI: El petó de la fada. TXAIKOVSKI: Simfonia n. 6, op. 74 "Patètica". Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: Bernard Haitink. (93m).

23.50 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 27 DE FEBRER DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

MOZART: Missa Solemnis, KV 337. Solistes vocals. King's College Choir. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Stephen Cleobury. (24m). LALO: Concert per a violoncel en Re m. Lynn Harrell, violoncel. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir: Riccardo Chailly. (27m). ROSSINI: Sonata a quatre n. 3. Massimo Mercelli, flauta. Giovanni Picciati, clarinet. Luca

Reverberi, fagot. Stefano Pignatelli, trompa. (16m). HAYDN: Simfonia n. 48 "Maria Teresa". Orquestra de Cambra Orpheus. (28m). HUMMEL: Concert per a piano op. 89. Stephen Hough. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Bryden Thomson. (36m). LOCATELLI: Sonata per a flauta op. 2 n. 10. Stephen Preston, flauta. Anthony Pleeth, violoncel. Chirstopher Hogwood, clavicèmbal. (12m). BRITTEN: Simfonia Simple, op. 4. Orquestra de Cambra de Londres. Dir.: Christopher Warren-Green. (17m).

13.00 MÚSICA DE CARNAVAL

DONIZETTI: La Follia di Carnevale, obertura. Orquestra de la Ràdio TV Belga de Brusel·les. Dir.: Silvano Frontalini. (7m). KARLOWICZ: Episodi durant una mascarada. (Poema simfònic). Orquestra Simfònica de la Filharmònica de Silèsia. Dir.: Jerzy Salwarowski. (26m). GENIN: Fantasia sobre "Un Bal masqué", per a flauta piccolo i piano. Jean Louis Beaumadier, piccolo. Jean Koerner, piano. (10m). J.STRAUSS(II): El Carnaval romà, obertura. Orquestra Vienesa Johann Strauss. Dir.: Willi Boskovsky. (6m)

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BEETHOVEN: Simfonia n. 4, op. 60. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (32m). FASCH: Quartet en re m per a dos oboès, fagot i continu. Camerata Köln. (8m). LEKEU: Quartet amb piano (inacabat) Quartet Domus. (23m). VIVALDI: Concert per a fagot i orquestra n. 37, RV 494. Daniel Smith. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Philip Ledger. (11m). DVORAK: 8 cançons d'amor, op. 83. Edita Gruberova, soprano. Erik Werba, piano. (14m). MYSLIVECEK: Concert per a violí i orquestra en Mi M. Shizuka Ishikawa. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Libor Pesek. (23m). VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 9. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (31m). LECLAIR: Sonata en trio op. 13 n. 1. The Purcell Quartet. (11m). C.Ph.E.BACH: Adoració al misericordiós, cantata, Wq 243. Barbara Schlick. Hilke Helling. Wilfried Jochens. Gotthold Schwarz. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (19m). KHATXATURIAN: Spartacus, suite n. 3. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (16m). WEBER: Concert per a clarinet i orquestra n. 1, op. 73. Sabine Meyer. Staatskapelle de Dresden. Dir.: Herbert Blomstedt. (21m). BOISMORTIER: Suite per a flauta travessera op. 35 n. 5. Bernhard Böhm. (10m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 de febrer de 1995 al Palau de la Música Catalana. BEETHOVEN: Obertura Coriolà, op. 62. BARTOK: Concert per a piano i orquestra n. 2. BRAHMS: Simfonia n. 1, op. 68. David Lively, piano. Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Stanislav Skrowaczewsky.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 28 DE FEBRER DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

DVORAK: L'ondí, poema simfònic op. 107. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Bohumil Gregor. (22m). BRAHMS: Concert per a violí, violoncel i orquestra, Op. 102. David Oistrakh, violí. Sviatoslav Knutxevitski, violoncel. Orquestra de la Ràdio de Leningrad. Dir.: Karl Eliasberg. (30m). MOZART: Simfonia n. 38, KV 504. "Simfonia Praga" Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir: James Levine. (37m). SCHUBERT: Quartet de corda n. 14, D 810. "La Mort i la Donzella". Quartet Melos. (40m). BACH: Concert per a clavicèmbal i orquestra, BWV 1055. Ton Koopman. Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (14m). J.A.BENDA: Simfonia n. 4. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pal. (7m). YSAYE: Extasi, poema per a violí i orquestra. Jerrold Rubenstein. Orquestra Nacional de Bèlgica. Dir.: Mendi Rodan. (10m).

13.00 MÚSICA DE CARNAVAL

SCHUMANN: Carnaval, op. 9. Karl Engel, piano. (29m). MILHAUD: El Carnaval de Londres (sobre temes de "The Beggars' Opera"), op. 172. The New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (28m)

14.00 MOMENTS LÍRICS

TELEMANN: Pimpinone, intermezzo còmic. Mechthild Bach. Michael Schopper. La Stagione. Dir.: Michael Schneider. (68m). GIMENEZ: El baile de Luis Alonso. Ines Rivadeneira. Teresa Berganza. Carlos Munguia. Gerardo Monreal. Ana María Fernández. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Ataulfo Argenta. (23m). LEHAR: Dues àries (Paganini i Der Zarewitsch). Esther Réthy. Orquestra Filharmònica de Viena. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Franz Lehár. (7m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BEETHOVEN: Variacions sobre un vals de Diabelli, op. 120. Rudolf Buchbinder. (56m). SCRIABIN: Prometeu, el poema del foc. Martha Argerich, piano. Berliner Singakademie. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (19m). GRIEG: Sonata per a violoncel i piano op. 36. Claude Starck. Ricardo Requejo. (30m). HNDEL: Concert per a arpa i orquestra de cambra, op. 4 n. 6. Suzana Klincharova. Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (16m). TANEIEV: Sant Joan de Damasc, cantata. Nikolay Sukirov, baríton. Orquestra dirigida per Andrey Chistiakov. (24m). HAYDN: Simfonia n. 36. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (20m). PISENDEL: Simfonia per a dues flautes, dos oboès, dues trompes, corda i baix continu, en Si b M. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (11m). SAINT-SAENS: Concert per a violoncel i orquestra n. 1. Mstislav Rostropovitx. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Victor Dubrovsky. (18m). BOYCE: Obertura n. 10 en Fa M. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (6m). F.COUPERIN: Les Nacions: La Piamontesa. Solistes Barrocs Europeus. (19m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 LES SIMFONIES DE BRUCKNER

Guió: Raimon Colomer i Joan Vives. Simfonia n. 2. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir: Herbert von Karajan. (61m)

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 1 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

DUSSEK: Concert per a piano i orquestra en Re M. Jan Novotny. Orquestra de Cambra de Pardubice. Dir.: Libor Pesek. (21m). BEETHOVEN: Cantata per la Mort de l'Emperador Joseph II, WoO 87. Kiri Te Kanawa. Yvonne Newman. David Barrett. Michael Langdon. Cors i Orquestra Simfònica de la BBC. Dir.: Colin Davis. (43m). BOCCHERINI: Trio de corda op. 47 n. 5, G 111. Trio l'Europa Galante. (14m). ZELENKA: Simfonia, Z 63. (Obertura de l'oratori "I penitenti al sepolchro del redentore"). Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Vaclav Neumann. (9m). SPOHR: Concert per a clarinet n. 4. Thea King. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Alun Francis. (27m). LE ROUX: Suite per a dos clavecins n. 5. William Christie. Arthur Haas. (17m). CHABRIER:

Suite pastorale. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Yan Pascal Tortelier. (19m). LECHNER: Das erst und ander Kapitel. Cantus Cölln. Dir.: Konrad Junghänel. (10m).

13.00 **MÚSICA DE CARNAVAL**

TARREGA: El Carnaval de Venècia. David Russell, guitarra. (9m). BERLIOZ: Obertura "El carnaval romà", op. 9. Orquestra Nacional Escocesa. Dir: Alexander Gibson. (10m). ROSSINI: Il Carnevale di Venezia. Angel Soler, piano. Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (3m). SCHUMANN: Carnaval de Viena, Op. 26. Alícia de Larrocha, piano. (23m). J.STRAUSS(II): Missatger del Carnaval, op. 270, vals. Orquestra Vienesa Johann Strauss. Dir.: Willi Boskovsky. (7m).

14.00 **EL GRAN SEGLE**

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives.

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

PARRY: Simfonia n. 3 en Do M, "Anglesa". Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Matthias Bamert. (34m). MOZART: Sonata per a pianoforte KV 533. Paul Badura-Skoda. (27m). R.STRAUSS: Així va parlar Zarathustra, op. 30. Orquestra Nacional Escocesa. Dir: Neeme Järvi. (33m). D.SCARLATTI: Se per un sol momento, cantata. Kate Eckersley, soprano. Emily van Evera, soprano. Musica Fiammante. (25m). HAYDN: Concert per a violí i orquestra Hob VIIa:1. Orquestra de cambra Franz Liszt. Solista i director: Thomas Zehetmair. (18m). ROSSINI: Quartet per a flauta, clarinet, trompa i fagot n. 2. Consortium Classicum. (12m). DVORAK: El Colom del bosc, poema simfònic Op. 110. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20m). FASCH: Concert per a trompeta, 2 oboès, corda i b.c. en Re M. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (7m). SERVAIS: Dos Capricis, op. 11. Smithsonian Chamber Players. (6m). WASSENAER: Concerto armonico n. 4. Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (10m). REGER: Sonata per a violoncel i piano op. 78. Ludwig Hoelscher. Karl Heinz Lautner. (28m).

20.00 **SELECCIÓ DE NOVETATS**

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 **ALMANAC**

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIJOUS, 2 DE MARÇ DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

SCHUBERT: Simfonia n. 7. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (38m). ZELENKA: "Omnium Sanctorum", lletania per a solistes, cor i orquestra; Z 153. Jana Jonasova, soprano. Drahomira Drobkova, contralt. Miroslav Kopp, tenor. Karel Prusa, baix. Cor i Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Lubomir Matl. (33m). BEETHOVEN: Sonata per a flauta i piano, en Si b M. Emmanuel Pahud. Eric Lesage. (23m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra n. 11, G 573. David Geringas. Orquestra de Cambra de Pàdua i del Vèneto. Dir.: Bruno Giuranna. (16m). SUK: Praga, poema simfònic op. 26. Orquestra Royal Liverpool Philharmonic. Dir.: Libor Pesek. (25m). CORELLI: Concerto grosso n. 1, op. 6. Cantilena. Dir: Adrian Shepherd. (14m). MOZART: Simfonia en Re M, KV 731 (KV 81). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (11m).

13.00 **MÚSICA DE CARNAVAL**

MILHAUD: Carnaval d'Aix, per a piano i orquestra. Riccardo Caramella. Orquestra Regional de Cannes-Provence Alpes-Côte d'Azur. Dir.: Philippe Bender. (19m). STRAVINSKI: Petruixka, ballet. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: C. Dutoit. (35m).

14.00 **MÚSICS DE CATALUNYA**

BACH: 6 Preludis i Fugues del Clave ben temperat (n. 13 a 18). Leonora Milà, piano. (27m). TURULL: Rera el mur. Uma Ysamat, soprano. Quartet Glinka. (12m). BAGUER: Simfonia en Mi b M. Orquestra de Cambra Reina Sofia. Dir.: Gonçal Comellas. (16m). FALLA: 4 peces espanyoles (Aragonesa, Cubana, Montañesa i Andaluza). Eulàlia Solé, piano. (17m). MILA: Villancicos en castellano. Montserrat Figueras, soprano. Hopkinson Smith, vihuela. (13m). GRANADOS: Valsos poètics. (Transcripció per a dues guitarres). Walter Feybli i Daniel Erni, guitarres. (12m).

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

RAKHMANINOV: Sonata per a piano n. 1, Op. 28. Alexis Weissenberg. (29m). DELALANDE: Tercera Suite (Simfonies pels sopars del Rei). Ensemble La Simphonie du Marais. Dir.: Hugo Reyne. (18m). LEBRUN: Concert per a oboè i orquestra n. 1 en re m. Heinz Holliger, oboè. Camerata Bern. Dir.: Thomas Füri. (19m). NIELSEN: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Herbert Blomstedt. (33m). MYSLIVECEK: Quintet de corda en Sol M. Quintet de corda de Munic. (9m). R.STRAUSS: Brentano-Lieder, op. 68. Edita Gruberova, soprano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michael Tilson Thomas. (25m). KUHNAU: Sonata per a clavicèmbal n. 2. John Butt. (7m). HAYDN: Simfonia n. 46. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (20m).

19.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 **"A LA MANERA DE..."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 **CONCERT IMAGINARI**

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **MÚSICA DEL SEGLE XX**

Selecció de Carmina Malagarriga.

02.00 **REPERTORI DE NIT**

DIVENDRES, 3 DE MARÇ DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

BACH: "Was mir behagt, is nur die muntre Jagd", cantata de caça BWV 208. Solistes vocals. The Parley of instruments. Dir.: Roy Goodman. (44m). SPOHR: Simfonia n. 1, op. 20. Orquestra Filharmònica Estatal Txecoslovaca a Kosice. Dir.: Alfred Walter. (35m). DEVIENNE: Concert per a fagot n. 2. Eckart Hübner. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (14m). HAYDN: Quartet de corda op. 20 n. 6, Hob. III:36. Quartet Mosaïques. (17m). WESLEY: Simfonia n. 6. Orquestra de Cambra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (21m). MOUTON: Peces per a llaüt, segon llibre. Hopkinson Smith. (17m). COWEN: El ball de la papallona, obertura de concert. Orquestra Philharmònica Estatal a Kosice. Dir.: Adrian Leaper. (12m).

13.00 **MÚSICA DE CARNAVAL**

VERDI: Un Ballo in Maschera. (Extractes de l'òpera). Plácido Domingo. Katia Ricciarelli. Renato Bruson. Edita Gruberova. Ruggero Raimondi. Giovanni Foiani. Cor i Orquestra del "Teatro alla Scala". Dir.: Claudio Abbado. (21m). VILLA-LOBOS: Carnaval das crianças. (Carnaval dels nens brasilers). Luiz de Moura Castro, piano. (14m). POULENC: Le Bal Masqué, cantata profana per a baríton i orquestra de cambra sobre poemes de Max Jacob. Thomas Allen, baríton. The Nash Ensemble. Dir: Lionel Friend. (20m).

14.00 **NOUS INTÈRPRETS**

GLINKA: Trio patètic. Trio Lux. (15m). DEBUSSY: Imatges, segon quadern. Lluis Avendaño, piano. (12m). BIZET: Suite de Carmen. 2111 Quintet de Metall. (10m). BYRD: Missa a quatre veus (Kyrie, Sanctus i Agnus Dei). Grup Vocal Odarum. (9m).

15.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **GRANS OBRES**

MONTEVERDI: Vespro della Beata Vergine. La Capella Reial. Cor del Centro Musica Antica di Padova. Dir.: Jordi Savall. (95m).

23.45 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DISSABTE, 4 DE MARÇ DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 **PENTAGRAMA**

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per la Ràdio Austriaca el dia 23 de juliol de 1991. Obres de BACH, F.COUPERIN, RAMEAU i REBEL. Quartet Purcell de Londres. (89m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIUMENGE, 5 DE MARÇ DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 **LA MÚSICA RELIGIOSA**

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. STRAVINSKI: A Sermon, A Narrative and A Prayer, cantata. Shirley Verrett. Loren Driscoll. John Horton. CBC Symphony Orchestra. Dir.: Igor Stravinski. (15m). POULENC: Stabat Mater, per a soprano, cor i orquestra. Kathleen Battle. Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (29m).

11.00 **TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**

12.30 **DIVERTIMENT**

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 **"A LA MANERA DE..."**

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 **TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA**

VERDI: I due foscari, òpera en tres actes. Piero Cappuccilli. Josep Carreras. Katia Ricciarelli. Samuel Ramey. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Austriaca. Dir.: Lamberto Gardelli. (103m).

19.00 **REPERTORI DE CONCERT**

SCHUMANN: Concert per a piano i orquestra, op. 54. Daniel Barenboim. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Dietrich Fischer-Dieskau. (32m). SCHUBERT:Quartet de corda n. 13, op. 29 n. 1, D 804 "Rosamunda". Quartet Alban Berg de Viena. (31m). BACH: Concert per a violí i corda, BWV 1042. Philip Bride. Ensemble Instrumental de France. (18m). HAYDN: Simfonia n. 103, "Redoblament de timbales". The London Classical Players. Dir.: Roger Norrington. (28m). MOZART: Concert per a clarinet, KV 622. Antony Pay. The Academy of Ancient Music. Dir.: C. Hogwood. (30m). JANACEK: Sinfonietta. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (23m).

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per la Ràdio Austriaca. Obres de ZELENKA, HÄNDEL, TELEMANN, BUXTEHUDE, i FUX. Quartet Festetics, de Budapest. (75m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 FEBRER	**22 h.**	Palau	Orfeó Català. Dir: Jordi Casas. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir: Jordi Mora. Elgar, Granados, Montsalvatge, Morera, Oltra, Bizet. (Caprabo. Fundació OC-PMC).
3 FEBRER	**21 h.**	Palau	Orquestra simfònica de Barcelona nacional de Catalunya (OBC). Amir Katz, piano (Premi Maria Canals 1993). Dir.: Franz-Paul Decker. Rachmaninov, Shostakòvitx.
4 FEBRER	**11,30 h.**	Drassanes	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Bernardo Adam Ferrero. Moreno Torroba, Reed, Friedman, Adam Ferrero.
	19 h.	Centre Cívic Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. (Segona audició).
	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
5 FEBERER	**11 h.**	Palau	OBC. (Tercera audició).
	11,30 h.	Centre Cívic Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. (Tercera audició).
	12 h.	Barri Gòtic	Concert de carilló. Anna Maria Reverté i Maria Dolors Coll, carillonistes.
	19 h.	Palau	Petits Cantors de Viena. (Comissió Infància Justícia i Pau).
6 FEBRER	**21 h.**	Palau	Petits Cantors de Viena. (Comissió Infància Justícia i Pau).
7 FEBRER	**21 h.**	Palau	Italian Consort. Maria Luïsa Cortada, clavicèmbal. Bach, C. Ph. E. Bach, Durante, Vivaldi. (Euroconcert).
8 FEBRER	**21 h.**	Palau	I Solisti Veneti. Dir: Claudio Scimone. Rossini, Pergolesi, Vivaldi, Rolla, Pasculli, Bottesini. (Ibercamera).
9 FEBRER	**20 h.**	Saló de Cent	Josep Fuster, clarinet. Eric Koontz, viola. Dolors Cano, piano. Bruch, Bernstein, Schumann. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21,30 h.	Palau	Orquestra Jóvenes Maestros. Cor Jove de l'Orfeó Català. Dir: Conxita Garcia. (Presentació Fundació Coca-Cola Espanya a Catalunya).
10 FEBRER	**21 h.**	Palau	Victòria dels Àngels, soprano. Albert Guinovart, piano. Pergolesi, Schubert, Brahms, G. Morante, E. Halffter. (Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports de Catalunya).
11 FEBRER	**19 h.**	Centre Cívic Bon Pastor	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Josep Mut. Nicolai, Rimski-Korsakov, Gounod, Ravel.
	21,40 h.	Palau	Joe Jackson.
12 FEBRER	**11,30 h.**	Sant Andreu Teatre	Banda Municipal de Barcelona. (Segona audició).
	21 h.	Palau	Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Solistes vocals. Dir: Peter Schneider. *Fidelio*, de Beethoven (versió concert).
13 FEBRER	**21 h.**	Palau	Orquestra Gürzebnich Filharmònica de Colònia. Janis Martin, soprano. Dir: James Conlon. Wagner. (Palaucent).
14 FEBRER	**21 h.**	Palau	English Baroque Soloist. Monteverdi Choir. Dir: John Eliot Gardiner. *La Creació*, de Haydn. (Fundació "la Caixa").
15 FEBRER	**20 h.**	Catedral	Josep Vicent Giner, orgue. Bach. (L'orgue a la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
	21 h.	Palau	*Fidelio*, de Beethoven (versió concert).
16 FEBRER	**20 h.**	Saló de Cent	Quartet Albéniz. Vasil Lambrinov, violí. Pere Carbonell, violí. Miquel Serrahima, viola. Lluís Sedó, violoncel. Mozart, Beethoven. (Solistes de L'OBC al Saló de Cent).
17 FEBRER	**21 h.**	Palau	Orquestra simfònica de Barcelona nacional de Catalunya (OBC). Dir.: Heinz Walberg. *Simfonia núm. 5* de Bruckner.
18 FEBRER	**19 h.**	Centre Cívic Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Joan Pàmias. Bizet, Hindemith, Debussy, Blanquer.
	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
19 FEBRER	**11 h.**	Palau	OBC. (Tercera audició).
	11,30 h.	Centre Cívic Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. (Segona audició).
	21 h.	Palau	*Fidelio*, de Beethoven (versió concert).

20 FEBRER	**21 h.**	Palau	Maurizio Pollini, piano. (Ibercamera).
21 FEBRER	**21h.**	Palau	Abdel Rahman el Bacha, piano. Beethoven. (Euroconcert).
22 FEBRER	**21 h.**	Institut Francès	Philippe Bernold, flauta. Philippe Cassard, piano. Xavier Phillips, violoncel. Haydn, Debussy, Poulenc, Weber.
	22 h.	Palau	Orfeó Català. Dir: Jordi Casas. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir: Luis Aguirre. Elgar, Granados, Montsalvatge, Morera, Oltra, Bizet. (Caprabo. Fundació OC-PMC).
23 FEBRER	**20 h.**	Saló de Cent	Magdalena Martínez, flauta. Eric Koontz, viola, Magdalena Barrera, arpa. Ibert, Fauré, Petra-Basacopol, Enesco, Palomares, Raphael. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	22 h.	Palau	Orfeó Català. Dir: Jordi Casas. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir: Luis Aguirre. Elgar, Granados, Montsalvatge, Morera, Oltra, Bizet. (Caprabo. Fundació OC-PMC).
24 FEBRER	**21 h.**	Palau	Orquestra simfònica de Barcelona nacional de Catalunya (OBC). David Lively, piano. Dir: Stanislav Skrowaczewsky. Beethoven, Bartók, Brahms.
25 FEBRER	**19 h.**	Centre Parroquial d'Horta	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Josep Mut. Monti, Ketelbey, Sinatra, Armstrong, Baroso, pas-dobles. Concert de Carnaval.
	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
	19 h.	SAT	Orquestra de Cambra Catalana. Coral del Conservatori de Badalona. Dir: Lucien Jean Baptiste. Sardà, Toldrà, Schubert.
	22 h.	Palau	Brigitte Fassbaender, mezzo-soprano. Mahler, Berg, Liszt, Milhaud, Weill. (Ibercamera).
26 FEBRER	**11 h.**	Palau	OBC. (Tercera audició).
	11,30 h.	Centre Cívic Can Felipa	Banda Municipal de Barcelona. Concert de Carnaval. (Segona audició).
	12 h.	SAT	Orquestra de Cambra Catalana. Coral del Conservatori de Badalona. (Segona audició).
	18 h.	Palau	Barokorkest Concerto 91. Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Solistes vocals. Dir: Nigel Rogers. *Dido i Eneas*, de Purcell. (Fundació Caixa de Catalunya).
27 FEBRER	**21 h.**	Palau	La Locomotora Negra. Bassie, Foster, Young, Hampton, Goodman, Gili. (Epson. Fundació OC-PMC).
28 FEBRER	**21 h.**	Palau	Quartet Melos de Stuttgart. Quartet Sine Nomine. Debussy, Ravel, Mendelssohn. (Palaucent).
3 MARÇ	**21 h.**	Palau	Orquestra simfònica de Barcelona nacional de Catalunya (OBC). Tzimon Barto, piano. Dir: Alexander Dmitriev. Glinka, Txaikovski, Sibelius.
4 MARÇ	**19 h.**	Palau	OBC. (Segona audició).
5 MARÇ	**11 h.**	Palau	OBC. (Tercera audició).
	18 h.	Palau	Eva León, violí. Dagmar Muñiz, piano. Toldrà, Grieg, Beethoven, Sarasate. (Els diumenges al Palau).

LLEIDA (SEGRIÀ)

28 FEBRER	**21 h.**	Auditori E. Granados	Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Barokorkest Concerto 91. Solistes vocals. Dir: Nigel Rogers. *Dido i Eneas*, de Purcell. (Fundació Caixa de Catalunya).

MANRESA (BAGES)

25 FEBRER	**21 h.**	Dipòsit de les Aigües	Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Barokorkest Concerto 91. Solistes vocals. Dir: Nigel Rogers. *Dido i Eneas* de Purcell. (Fundació Caixa de Catalunya).

MARTORELL (BAIX LLOBREGAT)

5 FEBRER	**19 h.**	Centre Cultural	Cor Jove de l'Orfeó Català. Dir: Conxita García.

REUS (BAIX CAMP)

1 MARÇ	**21 h.**	Teatre Fortuny	Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Barokorkest Concerto 91. Solistes vocals. Dir: Nigel Rogers. *Dido i Eneas*, de Purcell. (Fundació Caixa de Catalunya).

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

3 FEBRER	**21,30 h.**	Teatre La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir: Jordi Mora. Toldrà, Sibelius, Bizet.

SANT JOAN DE VILATORRADA (BAGES)

10 FEBRER	**20,30 h.**	Mas Sant Joan	Charo Picasso, cant. Teresa Ribas, piano.

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

2 FEBRER	**21 h.**	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Orquestra Nacional de la Ràdio de Sofia. Dir: Lluís Vila. Txaikovski, Bizet, Sibelius. (Fundació Caixa de Terrassa).
4 FEBRER	**21 h.**	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Ballet de Zuric. Dir: Bernd Roger Bienert, (Fundació Caixa de Terrassa).
	21,30 h.	Conservatori	Amparo Lacruz, violoncel. Emili Brugalla, piano. Schönberg, Webern, Bartók, Kodály, Gerhard.
5 FEBRER	**18 h.**	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Ballet de Zuric. Dir: Bernd Roger Biernet. (Fundació Caixa de Terrassa).
18 FEBRER	**21,30 h.**	Conservatori	Trio Werther. Queralt Roca, clarinet. Albert Gumí, corno di bassetto. Eulàlia Valls, piano. Mendelssohn, Dvorák, Glinka.
25 FEBRER	**21 h.**	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Ballet del Rhin. Dir: Jean Paul Gavrier. (Fundació Caixa de Terrassa).
26 FEBRER	**18 h.**	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Ballet del Rhin. Dir: Jean Paul Gavrier. (Fundació Caixa de Terrassa).

TORROELLA DE MONTGRÍ (BAIX EMPORDÀ)

5 FEBRER	**19 h.**	Cine Petit	Selma Gokcen, violoncel. Mac McClure, piano. Casadó, Montsalvatge, Fauré, Bizet. (JJMM de Torroella de Montgrí).
10 FEBRER	**23,30 h.**	La Sala	Chris Flory Quartet. Jazz. (JJMM de Torroella de Montgrí).
12 FEBRER	**19 h.**	Cine Petit	Quintet Kreisler. Schumann, Shostakòvitx. (JJMM de Torroella de Montgrí).
17 FEBRER	**23,30 h.**	La Sala	Big Mama i Ignasi Terraza. Jazz. (JJMM de Torroella de Montgrí).
19 FEBRER	**19 h.**	Cine Petit	Orquestra de Cambra de Bratislava. Marian Turner, flauta. Mozart, Vivaldi, Telemann, Britten. (JJMM de Torroella de Montgrí).
26 FEBERER	**19 h.**	Cine Petit	Francisca Mendoza, violí. Vicent Allegiers, violoncel. Albert Guinovart, piano. Mendelssohn, Rachmaninov. (JJMM de Torroella de Montgrí).

L'exposició del 10è aniversari de la nova etapa de la ''Revista Musical Catalana''

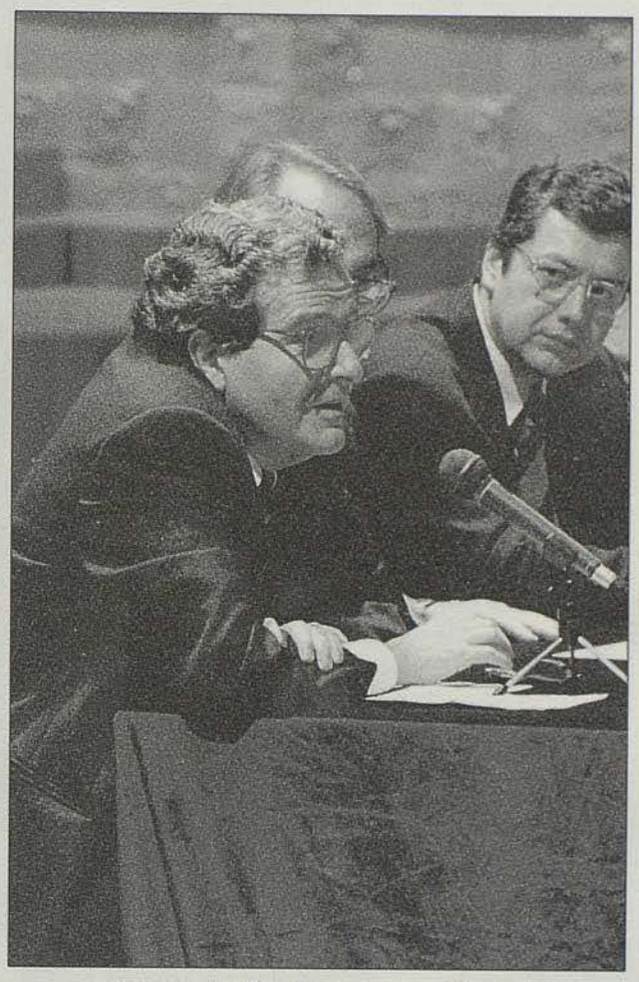

Josep Maria Bricall en el seu parlament

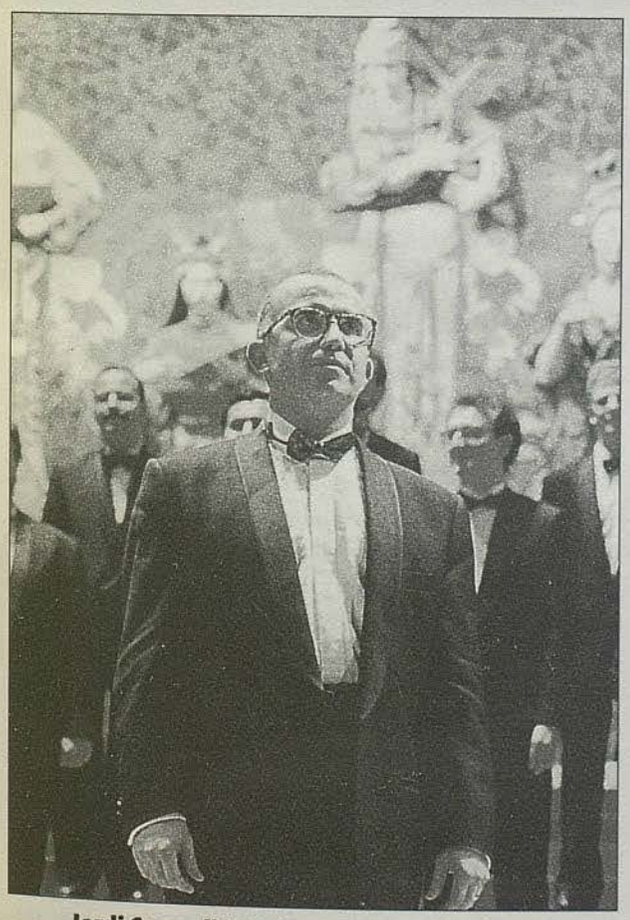

Jordi Casas dirigí el Cor de Cambra del PMC

lunya Música/Revista Musical Catalana''. Així, la tercera part de l'exposició destaca i resumeix els fruits immediats d'aquest maridatge: la represa de la Festa de la Música Catalana (fins avui tres edicions: el 1990, 1992 i 1993, a més de la que ens ocupa); la convocatòria, àmpliament secundada, del Concurs Internacional de Composició Eduard Toldrà i el d'Assaig Musical Manuel Valls i Gorina; la realització i publicació d'una enquesta musical en la qual es reflectí l'estat de la música i dels afeccionats de la música al nostre país; i l'atorgament del Premi Nacional de Periodisme a la millor publicació periòdica temàtica per part de la Generalitat de Catalunya.

En aquesta etapa també es recorden els diversos continguts de la publicació, així com els noms de figures destacades del món musical, tant a nivell català, espanyol i estranger –més d'un centenar– que han estat entrevistades per a la Revista.

L'exposició es clou amb una selecció de dibuixos humorístics de temàtica musical que el dibuixant Cesc ha fet des del primer número de la segona època sense faltar mai a la cita. L'última imatge de la mostra reprodueix la portada del darrer número de l'any 1994 i mostra la llista completa de tots els col·laboradors de la publicació, des del número 1 fins al 122 (desembre de 1994).

Parlament amb motiu de la Festa de la Música

Palau de la Música Catalana (14 de desembre de 1994)

per JOAN M. PUJALS
Conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya

En aquesta edició de la Festa de la Música Catalana voldria remarcar la importància de la cançó tradicional al nostre país. Si fem un repàs breu a propòsit de la cançó tradicional a la majoria de països europeus, ens adonarem que Catalunya és un dels que ha mantingut més viva aquesta tradició.

Els països europeus que conserven i han recollit més acuradament cançó tradicional són, a més de Catalunya, Hongria, Romania i altres països de l'Europa oriental. El perquè d'aquest fenomen rau en el fet que la música culta no ha tingut la força d'escombrar la música popular en aquests països. Pel que fa a Catalunya, la cançó popular tingué una presència al carrer fins als anys vint. Estava vinculada als oficis i als artesans, als jocs infantils, i –allò que és més important i que, per sort, encara queden reminiscències– vinculada al primer ensenyament que donaven les mares als nadons: els jocs de falda, els jocs de gronxar... Només cal recordar el *Ralet, ralet*, el *Solet, solet*, el *Plou i fa sol*, *La lluna, la pruna*, *L'escarabat bum-bum*, el *Ball rodó*.

A Catalunya la recuperació i difusió del patrimoni musical popular ha estat una de les tasques més importants i fecundes dutes a terme des de les darreries del segle passat. Aquesta tasca ha integrat musicòlegs, compositors, filòlegs, directors, antropòlegs i altres intel·lectuals que, lliurats a la recerca i recreació de materials, han sabut posar a l'abast de la gent el nostre passat musical amb el desig de mantenir-lo viu i renovar l'atenció cap a un àmbit especialment ric de la nostra cultura. Com a exemple podem esmentar l'*Obra del Cançoner Popular*, el *Romancer popular de la terra catalana* de Marià Aguiló, el *Costumari* de Joan Amades, les recopilacions d'Aureli Campmany i del mallorquí Baltasar Samper, i els treballs de tants altres estudiosos, com Felip Pedrell, Joan Llongueres, Lluís Millet, Joan Pujol, Higini Anglès i un llarg etcètera. No em puc estar de destacar que la "Revista Musical Catalana" ha estat, en aquest àmbit, una eina de primera magnitud.

Altres països, com Alemanya, França, Bèlgica, Àustria... no tenen ben definides les arrels de la cançó tradicional, perquè l'enorme importància de la música culta, entre els segles XVII i XIX va deixar de banda la música popular. Les cançons que els nens alemanys canten a les escoles són, generalment, creacions d'autor (sovint genials), però moltes vegades allunyades de la cadència de la parla pròpia. En aquest aspecte la cançó tradicional catalana segueix les cadències rítmiques de la llengua pròpia. Si tenim en compte que l'idioma català té una notable abundància de mots monosil·làbics i potser encara més de paraules agudes, entendrem que aquests trets lingüístics tinguin una gran influència en la composició musical, la qual obté, d'aquesta manera, un discurs propi.

En relació amb els infants, la cançó popular és el vehicle més elemental de la llengua. El nadó canta abans de parlar. Quan una mare canta una cançó al seu fill, aquest comença per reprendre el so de les últimes síl·labes de l'estrofa.

Per vertebrar la identitat cultural d'un poble, l'estructura fonamental és la llengua, i l'expressió primera de la llengua és la cançó.

La cançó, element generador de la música per excel·lència, ha esdevingut part d'aquest llenguatge universal. I això permet agermanar l'expressió dels sentiments més profunds de les persones que, des de cultures diferents i allunyades, la porten a la pràctica, a través de múltiples agrupacions. La inestimable tasca duta a terme pel moviment que creà Anselm Clavé i que posteriorment transformà i adequà Lluís Millet mostra avui els seus fruits a partir de la tradició coral catalana, que, a més de la difusió de les obres dels grans mestres de la música, manté i dóna a conèixer aquell repertori musical que ens és més proper. Només cal assenyalar l'eficàcia de les harmonitzacions sobre *El cant dels ocells*, *El noi de la mare* i *L'hereu Riera*, o les recreacions que Antoni Nicolau, Felip Pedrell o Francesc Civil han fet sobre temes populars.

Precisament avui, en aquesta festa, s'atorga el Premi d'Honor de la Música Catalana 1994 al nostre

Joan M. Pujals

"Catalunya és un dels països europeus que ha mantingut més viva la cançó tradicional"

"En relació amb els nostres infants, la cançó popular és el vehicle més elemental de la llengüa"

compositor Joaquim Homs, deixeble del vallenc Robert Gerhard, el qual heretà de Pedrell l'estimació per la música del passat i, més especialment, per la música catalana. Si Gerhard havia compost algunes sardanes i melodies sobre temes populars catalans, el mateix Homs ha escrit algunes variaciones sobre temes populars, mostra recent de la influència que la música tradicional ha exercit en els nostres més grans compositors contemporanis.

En els nostres dies, sortosament, podem parlar, a més, de la importància del cant entre els infants. Les nombroses corals infantils aporten una pràctica que troba en la música un element de formació i d'enriquiment personal molt més atractiu que no la felicitat superficial lligada al món de la societat de consum. A poc a poc, les escoles han anat descobrint la importància del cant, en el qual la tasca en grup permet l'adquisició d'una disciplina personal que rarament podem trobar en altres àmbits de l'ensenyament. La incorporació de la música al nostre sistema educatiu és una de les aportacions millors per a la formació dels nostres joves.

Catalunya necessita el cant i la música. Necessita aquest llenguatge universal que aplega els homes en la pau i per la pau a fi que la nostra societat pugui ser cada dia una mica més lliure i solidària.

I ja per acabar, voldria donar l'enhorabona al mestre Joaquim Homs per la distinció amb què ha estat guardonat en aquesta Festa de la Música Catalana. Per molts anys.

Glossa de la vida i obra de Joaquim Homs

per MONTSERRAT ALBET

Poques ocasions podrien donar-me més alegria en la meva vida professional, que la concessió del Premi d'Honor de la Música Catalana, en la seva segona edició, a l'admirat Joaquim Homs.

Homs fou, juntament amb Robert Gerhard, el compositor més innovador de la generació dels anys trenta a Catalunya, i des de fa molts anys és una de les personalitats més interessants de la música del nostre país i d'Europa.

En les seves composicions han destacat sempre la unitat formal, l'obra concebuda com un tot, i l'expressió del seu ric món interior.

Joaquim Homs i Oller nasqué a Barcelona el 21 d'agost de 1906 en una família benestant i molt sensibilitzada per la música. El seu pare, metge i gran melòman que fins i tot havia exercit la crítica musical, afavorí des de la seva infantesa una sòlida i àmplia educació en aquest camp; així, als vuit anys començà els estudis de violoncel que acabà als setze. Durant l'adolescència assistí als concerts dirigits per Joan Lamote de Grignon, un dels grans impulsors de la vida musical barcelonina; els Homs també anaven al Liceu quan representaven òperes de Mozart i Wagner.

Durant els últims cursos de batxillerat escriví les seves primeres composicions i durant la carrera d'enginyer industrial, que inicià als disset anys i acabà als vint-i-tres, simultaniejà aquests estudis amb la pràctica del violoncel i del piano, instrument que també tocava bé i que li permeté tocar nombroses partitures de totes les tendències.

Com a anècdota diré que Homs feia música de cambra amb la violinista Eugènia Domènech, neboda de l'arquitecte modernista Lluís Domènech i Montaner, gran amiga i condeixebla de Robert Gerhard, quan ambdós estudiaven amb Felip Pedrell, el compositor i musicòleg tan vinculat amb la Festa de la Música Catalana fundada l'any 1904 com la "Revista Musical Catalana". Tant Millet com les personalitats més notables de l'Orfeó Català volien que la Festa fos, al començament del segle, un equivalent dels Jocs Florals literaris.

L'any 1930 Homs es convertí en el deixeble, pràcticament únic, de Robert Gerhard, amb el qual estudià durant dos períodes, un de dotze mesos (1930-1931) i un altre de quinze (1934-1936). Foren uns anys decisius per a la seva activitat compositiva. El 1937 el XV Festival de la Societat Internacional de la Música Contemporània (SIMC) seleccionà el seu *Duo per a flauta i clarinet*. Per assistir a l'estrena Homs i la seva futura esposa avançaren el casament i convertiren aquest viatge a París en el seu viatge de noces. Aquest matrimoni de Pietat Fornesa (1915-1967), pintora notable, i del músic fou una unió d'una compenetració extraordinària.

Dos anys més tard, cas insòlit en un jove músic i més encara d'un país llatí, el seu primer quartet de corda fou també escollit per la SIMC i estrenat a Varsòvia mesos abans que Polònia fos invavida per l'exèrcit de Hitler.

En la foscor de la postguerra espanyola, amb la derrota de la República i la pèrdua de la identitat catalana, Homs i la seva família es veieren obligats a residir tres anys a València. A partir de 1942 els Homs-Fornesa i la seva filla Pietat, nascuda el 1938 a Barcelona, retornaren a la capital catalana i Joaquim Homs s'incorporà a l'activitat musical de la ciutat per no abandonar-la ja mai més; primer en el Club 49, veritable continuador de l'ADLAN, Amics de l'Art Nou, que vitalitzà durant la República l'art i també la música avantguardista a Catalunya. L'ADLAN havia estat integrat, entre altres, per Gerhard, Miró, Foix i Gasch.

Homs pogué escoltar moltes de les seves obres, gràcies al mecenatge del també enginyer Josep Bartomeu i Granell, en els seus concerts celebrats a El Jardí dels Tarongers, actual seu del Centre de Documentació Musical de la Generalitat. Així, gràcies a Bartomeu, Homs tingué la possibilitat tan necessària per a tot compositor d'escoltar les seves obres. L'estímul fou poderós i el músic hi respongué amb la creació de música de gran qualitat. El 1953 la BBC estrenà a Londres el *Trio per a flauta, violí i clarinet baix*, que fou l'última composició no adscrita a la tècnica serial. L'any 1954 escriví dues obres pertanyents ja a aquesta disciplina: *Polifonia per a instrument d'arc*, estrenada a El Jardí dels Tarongers i el *Trio per a flauta, oboè i clarinet baix*, seleccionat pel Festival de la SIMC, i estrenat a Estocolm dos anys més tard. L'any 1957 Xavier Turull, violinista, compositor i pedagog, estrenà la *Sonata*, dedicada al seu instrument. A aquestes obres seguiren una sèrie de composicions que en total constitueixen una de les produccions més àmplies i significatives de la música catalana del segle XX.

Joaquim Homs recull el guardó de mans del conseller d'Ensenyament, Joan M. Pujals, amb els aplaudiments de Josep M. Bricall, Joan Granados, Fèlix Millet i Montserrat Albet

Homs, home i artista extremament conseqüent, mostrà de bona hora una predilecció per la música de cambra, ja que creia que era el tipus de conjunt més apte per poder limitar voluntàriament els mitjans sonors escollits i a la vegada li facilitava la possibilitat d'extreure de cada un dels instruments, inclosa la veu humana, el màxim de variacions tímbriques i expressives.

El seu objectiu estètic era ambiciós i li exigia un rigor i una simplicitat extremes. En aquesta direcció austera és revelador l'efecte que li causà veure per primera vegada una partitura d'Anton Webern, "el tallador de diamants" com el qualificà Stravinsky. Gerhard, mestre d'Homs que era, volgué mostrar-li una obra de Webern perquè el jove músic en fes una anàlisi musical. Homs captà immediatament la puresa de la música weberniana, alliberada de tota retòrica i convencionalisme. Anys més tard d'aquest primer contacte amb la música de Webern, el fet d'escoltar les seves cantates i les *Variacions per a orquestra* féu que Homs es decidís a seguir el camí cap a la nova música que amb tanta genialitat havia iniciat el músic austríac.

Homs havia perdut el temor que la disciplina serial li pogués disminuir la seva llibertat i començà a descobrir que en realitat era una ajuda per ser més totalment ell mateix. Allò que en principi li havia semblat que el podia portar a una certa monotonia, se li aparegué com un favorable impuls –paraula molt significativa per a Homs– per a la seva creativitat.

El fet de poder incorporar a la seva música intervals poc utilitzats en la música tonal li ofereix la possibilitat d'originar fortes tensions melòdiques. Homs fou un pioner a tot l'Estat espanyol; ell s'havia adonat que la tonalitat havia perdut gran part de la seva força unificadora i per suplir aquest poder constructiu començà a utilitzar les sèries de dotze tons, dodecatònica, i no de sons, dodecafònica com es qualifica quasi sempre amb manca de precisió. Homs també utilitzà els recursos de la polifonia tradicional. (Així, doncs, l'organització de la atonalitat no sols no frenà la imaginació del compositor, sinó que li serví com un element estimulant i de gran perfecció formal.)

Joaquim Homs sacrificà tot allò que li semblà superflu per arribar a escriure una música rigorosa i de serena contenció; potser per això ha estat durant anys una figura solitària i incompresa en la música catalana. En part, perquè seguí un camí que molts pocs intuïen que donaria una direcció nova a gran part de la música del segle XX i en part també perquè

Montserrat Albet glossant la vida i obra de Joaquim Homs

el nostre ambient musical no estava preparat per acceptar un tipus de música que s'apartava radicalment del concepte musical tradicional.

Homs, però, va continuar escrivint amb fe en el futur de la seva música. Fent seus uns mots de Paul Valéry, creu que "hi ha una part de l'home que no se sent viure si no crea. Invento, doncs, existeixo". El fet de compondre és per a Homs "la remor incessant de la humanitat interrogant-se sobre la vida i la mort, tot i tractant de comunicar les seves emocions i d'estructurar, investigar els més íntims secrets de la creació".

El 1982 escriví com a resum de la seva vida, totalment impregnada de música, *Biofonia*, i l'any 1986, amb motiu del seu 80è aniversari, hom assistí a una veritable apoteosi Homs: concerts amb obres seves, alguns de monogràfics, premis, condecoracions, conferències, articles i programes de ràdio i televisió. Aquests anys darrers s'ha fet, doncs, àmplia justícia a la música de Joaquim Homs, atractiva, honesta i innovadora i a la qual ja es pot considerar com a clàssica per la seva perfecció.

La seva persona es caracteritza per la seva fidelitat.

Fidelitat al mestre Robert Gerhard, al qual l'uní sempre una entranyable amistat.

Fidelitat als companys i amics, com Casanelles i Joan Prats.

Fidelitat a la seva família, formada amb Pietat Fornesa, la mort de la qual motivà que escrivís, entre altres obres, set moviments anomenats *Presències*, dramàtics, nostàlgics, desolats.

Els esdeveniments personals i col·lectius el portaren a escriure els meravellosos *Soliloquis*, fortament expressionistes i inspirats per la seva solitud.

Finalment he de dir que Homs ha estat sempre al servei del seu país, de la seva llengua i cultura. Ha musicat textos que tenen per autor, entre altres, Joan Maragall, Josep Carner, Màrius Torres, Carles Riba, Salvador Espriu, Rosselló-Pòrcel, Salvat-Papasseit i Joan Vinyoli, i fins i tot quan es tracta d'autors estrangers utilitza sovint versions catalanes de gran qualitat, com el fragment d'*Antígona*, de Jean Cocteau, traduït per Xavier Benguerel.

Nombrosíssimes obres, moltes d'elles excepcionals, bé justifiquen que avui "Catalunya Música/ Revista Musical Catalana" li concedeixi el Premi d'Honor de la Música Catalana, en la seva segona edició, en el marc d'aquesta Festa de la Música Catalana. L'obra i la trajectòria vital de Joaquim Homs bé s'ho mereixen. Gràcies!

SARAH CHANG
La tendresa del geni

per MÒNICA PAGÈS SANTACANA

Només ha necessitat vuit anys de la seva vida per demostrar davant del gran Zubin Mehta i de la Filharmònica de Nova York que és un prodigi més de la música i de la Natura. Filla d'Orient i de la prestigiosa Juillard School, als quatre anys ja es va adonar que només calia un violí per captivar i ser captivada. Ara, amb tretze, Sarah Chang ja té el món als seus peus, el rècord de vendes en una de les companyies discogràfiques més importants i una pluja de contractes amb les millors orquestres i els millors directors.

Vas ser tu qui va escollir tocar el violí o ha estat el violí qui t'ha escollit a tu?

– He, he... Bé això em sembla que no ho podré respondre mai. El meu pare és violinista i la meva mare compositora. Suposo que m'he criat amb la música. Quan tenia 3 anys vaig començar a estudiar piano, però la veritat és que sempre he desitjat tocar el violí. Al principi, el meu pare tenia una mica de por que el trenqués, però finalment als 4 anys me'n va començar a ensenyar i així va començar tot. Després, als 6 anys vaig començar a anar a la Juillard School a Nova York.

– Continues tocant el piano, o el violí ja t'omple prou musicalment?

– Crec que el violí és el meu instrument. De vegades toco el piano amb el meu germà, que és violoncel·lista. De fet, toco bastant amb ell, però això és tot.

– Creus que els mestres que has tingut, el teu pare i ara la famosíssima violinista Dorothy De Lay, han estat el més important per fer-te arribar al nivell que tens?

– La Juillard m'ha anat molt bé, a mi, té un programa molt bo. Estic molt contenta d'estudiar allà. Per això penso que sense l'ajut d'una escola tan bona com aquesta no hagués aconseguit el que tinc ara.

– T'ha costat assimilar alguna cosa de la tècnica del violí?

– De fet, no he tingut mai problemes. A la Juillard tenen un programa per a nens: no has d'anar-hi cada dia i així no perds cap classe a l'escola, no-

més cal que hi vagis els dissabtes. Potser l'única cosa que m'he trobat és ser sempre l'estudiant més jove de la Juillard. Vaig començar a anar-hi als 6 anys, o sigui que no és estrany el fet que tothom fos més gran que jo.

– Com et fa sentir, això?

– No ho sé. M'he acostumat a ser sempre la més petita. No m'ha molestat mai.

– Creus que la gent li dóna massa importància al factor de l'edat?

– Crec que la gent, bé, la majoria dels crítics intenten oblidar que sóc tan jove, parlen de mi més com una artista. Abans, sobretot quan tenia 8 o 9 anys, em sorprenia que em poguessin comparar amb violinistes de vint o trenta anys. Em sorprenia molt. Però ara m'agrada molt, que ho facin. Perquè vull ser una violinista, no vull ser una "bona jove violinista", vull ser una "bona violinista" i prou.

– Creus que aquesta etiqueta de jove prodigi pot afectar la teva carrera en el futur?

– Bé, per un cantó pot crear desavantatges, però també penso que tinc molta sort de fer aquesta carrera tan jove, perquè això és el que sempre he volgut i potser si hagués esperat no sé què estaria fent ara.

– A quins tipus de desavantatges et refereixes?

– No ho sé, potser al fet que hi hagi gent que encara pensi en mi com una nena quan ja m'hagi fet gran. Però molts grans violinistes de la història com Menuhin, Heifetz, i tants d'altres, també van començar de molt petits i van arribar molt lluny, després, de grans, en la seva carrera. De fet és una cosa que no em preocupa gaire.

– Penses que la música exigeix tenir una certa experiència de vida, una maduresa?

– Molta gent diu això, molta gent diu que certes peces no s'han d'interpretar fins que no ets gran, fins que no has viscut una mica. Jo no hi estic gaire d'acord. Penso que si em sento preparada per tocar una peça, vol dir que puc fer-ho. Fins i tot si esperés, mai no arribaria a tocar-la perfecta. Sempre es pot millorar, una interpretació, fins i tot quan ja ets vell. Sempre estaré aprenent. O sigui que no penso que sigui això.

– Fins no fa gaire tocaves amb un violí 3/4. Amb quin instrument toques ara?

La delicadesa i la precisió d'Orient amb el cop de geni i la sensibilitat d'Occident pot resultar una combinació explosiva en una adolescent primerenca a qui sobra intel·ligència. Sarah Chang encara parla amb veu de nena, i és precisament el timbre agut i melós de la seva veu el que encara fa ressaltar més que la seva maduresa li ha donat la intel·ligència i no pas els anys. La seva mica de timidesa, la seva actitud humil, però segura alhora, la seva mateixa vida fora de la música, són la millor prova que, per a aquesta petita geni, la música vol dir misteri, i no poder o glòria.

– Amb un Guarneri del Gesú. Però en vaig estar provant moltíssims abans de decidir-me per aquest.

– Per què, quin so busques?

– Busco un so poderós. Els violins Stradivari tenen una qualitat de so molt dolça, però ara prefereixo el so de Guarneri del Gesú. Té més força, és més fàcil de tocar amb orquestra.

– Quins són els teus violinistes preferits?

– Heifetz i Milstein sempre han estat els meus models. Heifetz té aquella qualitat que ningú no ha conseguit, fins i tot avui en dia; ho feia tot senzill, tal i com la música li deia de fer-ho. De Milstein diria quasi el mateix. Ell ha estat molt bo amb mi. Vaig tocar per a ell quan tenia 10 anys i em va oferir el seu violí 4/4. Em va saber molt greu no poder-lo acceptar perquè llavors jo tocava amb un 3/4.

– Fent una mica de comparació entre la manera de tocar d'abans, de Heifetz o d'altres mestres del violí, i la d'ara: creus que actualment es tendeix a tocar amb un estil massa uniforme, massa estàndard?

– Crec que tothom toca diferent. Tothom té el seu propi estil. Penso que ara la gent és més capaç que abans. Ara és fan coses que abans tècnicament eren impossibles. Abans hi havia moltes peces que es deia que ningú no les podia tocar. Això ha canviat molt, ara hi ha més gent capaç d'enfrontar-se a una peça enrevessadíssima.

– També avui dia hi ha molta més competència. Els concursos són una bona via per donar-se a conèixer en el món musical?

– Jo no he estat mai en un concurs. He tingut molta sort. Molts dels meus amics de la Juillard no paren d'anar a concursos i els veig molt estressats i deprimits. Per als qui guanyen és molt positiu, però quan veig els qui s'enfonsen... No ho sé, la veritat és que me n'alegro molt, de no haver hagut de passar per això.

– El fet de disposar de tant repertori a la teva edat ve donat per la teva mateixa facilitat de memoritzar i d'interpretar una partitura o ha estat més el fet d'esdevenir famosa que t'ha obligat a treballar les peces més ràpidament?

– No ho sé. Potser una mica de les dues coses, però de fet el repertori ha anat augmentant naturalment, només m'he limitat a

Sarah Chang durant el concert que dirigí Víctor Pablo Pérez

seguir el que em marca la senyora De Lay i el meu ritme instintiu a l'hora d'estudiar, que no puc negar que és bastant ràpid.

– Amb quins compositors t'identifiques més?

– Els compositors romàntics són els que més m'atrauen. També Mozart, és clar, sobretot perquè els seus concerts van ser de les primeres coses que vaig començar a tocar en públic.

– Crec que la música moderna també t'agrada molt...

– Sí, m'agrada molt la música pop. *Quan vaig amb la meva mare a una botiga de discos, ella sempre va al sector de música clàssica i jo em quedo a la part de música moderna. Hi ha gent que ho troba molt estrany, però jo penso que és bo, per a mi, perquè passo molt temps escoltant música clàssica i la moderna em serveix per esbargir-me en el meu temps lliure.*

– Per a tu quines són les diferències bàsiques entre la música moderna i la clàssica?

– Penso que la diferència principal és que la música pop *atrau molta gent jove. A mi m'entristeix molt que en els concerts que faig la gran majoria sigui gent de quaranta, cinquanta anys. Molt poques vegades hi veig gent jove, la poca que ve als meus concerts és perquè jo sóc jove i això els desperta la curiositat. Sempre he esperat atreure els joves.*

– Per què creus que en general a la gent jove no li agrada la música clàssica?

– A la gent jove dels nostres dies, els agrada estar pendents de la moda, saber quins grups estan a les llistes d'èxits. La música clàssica no encaixa en els seus valors, en aquests valors. En la música pop, *un dia hi ets i l'altre ja no; en canvi, en la música clàssica, un cop hi entres tothom et coneix, tothom et respecta. Per això crec que en aquest sentit la música clàssica té un gran avantatge.*

– Què representa la música de cambra en la teva carrera com a solista?

– Els meus estudis a la Juillard m'obliguen a fer molta música de cambra. Bé, jo he tingut l'oportunitat de tocar amb Yo Yo Ma i altres grans músics. Penso que és molt important, molt útil, per a la música en si mateixa i també per a la meva carrera com a solista. Per ser solista has de saber tocar amb altres músics, si només toques com a solista no progresses, necessites comunicar-te amb els altres artistes sense parlar, deixar que la música flueixi, per això penso que és molt útil.

– Pots compartir aquest món de la música amb els teus companys d'escola?

– No. A l'escola parlo d'altres coses. Els meus amics m'han vist començar a estudiar música, començar a viatjar, cosa que a mi em fa molt contenta, hi ha gent que pot pensar que podrien estar gelosos, però això no és veritat, els fa molta il·lusió que els expliqui coses dels viatges que faig. Quan estic amb ells no parlo de música, descanso de tot això.

– I la relació amb els directors d'orquestra, com la definiries?

– Bé, és una relació necessària i molt enriquidora. Jo he tingut molta sort, perquè he pogut tocar al costat de grans mestres, amb Zubin Mehta, Colin Davis..., i al costat de persones d'aquesta categoria no tens mai problemes. Ara bé, si n'haig d'escollir un, seria Charles Dutoit.

Li tinc molt d'afecte perquè el dia que vaig fer 11 anys estàvem assajant i va fer que l'orquestra em toqués "Aniversari feliç". És una persona molt afectuosa.

– Tens por, abans de començar un concert?

– La veritat és que mai no m'he posat nerviosa. Des que vaig començar a tocar en públic als 5 anys, sempre ho he trobat una cosa molt emocionant. M'agrada sentir la presència del públic, perquè sento que ells han vingut per escoltar-me i que esperen el millor de mi. És un sentiment molt fort que tinc i això fa que doni el millor de mi. Als Estats Units he tocat en festivals a l'aire lliure amb més de 20.000 persones, que et veuen com si fosssis un cacauet a l'escenari.

– Trobes que és diferent el públic europeu de l'americà?

– Sí, molt diferents. A Amèrica s'aixequen de seguida, però t'aplaudeixen poca estona. A Europa potser és més difícil que la gent s'aixequi del seient, però poden estar-te aplaudint durant molta estona. Jo prefereixo aquesta manera de fer del públic europeu, perquè el trobo més sincer, noto que jutgen més com he tocat.

"Molta gent diu que certes peces no s'han d'interpretar fins que no ets gran. Jo no hi estic gaire d'acord"

– Què és el pitjor d'aquesta carrera?

– El pitjor és que els viatges cansen molt, i això el públic no ho sap. Vull dir que encara que estiguis molt cansada, has de donar al 100 %. Recordo que a París em vaig trencar el peu el dia abans del concert, però no ho vaig dir a ningú, em feia vergonya, i vaig tocar amb el peu trencat.

– Hi ha alguna cosa que t'apassioni més que tocar el violí?

– M'agraden molt els esports. Nedo, munto a cavall..., abans jugava en un equip de futbol. Els meus pares pensen que pel fet de dedicar-me al violí hauria de deixar de fer esport. La meva mare és més d'aquest parer, al meu pare li agrada que en faci. Fins als 8 anys vaig fer molta gimnàstica, també.

– Per a tu la música és més un plaer o una professió?

– La música és la meva carrera. És quelcom més seriós que el plaer que em pugui donar. Però malgrat això, també em plantejo estudiar altres coses. No ho sé, ara dic això, però potser d'aquí a cinc anys pensaré diferent.

PALAU 100

IV TEMPORADA DE CONCERTS 1994-95

Palau de la Música Catalana

13 FEBRER'95 **dilluns, 21 h.**	*ORQUESTRA FILHARMÒNICA DE COLÒNIA (GÜRZENICH-ORCHESTER).* *JANIS MARTIN*, soprano. Dir. JAMES CONLON. Wagner.
28 FEBRER'95 **dimarts, 21 h.**	*QUARTET MELOS DE STUTTGART.* *QUARTET SINE NOMINE.* Debussy, Ravel, Mendelssohn.
7 MARÇ'95 **dimarts, 21 h.**	*CAMERATA ACADEMICA DE SALZBURG.* *JONATHAN GILAD*, piano. Dir: SANDOR VEGH. Beethoven, Mozart.
25 MARÇ'95 **dissabte, 22 h.**	*ORQUESTRA DEL MAGGIO MUSICALE FIORENTINO.* *MAXIM VENGEROV*, violí. Dir: ZUBIN MEHTA. Sibelius, Beethoven.

CATALUNYA MÚSICA PROPOSA

Gershwin ahir i sempre

per VICTÒRIA PALMA

El músic nord-americà George Gershwin (1898-1937), nascut al cor de Brooklyn, ha estat un dels compositos contemporanis que ha deixat una obra més plural tant des del punt de vista del gènere com de la melodia, l'harmonia i el ritme, perquè ha sabut, com pocs, incorporar a les seves creacions elements musicals provinents del jazz, el blues, l'òpera i allò que hem convingut a anomenar música clàssica.

Gershwin va saber sintetitzar dos elements formatius: el carrer de la seva població natal, amb tot el que això comporta des del punt de vista del contingut, i els estudis més sistemàtics de música, en tots els seus aspectes: instruments (li agradava saber tocar la majoria dels instruments d'una orquestra), composició i direcció.

Els seus musicals, compostos en plena joventut, no trigaren a aconseguir una popularitat excepcional a Nova York. La seva *Rhapsody in blue* (1924) va ser considerada l'endemà de l'estrena de manera unànime, per part de la crítica, com una de les obres més significatives de la música contemporània: s'escoltà arreu del món i se'n feren arranjaments per a tots els instruments.

Els anys vint foren d'una gran riquesa creativa per a Gershwin. En donen testimoni, entre d'altres, les seves obres *Be Good!*, *Song of the Flame*, *Oh Kay!* (en col·laboració amb el seu germà Ira), totes de 1925; *Funny Face*, (1927), *Rosalie* (1928), *An American in Paris* (1928), *Show Girl* (1929), *Strike Up the Band* (1930).

A la seva *Girl Crazy* (1930), Ginger Rogers va fer la seva primera aparició a Broadway. Aquesta comèdia musical aconseguí 272 representacions, xifra realment excepcional aleshores.

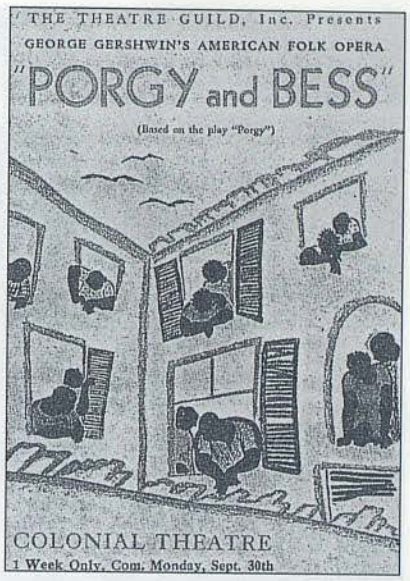

La comèdia musical satírica *Of Thee I sing* (1931) marca una fita tant en la tipologia del gènere (introducció del cant individual) com en la projecció política i social que aconseguí. Les 441 representacions en donen un testimoni irrefutable. L'obra ha estat representada sovint als anys 50, 60 i 70, en períodes electorals de Nord-Amèrica.

En un altre ordre de coses, cal assenyalar que Gershwin va voler compondre obres musicals d'estructura més clàssica, bé que impregnades d'elements populars i del llenguatge del jazz. Cal esmentar, en aquest sentit, el *Concerto in F*, per a piano i orquestra, estrenat al Carnegie Hall el 1925, la *Second Rhapsody*, també per a piano i orquestra (1931), la *Cuban Overture*, inspirada durant unes vacances a L'Havana (1932) i, encara, *Variations on I Got Rhythm*, estrenada a Boston el 1934.

Aquest músic, que morí d'un tumor cerebral en plena joventut quan encara no havia fet 39 anys, va estrenar la seva darrera gran obra a Boston el 30 de setembre de 1935. Es tractava d'una òpera popular, *Porgy and Bess*. Basada en la vida, costums i música dels negres del seu país, aquesta òpera ha esdevingut una de les obres més universals del gran músic nord-americà. Després, George, en col·laboració amb Ira, encara compongué la música del film *The Goldwyn Follies* (1938), que no pogué acabar.

La complexa personalitat de Gershwin no s'acabava en el món de la música. Fou un pintor notable i practicà el golf, el tennis, el ping-pong i la fotografia amb un nivell molt alt per a un afeccionat. Li agradava la vida social i a les reunions era el centre d'atenció. En les tertúlies amb els amics tocava sempre les seves composicions i es complaïa a improvisar al piano. Fou molt estimat en vida i el record de la seva persona i de la seva obra és ben viu avui arreu del món i d'una manera especial als Estats Units.

No ha d'estranyar, doncs, que Catalunya Música hagi volgut dedicar, durant una setmana, la del 20 al 24 de febrer, un espai de la seva programació a evocar l'obra excepcional d'aquest músic. Ho farem a través d'un passeig per la seva vida, comentant la seva obra i escoltant part de la seva producció. *Rhapsody in blue*, *Un americà a París*, la Suite de *Porgy and Bess*, el *Concert per a piano en Fa M*, l'òpera jazz en un acte, *Blue Monday*, un recull de peces extretes del *Gershwin Songbook*, i algunes obres més de la seva producció serà el que conformarà la programació de l'espai monogràfic de Catalunya Música.

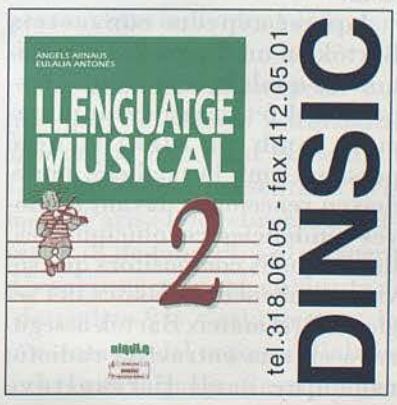

La simplificació conscient o la complexitat retinguda del Concert núm. 2 per a piano de Bartók

per CARLES LOBO

El mes passat l'OBC ens proposava el tercer i últim dels concerts per a piano de Béla Bartók, inacabat, i ara, amb poc temps de diferència, podrem recapitular en l'obra pianística del compositor hongarès sentint el *Concert núm. 2 per a piano*, escrit segons el mateix compositor com una resposta més senzilla al primer: *Considero el* Concert núm. 1 per a piano i orquestra *una obra reeixida malgrat la dificultat del seu estil, dificultat en tot cas major per a l'orquestra i per al públic. Per això, uns anys més tard, 1930-31, vaig decidir compondre el meu segon concert, amb menys dificultats per a l'orquestra i amb temes més assequibles. Aquest desig explicaria el caràcter més senzill i popular de la majoria dels temes...*

Per tant, i com una constant en l'obra de Bartók, la utilització de la música popular com a primera font de material (en el seu cas, òbviament, hongaresa i balcànica) aconsegueix una síntesi entre certs aspectes de la tradició culta de Bach, Beethoven o Debussy, i el que es desprèn del folklore del seu país (una mica allunyat, aleshores, de la resta d'Europa, o dit d'una altra manera, un folklore sentit a Occident una mica exòtic). Una utilització, això sí, mai populista o superficial, sinó de plena integració essencial del llenguatge popular al seu propi, de la qual cosa resulta una autèntica aportació a la renovació musical.

Aquest aspecte converteix Bartók en un d'aquells compositors als quals la seva actitud respecte del fet creatiu, conjuntament amb la identificació personal amb la tradició, impedeixen reaccionar davant les noves tendències revolucionàries, un d'aquells compositors que sovint anomenem "clàssics del segle XX" (el mateix Bartók assegurava en una entrevista radiofònica que a ell li resultava absolutament impossible allibe-rar-se de la tonalitat, òbvia en un compositor com ell, les arrels del qual es trobaven en la música popular).

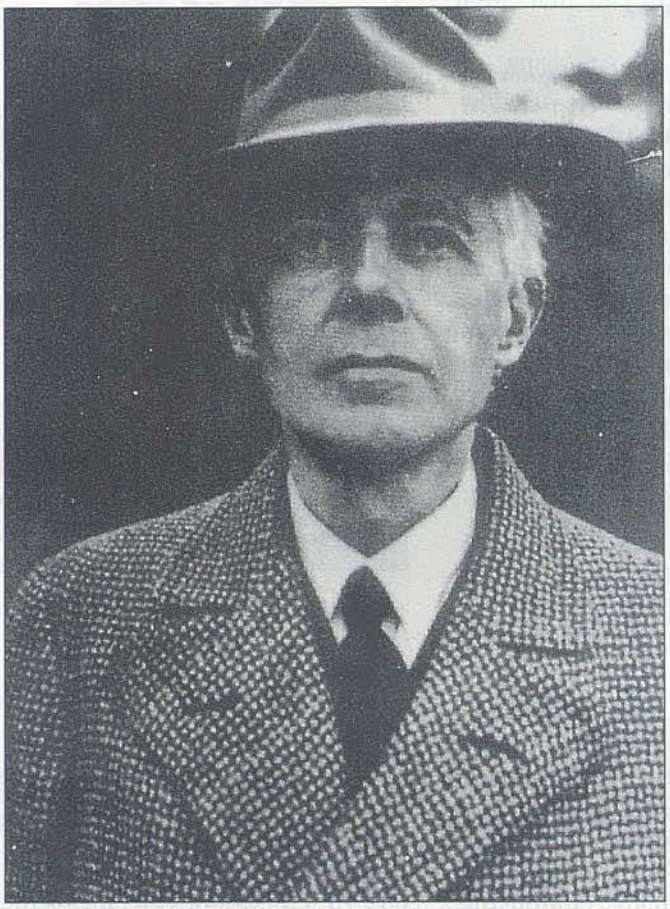

L'OBC interpreta el *Concert núm.2 per a piano i orquestra* de Béla Bartók

El *Concert núm. 2 per a piano*, escrit cinc anys després del primer, s'enriqueix de les obres escrites en aquest període, com els *Quartets 3 i 4* (sobretot de l'estructura formal del quart) i la *Cantata profana* (pel que fa a una mirada retrospectiva a Bach), però també introdueix ja les relacions entre piano i percussió (com en el primer moviment, que es materialitzaran en la *Sonata per a dos pianos i percussió)*, una certa moderació clàssica i el tractament dels metalls que trobarem més tard en el *Concert per a orquestra*, dues obres cabdals de la producció bartokiana.

Així, doncs, formalment els moviments extrems del *Concert núm. 2 per a piano i orquestra* de Bartók presenten una certa simetria en relació amb el central, que, alhora, està estructurat de forma ternària "Adagio-Presto-Adagio".

El primer moviment està elaborat en forma sonata i el solista es relaciona bàsicament amb els instruments de metall i percussió; l'"Adagio", una autèntica "música nocturna", amb un "Presto" central vigorosíssim, ho fa amb la corda, i en el tercer (amb un aire stravinskyà i que ens remet aparentment a la complexitat del *Concert núm. 1 per a piano*) apareix tota l'orquestra en ple.

En definitiva, doncs, escoltant aquesta obra ens adonem d'aquesta simplicitat volguda, però també trasllueix el control conscient per no caure involuntàriament en una complexitat potser més natural en Bartók.

TEMPORADA 94-95 OBC
***Concert núm. 2 per a piano i orquestra* de Béla Bartók**
Palau de la Música Catalana
Divendres, 24 de febrer, 21 hores
Dissabte, 25 de febrer, 19 hores
Diumenge, 26 de febrer, 11 hores

Macbeth sempre: *l'impacte dels límits entre ciència i art*

per C.L.

Al número del passat juny d'aquesta mateixa publicació presentàvem l'espectacle poètico-musical multimèdia de Claudio Zulián *Telediario* i parlàvem de la trilogia en què aquesta proposta s'inscrivia.

Ara cal, doncs, presentar una altra de les produccions de Zulián, d'aquest grup que es va poder veure a la darrera edició del Festival de Música Contemporània a Perpinyà el novembre passat.

Aquest nou espectacle és *Macbeth siempre*, basat (com *Telediario*) en els textos (i el seu contingut) de William Shakespeare.

Des del punt de vista estètic, el que preocupa (i ocupa) l'interès de Claudio Zulián és l'objectivitat que produeixen els sempre accelerats perfeccionaments i canvis de la tècnica i la ciència i sobretot com influeixen en els mitjans de comunicació i, per extensió, en les nostres personalitats.

Aquesta objectivitat ens allunya inconscientment de la veritat subjectiva, pròpia de cada persona, i per tant de la manifestació creativa d'aquesta objectivitat: l'Art.

A *Telediario* l'autor posava el dit a la llaga per mitjà de la posada en escena d'un telenotícies normal, i ens proposava reflexionar sobre el significat autèntic de la notícia; sobre com aquest significat estava en funció directa de la manera i l'èmfasi amb què era dita i per tant l'aparent veritat perdia el seu valor d'absolut.

En una ocasió Claudio Zulián escrivia: *La ciència, la tècnica i la comunicació massiva han anul·lat la capacitat simbòlica de l'art, l'han destinat a l'entreteniment. La seva potència transgressora cal que mostri, ara, el convencionalisme de la veritat i de l'objectivitat.*

William Shakespeare

Si ens aturem un moment a analitzar les ressonàncies que aquesta frase ens produeix, segurament descobrirem que, efectivament, la nostra actitud davant els missatges, tant informatius com comercials elaborats amb sofisticadíssims mètodes tècnico-científics, influeixen el nostre subconscient de forma tan subliminal que gairebé ni ens adonem de com les nostres inclinacions resulten emmotllades per aquest model extern, fred, calculador i exempt de tota relació simbòlica de la nostra imaginació.

Segons Zulián, l'art (sempre subjectiu) havia tingut aquest rol de missatger informàtic massiu en altres èpoques, sobretot a partir del barroc i ha observat com de mica en mica ha hagut de cedir terreny a l'alta tecnologia cada cop més objectiva.

Per això en la presentació de *Macbeth, siempre* Zulián escriu: *No ens sembla discutible que la nostra existència estigui absolutament mediatitzada per la tecnologia i els mitjans de comunicació de masses. Però a "Macbeth, siempre" hem volgut fer alguna cosa més que reflectir poèticament un neguit comú, en una obra de teatre. Hem intentat aprofundir, buscar l'origen d'aquesta infinita multiplicació de la nostra pròpia imatge i dels nostres propis sons* (la veu, primer signe de l'home al món). *En aquest origen hi ha la tecnologia i la ciència modernes i també la separació fonamental entre sensibilitat i racionalitat, entre art i ciència.*

Per a tot això *el projecte té dos eixos ideals: l'un constituït per la necessitat (...) d'una experiència artística que pugui exposar les condicions actuals de les nostres vides. Discontinuïtat, virtualitat i tecnologia, són els mitjans d'una meditació poètica que vol desxifrar alguns dels sentits del món, ara.*

L'altre eix completa el primer en profunditat. Des del fons de quatre segles ens arriba el text de Macbeth (...) de l'impacte d'aquest text en el nostre Ara hauria de néixer la possibilitat de comprendre alguna cosa: essencialment poder i violència.

Macbeth, siempre, doncs, comprèn dos actors (un home i una dona) que *seran un nus essencial, en perpètua transformació, de les articulacions simbòliques*. Mitjans tecnològics afavoreixen la consecució dels objectius: monitors de vídeo, diapositives, tractaments electrònics de distorsió de la veu, música electroacústica... tot un laboratori al servei de la possible transgressió artística d'una hipotètica anul·lació de l'autèntica personalitat individual de la persona humana.

Per acabar, cal anunciar només que *Telediario* i *Macbeth, siempre* ja han estat estrenats i Claudio Zulián presenta el primer a París (1 de febrer) i a Perpinyà (8 de febrer), i al moment d'escriure aquest comentari (desembre 94) s'està gestant la presentació del segon a d'altres indrets de la geografia catalana.

Oriol Bordas al Taller de Músics

per RICARD GILI

Oriol Bordas ha tornat a Barcelona. El que molts considerem com el millor músic de jazz que ha sorgit a Catalunya en els darrers vint anys, ha estat vivint i treballant a París des del 1988 fins ara. Ha completat allí la seva formació i, sobretot, hi ha adquirit una gran experiència. Durant aquest temps ha dirigit, juntament amb un altre català, el guitarrista Ramon Lluís Fossati, la Paris Barcelona Swing Connection, una magnífica orquestra de la qual vam donar notícia en aquestes pàgines (juny de 1991) amb motiu d'una de les seves actuacions a Barcelona.

De fet, Oriol Bordas encara manté un peu a França. Allí, els seus contactes s'orienten, ara, cap a la formació d'una Big Band integrada per músics de qualitat, procedents de diversos països, amb capacitat per fer reviure amb frescor i autenticitat la música de les grans orquestres de l'època *swing* (Duke Ellington, Count Basie, Lionel Hampton, etc.).

Aquesta formació s'organitzarà per realitzar gires en circuits per diverses ciutats franceses, catalanes i, segurament, d'altres llocs d'Europa. Aquest és un dels interessants projectes que en aquests moments té endegat Oriol Bordas.

Del que ara volem parlar, però, és d'un fet que considerem tan o més important que el projecte que acabem d'explicar. És el següent: Oriol Bordas ha posat en marxa en aquest darrer mes d'octubre una nova secció del Taller de Músics, anomenada Àrea de Jazz Clàssic (Swing). Crec que és una notícia important que cal valorar degudament i apuntar-ne la transcendència.

El Taller de Músics, que tindrà

aviat quinze anys d'existència, ha estat una institució pionera en l'ensenyament de la música de jazz a Catalunya, juntament amb alguna altra, com l'Aula de Música Moderna i Jazz.

Fins a l'aparició d'aquestes escoles, els nostres joves que volien aprendre a tocar jazz s'havien d'espavilar com podien. Tenien els discs, el contacte amb músics veterans, a vegades difícil, o la sortida –d'altra banda ben típica– d'anar-se'n a estudiar a fora. A finals dels anys setanta, alguns músics joves que havien estudiat en centres estrangers, com el Berklee College de Boston (Mass.), estaven en condicions de transmetre als nostres aspirants a *jazzmen* els coneixements que allí havien adquirit. Sorgiren així les institucions que hem esmentat i, en els anys següents, moltes altres, no sols a Barcelona, sinó a diverses ciutats catalanes.

Però, aviat, l'orientació de l'ensenyament en aquestes escoles ens va decebre. Els mètodes d'ensenyament emprats tenien un caràcter eminentment "pràctic" i "utilitari", en el sentit nord-americà d'aquestes expressions. Es tractava de proporcionar als aprenents de *jazzmen* una sèrie de fórmules, procediments i mecanismes que aquells haurien d'utilitzar, un cop sortits de l'escola, segons el seu criteri o intuïció artística. Es pretenia, bàsicament, "fabricar", en un mínim de temps, músics amb capacitat per moure's amb soltesa i "professionalitat" en els camps de la improvisació i l'arranjament, i, així, poder donar resposta a qualsevol tipus d'encàrrec professional que els arribés, més o menys vinculat al jazz.

El que no es donava i no es dóna als alumnes són les indicacions o els camins per conèixer els trets bàsics de la música de jazz. No se'ls sensibilitza perquè puguin arribar a la comprensió profunda d'aquesta música, a familiaritzar-se amb l'esperit i els recursos expressius propis d'aquest llenguatge musical tan allunyat del nostre. Evidentment, si el nostre món musical quotidià estigués impregnat d'aquesta forma artística i dels seus codis estètics, aquest procés de sensibilització de l'aprenent de *jazzman* no seria necessari. Però, està clar que no és així i no és estrany, per tant, que els músics sorgits d'aquestes escoles, en general, no passin de ser uns artesans més o menys habilidosos.

D'altra banda, en aquestes escoles, de fet, s'ensenya el jazz en les seves formes sorgides a partir del *be-bop* i derivats, tot ignorant gairebé absolutament tot el que fa referència als músics i estils que s'agrupen sota el qualificatiu de "jazz clàssic", quan és justament en aquests músics i en aquests estils que es donen amb

més evidència i intensitat els caràcters diferencials de la música de jazz.

Amb aquesta nova Àrea de Jazz Clàssic del Taller de Músics estem convençuts que Oriol Bordas posarà remei a aquestes greus mancances.

Pel que ell mateix ens ha explicat, en aquest inici del curs té programades unes primeres sessions amb les quals es dedica a conèixer de manera individualitzada el grau de familiarització i sensibilització respecte del "jazz clàssic" de cadascun dels seus alumnes. Aquesta tasca preliminar és imprescindible, atès l'elevat grau de desorientació i desconeixement que impera entre els joves estudiants en relació amb aquest gènere musical. A partir d'aquests contactes previs, l'alumne rep els consells i les instruccions teòriques i pràctiques per progressar en el domini expressiu del seu instrument (exercicis tècnics, audicions de discs, assistència a concerts, lectures, etc.).

El tractament del so i el tractament del ritme, com a elements bàsics i inseparables, reben una atenció molt especial.

Mitjançant diversos mètodes, alguns dels quals Oriol Bordas ha après de músics negres de gran categoria, com Frank Wess, els alumnes treballen les complexes i subtils qüestions referents al ritme del jazz; en definitiva, al *swing*, element al qual ell, com tot bon coneixedor d'aquesta música, dóna una importància capital.

Les classes individualitzades es completen amb sessions de grup: una, de secció rítmica, i una altra amb tots els integrants del curs. En aquestes sessions, els alumnes aprenen a tocar en grup, a exposar una melodia traient-ne tot el suc possible i a improvisar solos que no siguin simples exercicis, sinó que tinguin una continuïtat, una lògica, que "expliquin alguna cosa" i en què es posin de manifest els seus recursos rítmics i expressius.

A partir del mes de gener, amb l'ajut d'alguns dels músics de la seva nova formació, iniciarà sessions didàctiques per a Big Band.

Creiem que amb tot el que portem dit, la importància de la tasca present i futura d'Oriol Bordas entre els nostres aspirants a músics de jazz queda prou explicada.

Ell afirma que, mentre la seva feina com a músic professional li ho permeti, continuarà exercint el seu mestratge entre els nostres joves. Desitja crear un sòlid planter d'intèrprets de jazz clàssic catalans i que aquesta tasca tingui continuïtat.

Nosaltres esperem que així sigui per la normalització definitiva d'aquesta música al nostre país.

ALCATEL - ALSTHOM

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ-PALAU DE LA MÚSICA

S'ha renovat, per a la Temporada 1994-95, l'acord de col·laboració com a **Membre d'Honor**, entre **Alcatel - Alsthom** i la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana,** que en el seu dia van signar els Srs. José Antonio González, Director d'Informació i Relacions Exteriors d'**Alcatel Standard Elèctrica** i Pedro Solé, Director de Desarrollo Corporativo de **Gec Alsthom Transporte** i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.**

Amb aquest patrocini **Alcatel - Alsthom** expressa, una vegada més, el seu ferm suport a la cultura.

Torna Tradicionàrius amb una oferta intensiva

per RRMC

L'actuació el passat 13 de gener de Els Ministrers de la Vila-Nova va servir per iniciar la 8a edició de Tradicionàrius que, una vegada més, té lloc al Centre Artesà de Gràcia.

La manifestació d'enguany consolida la trajectòria tan ascendent que ha manifestat al llarg dels anys més immediatament anteriors i que l'ha portat a constituir-se en una referència excepcional per la seva envergadura intrínseca, per la varietat i riquesa de l'oferta i per la seva capacitat de projecció d'una realitat més àmplia que és, en definitiva, el moviment de reivindicació de la música tradicional.

El cicle comprèn un total de dotze concerts, que tenen lloc els divendres fins al 31 de març i en el qual prenen part noms tan

agermanats com són Els Ministrers de la Vila-Nova, Jaume Arnella, Els Cosins del Sac, Rosa Zaragoza, La Inestable del País Valencià, Els Ministrils del Raval, Xarop de Canya, Urbània Ruràlia del País Valencià, Cobla Ciutat de Terrassa, Tres Quartans, Bitayna, Josep Tero, Els Trobadors, Tercet Treset, La Cafetera Exprés, etc.

Mentrestant, els dojous se celebren els "Dijous Extraordinàrius" amb un total de dotze sessions fins al 6 d'abril, amb la participació de conjunts encara en camí de consolidació.

Junt amb aquests dos cicles bàsics, Tradicionàrius ofereix un ventall d'activitats complementàries d'un interès indiscutible com els cursos de violí i acordió diatònic; els tallers de danses; els cursos de flabiol i bombo i d'improvisació de corrandes; la celebració de la festa dels Foguerons de Sant Antoni de Sa Pobla; i una exposició d'instruments de festa. Com a colofó, la Festa de Cloenda, el 7 d'abril, amb una cercavila i festa final a la plaça de Rius i Taulet, amb ball i la participació de diferents grups musicals, gegants, drac, bastoners i més sorpreses.

Organitza:

JM TdM Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí

Col.laboren:

Conservatori Superior de Música del Liceu

UIMP

Patrocinen:

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

Ajuntament de Torroella de Montgrí

Ajuntament de Barcelona

Diputació de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Departament de Comerç, Consum i Turisme

II Concurs Internacional de Cant

Jaume Aragall

(per a veus d'òpera)

Torroella de Montgrí - Costa Brava
Del 8 al 15 de juliol de 1995

Límit d'edat: 33 anys
Termini d'inscripció: 30 d'abril de 1995
Premis: Tres premis per a veus masculines i tres premis per a veus femenines, per un import total de 5.800.000 ptes.; actuació en el Festival Internacional de Música de Torroella de Montgrí i en el Palau de la Música de Barcelona; borses d'estudis...
Pròxim concurs: juliol 1996
Adreça: Joventuts Músicals (Concurs Jaume Aragall)
Apartat 70. E-17257 Torroella de Montgrí
Tel. (9) 72-76 06 05 Fax. (9) 72-76 06 48

CASES MUSICALS A CATALUNYA — SOLANS (Manresa)

Competint amb les grans ciutats

per MÒNICA MONTORIOL

Al barri vell de Manresa, al número 30 de la Muralla de Sant Domènec hi ha des de fa més de quaranta anys la casa d'instruments musicals Solans. L'antic edifici, de més de 200 anys, va haver de ser enderrocat, i s'hi va bastir, al mateix lloc, una nova construcció l'any 1981. L'espai per als instruments que antigament ocupava els baixos de l'edifici ara es distribueix en una superfície vertical de diversos pisos.

L'origen de la casa d'instruments es remunta a Joan Solans Gavernet, fuster d'ofici, músic i pianista per afició. Va estudiar a Barcelona en tallers de reparació de pianos i va aprendre a fer d'afinador, llegat que va transmetre posteriorment al seu fill Joan Solans. I així, la història comença amb un primer taller de restauració, reparació i afinació de pianos. Va ser l'embrió, la peça del trencaclosques que conduiria al voltant dels anys cinquanta a la inauguració de la primera botiga Solans. Progressivament i amb el pas del temps van anar incorporant-hi pianos nous, i el 1970 ja varen entrar els instruments d'electrònica. A finals dels seixanta, entre 1968-69, els Solans són els segons en la distribució dels orgues Hamon Ibérica. Per aquesta mateixa època, el taller es reconverteix, i passa a oferir un servei tècnic de reparació i afinació a domicili i abandona la part de restauració.

L'especialització en pianos es va diversificant amb el pas del temps, i els violins i les guitarres són els primers a entrar a formar part de la casa Solans. La successió creixent d'esdeveniments els porten l'any 1969 a ser els distribuïdors de la marca de pianos Yamaha. Avui, s'enorgulleixen d'oferir una àmplia gamma d'instruments electrònics, de programes de música per ordinador i de tenir tots els equipaments necessaris per a la formació de grups.

Actualment regenten la botiga la segona i la tercera generació. Joan Solans, fill del fundador, va estudiar la carrera de piano i va aprendre l'ofici d'afinació del seu pare. Es va dedicar professionalment al món de la música, va viatjar a l'estranger, sobretot a Alemanya, on, encuriosit per l'afinació i la restauració, va conèixer artesans de l'ofici i va complementar així la seva formació. Però fa més de trenta anys que Joan Solans va deixar els escenaris per dedicar-se a la part tècnica de la música: l'afinació i la venda d'instruments. Pertany, ara fa uns quatre anys, a l'Associació Espanyola Tècnica d'Afinadors de Pianos que presideix Josep Audenis. La tercera generació, Ferran Solans Pinyot, té estudis de música pel Conservatori Municipal de Barcelona, i la seva activitat en el negoci familiar se centra de manera exclusiva i absorbent en el camp de l'electrònica.

Joan Solans afirma que juguen amb l'avantatge de la proximitat amb el client, i assegura que poden competir amb ciutats com Barcelona pel que fa al món de l'electrònica i pel que fa a programes de música per ordinador.

Xè CONCURS DE PIANO

PREMI CIUTAT DE BERGA

Dies 29 i 30 d'abril; 1, 6 i 7 de maig de 1995

Categories:

A. Fins a 28 anys - B. Fins a 19 anys - C. Fins a 13 anys

Organitza:

CENTRE D'ESTUDIS MUSICALS DEL BERGUEDÀ «L'ESPILL»

C/. Ciutat, 16, 1r. - 08600 Berga - Tel. (93) 821 39 53

Amb el patrocini de CAIXA DE MANRESA OBRA SOCIAL

BIBLIOTECA CENTRAL BARCELONA

SEGON CICLE DE CONCERTS PER A JOVES INTÈRPRETS

BASES

1 - Al cicle hi poden participar solistes o grups de cambra. Els solistes que ho necessitin han de portar el seu propi acompanyant.

2 - L'edat màxima dels intèrprets és de 25 anys els solistes i mitjana de 30 anys els grups de cambra.

3 - Per inscriure-s'hi cal portar:
- Una casset amb una gravació no inferior als 20 minuts i que inclogui almenys una de les obres que s'interpretarà.
- Sol·licitud d'inscripció emplenada.
- Currículum complet.
- Fotocòpia del DNI dels intèrprets.

4 - La durada del programa no pot ser inferior a 30 minuts ni superior a una hora.

5 - L'intèrpret o grup seleccionat es compromet a l'assistència al concert, que de cap manera es podrà ajornar o refusar un cop acceptada la data i confeccionat el programa.

6 - Una comissió nomenada pel Conservatori Professional Municipal de Música seleccionarà els intèrprets i confeccionarà la programació dels concerts.

7 - El fet de participar al cicle pressuposa l'acceptació tant de les bases presents com de les decisions de la comissió.

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

- Tots els concerts es faran a l'auditori del Conservatori Professional Municipal de Música de Sabadell.
- Les inscripcions, la casset i els currículums s'han de lliurar a la secretaria del Conservatori, fins al dia 28 de febrer de 1995, c. de Sant Oleguer, 75, 08202 Sabadell.
- Les cassets que s'hagin presentat, les podran recollir els interessats a la secretaria del Conservatori en el termini d'un mes després de l'acabament de les audicions.
- Per a més informació, podeu trucar a la secretaria del Conservatori, al matí de 10 a 1, i a la tarda de 5 a 7, al telèfon 726 45 72.

Ajuntament de Sabadell

Col·laboració de:

La música és un art.
La comunicació, també.

Trafalgar, 14, 3r, 1a A • 08010 Barcelona • Tel. 268 35 00 Fax 268 48 29

El musicòleg en l'era del CD

per JOSEP M. VILAR

Els productes que més sovint emanen de la pràctica musicològica al nostre país són els estudis monogràfics, les referències de fons arxivístics i les transcripcions de música, freqüentment amb els conseqüents estudis introductoris que poden referir-se a algun dels dos aspectes anteriors o a tots dos.

Però el mitjà d'expressió emprat pel musicòleg és, gairebé exclusivament i en tots els casos, el paper imprès. Del musicòleg dedicat a la musicologia històrica, s'entén. L'etnomusicologia ha integrat, des de ja fa molts anys i amb un impuls renovat d'ençà del CD, l'enregistrament sonor entre les vies d'expressió dels seus treballs, recerques i investigacions. De forma semblant, els compositors han impulsat tant l'edició i difusió d'enregistraments com de partitures.

Si observem la relació numèrica entre les publicacions en paper i les participacions en publicacions discogràfiques de la nostra musicologia, veurem que som molt lluny de l'equilibri entre ambdós suports que aquesta disciplina hauria de cercar.

El mateix tipus de constatacions es podria portar a terme no ja referint-nos a individualitats, sinó a col·lectius institucionalitzats. Les institucions que vetllen i que han vetllat per l'edició de partitures emanades de la recerca musicològica, ¿en mans de qui han deixat la traducció d'aquests materials al llenguatge sonor en la versió a la vegada estàndard i fossilitzada que és el CD? qui l'ha assumida?

És cert que l'edició de partitures ja facilita –o assegura– un cert grau de difusió per mitjà del concert. Però aquí radica un dels punts importants d'aquesta argumentació. El concert ja no és –des de fa molts anys, però sobretot des de l'adveniment del CD– la via normal d'accés a la producció musical en qualsevol de les societats occidentals.

Amb aquesta renúncia a la intervenció, en el món del CD i amb el conseqüent refugi en el món imprès es perpetua un divorci clar entre la música que sona i la música que es llegeix i s'estudia però que rarament sona. La música que no ha estat enregistrada queda exclosa dels mitjans de comunicació i queda bandejada d'allò que socialment "existeix".

Tan sols una part de la música recuperada per la nostra musicologia que ha estat editada en partitura ha estat també enregistrada.

Si les músiques tretes a la llum per la nostra musicologia romanen exclusivament sobre paper, continuen essent preferentment materials per a discussió i posterior "re-estudi" dins dels cenacles reduïts dels mateixos erudits que els han elaborat; l'única manera de traspassar definitivament i de manera efectiva aquesta barrera, i fer que aquesta música arribi a sectors amplis de la població i assoleixi un reconeixement públic per part dels mateixos col·lectius que valoren les músiques coetànies provinents d'altres contextos de la societat occidental, és la incidència efectiva i continuada en el món de l'enregistrament sonor.

Segurament la rel d'aquest oblit s'hauria de trobar –en bona part– en els actuals sistemes de formació, no sols dels musicòlegs, sinó dels músics en general. Pel que coneixem, l'ensenyament de la música tendeix a considerar l'enregistrament sols com un (mal) succedani del concert. Però el cas és que el musicòleg, normalment, tampoc no està pas gaire més implicat en el món del concert que en el del disc.

L'única musicologia que s'ha implicat veritablement i de manera efectiva en el món de l'enregistrament és la que és feta per aquells que han accedit a la pràctica musicològica no des de l'academicisme teòric, sinó des de la pràctica musical, sovint la instrumental. Alguns d'ells són els qui signen contractes en exclusiva amb les grans companyies discogràfiques que, així, esdevenen segells garantidors d'un rigor musicològic que s'expressa a través del text sonor.

No sé si darrera d'aquesta actitud de dedicació exclusiva al paper imprès hi ha una inconfessable vocació de sentir-se creadors d'un art sense públic (és clar que sempre hi haurà un crític que se'n faci ressò, o una institució que practiqui el mecenatge) i l'orgull de sentir-se membre d'un cercle reduït, elitista, que configura l'avantguarda de la civilització; o de l'única civilització concebible.

¿És que la "difusió" que significa l'enregistrament discogràfic és quelcom de massa vulgar perquè sigui objecte d'atenció d'aquell que pratica la Investigació?

No es tractaria pas d'abandonar la dedicació al paper i substituir-la totalment pel làser, però sí de cercar un equilibri. Es tractaria –en una tasca coordinada i d'ampli abast– d'establir els criteris pels quals es pogués valorar quins productes són interessants de difondre sobre paper, quins directament en enregistraments (treballant directament sobre manuscrits, com ja s'ha fet tantes i tantes vegades) i a quins convé la simultaneïtat d'ambdues vies.

Això permetria no sols aquella difusió i creació d'un estat d'opinió ampli sobre aspectes del nostre passat musical que actualment només són coneguts pels erudits, sinó una incidència més generalitzada dels criteris musicològics més validats en cada moment en els diferents productes discogràfics que la nostra societat generés, ja fos a través d'intèrprets-musicòlegs (o a la inversa), o mitjançant unes col·laboracions estretes entre investigadors i intèrprets que actualment es troben a faltar en massa enregistraments.

Els intèrprets i les institucions han de continuar intervenint en aquesta tasca i, si és possible, l'han d'incrementar, però *la musicologia* com a col·lectivització de les iniciatives dels musicòlegs s'ha d'implicar –de manera efectiva i en col·laboració amb els anteriors– en la producció discogràfica.

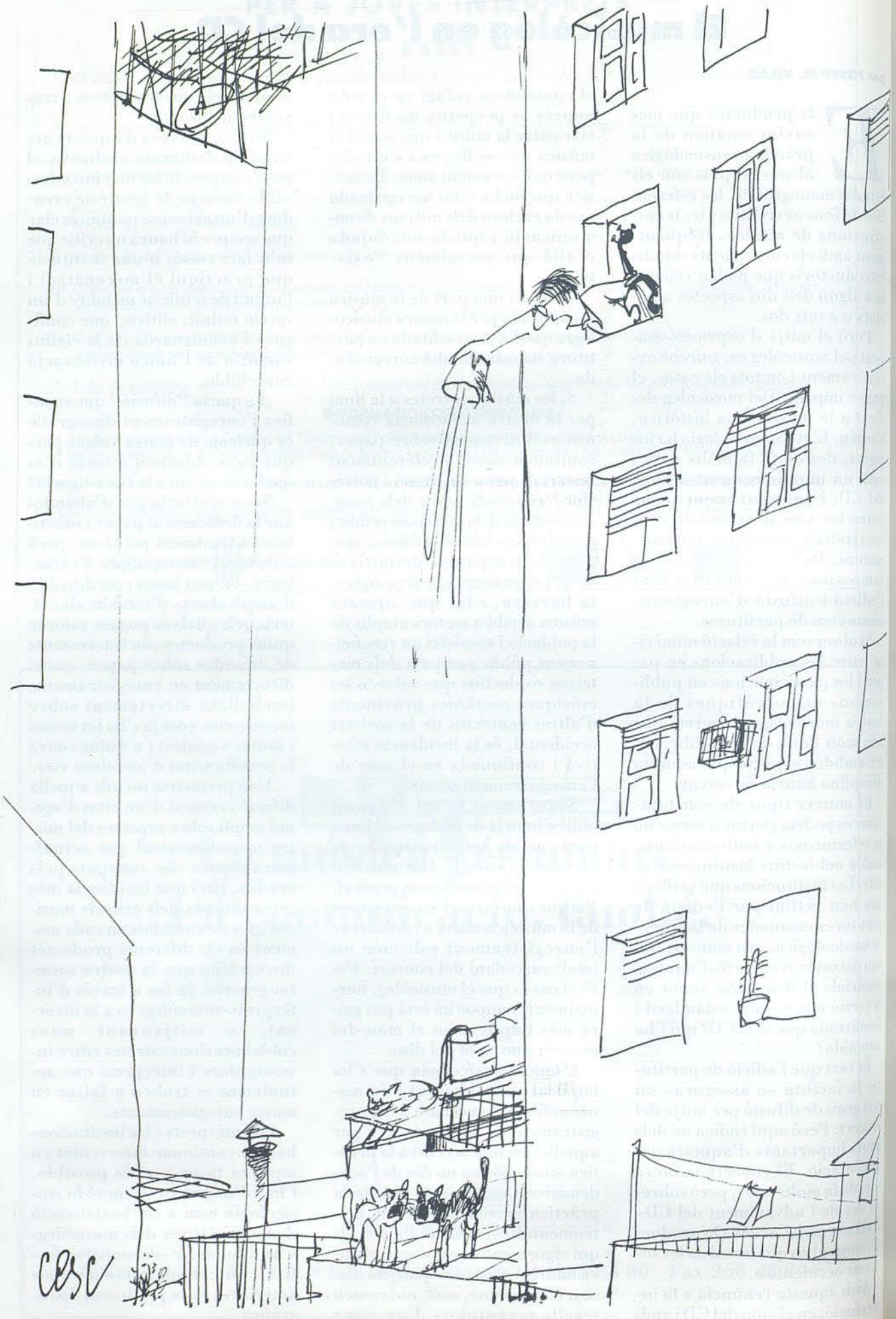
cesc

CONCURS

Catalunya Música/Revista Musical Catalana

patrocinat per

Aquesta secció de la Revista ha estat pensada amb la finalitat de cercar la participació lúdica dels nostres lectors.

Entre les persones que hagin respost correctament les preguntes que tot seguit formulem, serà sortejat mensualment un lot de discos compactes.

PREGUNTES:

1. On va néixer el compositor i director d'orquestra català Eduard Toldrà?
   A) Vilanova i la Geltrú B) Cantallops C) Barcelona D) Reus
2. On es va estrenar l'òpera de Prokofiev *L'amor de les tres taronges*, el 30 de desembre de 1921?
   A) Bolshoi de Moscou B) Òpera de Xicago C) Òpera de París D) Teatre Kírov de St. Petersburg
3. Quin violinista va estrenar el *Concert per a violí i orquestra* de Stravinsky el 23 d'octubre de 1963 a Berlín sota la direcció del compositor?
   A) Yehudi Menuhin B) Samuel Dushkine C) Leonid Kogan D) Isaac Stern
4. Una d'aquestes òperes de Donizetti no va ser estrenada a París. Quina és?
   A) *L'elisir d'amore* B) *La favorita* C) *Linda de Chamounix*
5. Di qui és el tema *Rock arround the clock*, pioner del rock and roll?
   A) Fats Domino B) Jerry Lee Lewis C) Bill Haley

Empleneu la butlleta inferior i envieu-la a: Catalunya Música/Revista Musical Catalana (Concurs). C/ Sant Francesc de Paula, 2. 08003 Barcelona. Cal fer-ho abans del dia 15 de cada mes.

Solucions al Concurs de gener 1995.

1. B) 1901.
2. B) Avinyó.
3. C) Ernest Ansermet.
4. C) Mercè Llopart.
5. C) Tubular bells.

Han estat guanyadors del Concurs de gener 1995: Sergi Petit i Herrero (Segur de Calafell) i Francesc Linares Heredia (Barcelona).

BUTLLETA DE RESPOSTA (febrer 1995)

1 –	A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
2 –	A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
3 –	A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
4 –	A) ☐	B) ☐	C) ☐	
5 –	A) ☐	B) ☐	C) ☐	

Nom i cognoms: .....

Edat: .....

Adreça: .....

Telèfon: .....

Codi postal i població: .....

MARGARIT, Isabel: *Alma Mahler, la gran dama de la seducción*

Editorial Planeta. Barcelona 1994.

La figura d'Alma Schindler, que ha passat a la història amb el cognom de qui fou el seu espòs, el compositor i director Gustav Mahler, encarna en ella mateixa una gran complexitat de components anímics, culturals i històrics, molt exactament definitoris del també complex moment que li va pertocar viure i del no menys complex context social en el qual es va moure. Un moment i un context absolutament apassionants i excepcionals sense els quals no es pot entendre l'excepcionalitat, valgui el recurs insistit de l'expressió, d'aquesta riquíssima i, per damunt de tot, apassionant personalitat.

Nascuda en el si d'una família culta i benestant, perfectament inserida en les constants d'una Viena finisecular farcida de contradiccions –culturals, polítiques, socials–, però mantenidora d'un espès i substant solatge capaç d'engendrar un increïble potencial intel·lectual, Alma Mahler va viure amb una intensitat única uns moments en els quals creació i destrucció anaven enllaçant les seves mans a cada moment bastint un tot d'una riquesa extraordinària. Glòria i decadència, vida i mort, amor i insatisfacció, cultura i deixadesa anímica, art i vulgaritat esdevenien, entre d'altres, binomis que cohabitaven formant un magma tan suggestiu com inevitablement crític. Alma Mahler és filla absoluta d'aquesta realitat i la seva trajectòria és la seva més rotunda transcripció a escala humana.

Va ser una persona que com tot el que l'envoltava sempre va jugar al tot o res, sense el càlcul o l'especulació mínima. Va estimar i va oblidar sense reserves. Va renunciar i va absorbir sense mesura. No hi ha mai un moment d'abandó al terme mig o a la rutina. El terme vida en el sentit més dinàmic i immediat és potser el què més bé defineix la seva trajectòria humana. Conceptes com moral, en la seva acepció més convencional, restaven al marge d'un esperit que només responia als impulsos anímics més immediats. Però que ho feia al mateix temps des d'una animitat especialment rica en substrat cultural, en refinament artístic, en exquisidesa i creativitat; o en capacitat per animar i desvetllar la creativitat d'altri.

Figura única, ens és mostrada per l'autora d'aquest llibre, Isabel Margarit, amb una més que plausible riquesa de matisos. Un dels mèrits de l'autora és haver sabut copsar la complexitat de la figura d'Alma Malher i a més haver-ho fet amb el recurs d'un discurs molt fluid i de lectura còmoda. El llibre esdevé d'aquesta manera un producte d'un enorme atractiu perquè sap transmetre la impressió que en ell "s'explica tot" sobre el personatge i també molt sobre el context, cal insistir-hi, tan ric i suggestiu, que va viure. Persona i marc ambiental s'integren de forma fluida i natural en aquesta narració en la qual el rigor històric no lleva un tremp narratiu absolutament gratificant. I és aquest nervi narratiu –gairebé novel·lesc– un ingredient que acaba d'atorgar l'encant darrer al llibre i li atorga una agraïble càrrega d'interès i plaer lector. ● **J.C.C.**

L'Escola Municipal de Música de Sabadell. Un segle d'història 1892-1992

L'Ajuntament de Sabadell acaba de publicar un llibre amb motiu del centenari de l'Escola Municipal de Música, ara Conservatori Professional. Aquest llibre porta per títol *L'Escola Municipal de Música de Sabadell. Un segle d'història. 1892-1992*, i recull el treball de Dionísia Aymerich, professora del centre, i Josep Maria Vilar, musicòleg, que els encarregà l'Ajuntament d'aquesta ciutat amb motiu dels actes de celebració d'aquesta efemèride.

L'interès d'aquesta publicació és doble: no tan sols es pot rastrejar la història d'una institució fortament arrelada a la ciutat de Sabadell, sinó que els estudiosos podran disposar d'un estudi sobre la situació de l'ensenyament de la música en aquesta ciutat en el darrer terç del segle passat, situació que es pot considerar similar a la d'altres pobles i ciutats de Catalunya, i l'evolució que va tenir fins a arribar als conservatoris actuals. L'escassetat d'aquest tipus de publicacions a casa nostra, la converteix en un document que cal tenir en compte en posteriors estudis similars.

És força interessant constatar com l'ensenyament de la música, que durant anys havia estat en mans de la Capella de Sant Feliu, passa a dependre directament de l'Ajuntament: es municipalitza. Igualment com les bandes, d'origen militar, passen a dependre del municipi, i se separa l'antic càrrec de mestre de Capella del de director de l'Escola de Música.

L'inventari en el moment de nomenar el primer director per oposicions de l'escola revela, comparat amb inventaris posteriors, el canvi substancial d'aquesta en pocs anys, incrementant notablement els instruments de metall en detriment de la corda i la fusta. Així mateix, se segueixen les vicissituds d'un centre que, d'acord amb les demandes de la població, té la vocació de créixer i millorar la seva oferta educativa.

La reproducció de les bases dels concursos públics i els primers reglaments de l'escola mostren, d'una manera sorprenent, com els criteris d'organització d'aquest tipus de centres en les darreries del segle passat s'han mantingut vigents fins, pràcticament, als nostres dies.

En aquest llibre no tan sols es pot seguir el creixement i les vicissituds que ha sofert aquest centre en els seus cent anys d'història, sinó que se'ns ofereix informació sobre l'activitat dels mestres de capella i els músics que treballaven a Sabadell a partir de la segona meitat del segle passat, i molt concretament sobre Joaquim Oller i Biosca, Mn. Miquel Ferrer i Ramonacho, Eusebi Bosch i Humet i altres, que van obtenir una remarcable difusió de la seva obra, conservada ara en diversos arxius musicals de Catalunya i la resta de l'Estat espanyol.

●**Josep Maria Pladevall**

Inventari de l'Arxiu de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya

Obra del Cançoner Popular de Catalunya. Materials, volum IV, fascicles 1 i 2
Josep Massot i Muntaner. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1993-1994.

"Amb aquest volum l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya torna a donar senyals de vida". Aquestes paraules de Josep Massot i Muntaner encapçalen la presentació del volum IV, fascicles 1 i 2 de *MATERIALS de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya*, corresponents a l'inventari de l'arxiu de l'Obra del Cançoner realitzat per ell.

L'Obra del Cançoner Popular de Catalunya, operació tortuosa amb un historial apassionant i enigmàtic –en paraules de Pere Artís– fins fa pocs dies, va ser una de les accions culturals més gegantines portades a terme a Catalunya sota el mecenatge de Rafael Patxot i Jubert, marmessor de la Fundació Concepció Rabell i Cibils, vídua Romaguera. El mes d'octubre de l'any 1921 es va iniciar aquesta magna obra de recopilació i estudi del folklore català. Els seus materials i les seves recerques eren dipositats a l'Orfeó Català, que havia acceptat, per mitjà del seu fundador i primer director, el mestre Lluís Millet, la direcció de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya. Com tothom sap, aquestes accions varen ser interrompudes per la guerra civil del 1936 i per les seves repercussions lamentables en tants sentits. Després d'un "temps prudencial", demanat ja en el seu dia pel senyor Rafael Patxot, els materials inèdits de l'Obra del Cançoner Popular, dipositats en part a Suïssa i en part a Barcelona, van ser cedits, l'any 1991, a l'Abadia de Montserrat pels hereus del senyor Patxot després de cinquanta-cinc anys d'incògnites.

Gràcies al treball minuciós, tenaç i responsable de Josep Massot i Muntaner tenim avui l'excel·lent inventari que aquí presento i que ens dóna idea fidedigna de l'abast i de la magnitud d'aquella Obra. Respecte a la seva història i transcendència dins del nostre món musical, literari i científic són recomanables les lectures dels magnífics treballs de Pere Artís, "L'Obra del Cançoner Popular de Catalunya", a *Revista Musical Catalana*, núm. 15, gener de 1986, pàg. 28-34, i els de Josep Massot i Muntaner, "Els materials de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya", a *Montserrat, Butlletí del Santuari*, núm. 31, 2ª època (setembre-desembre de 1991), pàg. 36-37, "Els nous camins de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya", a *Catalunya Música Revista Musical Catalana*, núm. 98, desembre de 1992, pàg. 6-9, "La recuperació de l'arxiu de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya", a *Revista d'Etnologia de Catalunya*, núm. 3 (juliol de 1993), pàg. 12-17.

El primer fascicle d'aquest volum quart dels *Materials* ens descriu amb tot detall el fons de l'Obra conservat a Barcelona. S'organitza en dues sèries, A i B. La primera, la sèrie A, consta de trenta-nou carpetes que contenen els materials recollits per Marià Aguiló i que foren lliurats a l'Obra del Cançoner pel seu fill Àngel Aguiló i que caldrà completar amb els materials semblants que es conserven a la Biblioteca de Catalunya i a l'Arxiu de la Ciutat de Barcelona; la segona, la sèrie B, correspon a la resta de carpetes conservades a Barcelona, i conté materials molt diversos: treballs premiats als Concursos de l'Obra, obres presentades a premis i concursos, donacions diverses, adquisicions vàries i documents sobre temes distints.

El segon fascicle es divideix també en dues sèries. La sèrie C consta de 243 –"(246)"– carpetes que contenen les cançons recollides a les diverses missions de l'Obra del Cançoner i documentació interessant relacionada amb aquells treballs de camp. Finalment, la sèrie S correspon al gruix dels materials recollits per Rossend Serra i Pagès, bona part d'ells ordenats i estudiats en el seu dia, sobretot els que fan referència a la música i a les cançons tradicionals i que completaran també els materials semblants que es conserven a l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona. Aquest segon fascicle ens anuncia ja un nou volum de *Materials* dedicat a donar a conèixer les fitxes redactades abans de la guerra a les oficines de l'Obra del Cançoner.

Tot aquest documental, sovint en un estat de conservació molt precari, demanava prendre alguna mesura que en permetés la consulta per part dels estudiosos interessats i a la vegada la seva preservació física. Mitjançant una bona entesa entre el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, concretament l'Àrea de Recerca, Conservació i Protecció del Patrimoni Etnològic del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, el Consorci de la Biblioteca de Catalunya i l'Abadia de Montserrat, s'arribà a un acord que ha permès microfilmar tots els materials dipositats a Montserrat a fi que aquest fons referenciat a l'inventari que presento fos consultable únicament i exclusiva a les dependències de l'Àrea de Recerca, Conservació i Protecció del Patrimoni Etnològic del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana i a la Biblioteca de Catalunya, per bé que dipositats els manuscrits originals a Montserrat lliures de tota especulació d'interessos extraculturals. La normativa per a la consulta d'aquests documents es troba als centres referenciats i atén tant a les necessitats puntuals com a les més sistematitzades de cara a treballs d'un major abast documental o científic.

Tots ens hem de felicitar, crec, per la recuperació de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya, pel que aquest fet presuposa en tants sentits i també per l'accés regularitzat que hi tindrem gràcies al treball ingent de descripció i d'inventari que Josep Massot i Muntaner hi ha fet amb la rigorositat i precisió que el caracteritzen en totes les seves obres. ● **Josep Crivillé i Bargalló**

F. BONASTRE, F. CORTÈS, F. COSTA, J. M. GREGORI, J. PAVIA: Joan Pau Pujol: la música d'una època

Patronat Municipal de Cultura de Mataró, Editorial Altafulla.
1a. edició, abril 1994.

Tot fent-nos ressò d'un fragment del pròleg que el Dr. Francesc Cortès signa en la present novetat editorial (i musicològica), en què es diu: "Generalment, els pròlegs dels llibres corren la mateixa dissort que l'epíleg: hom n'omet amb recança la lectura pel supòsit que no són sinó el fruit de *l'horror vacui* que presenta l'encapçalament de qualsevol obra...", ens podem permetre la llicència d'elaborar-ne un petit gir, encara que només en el pensament, i extrapolar "l'horror als pròlegs" a

l'actitud que hom pot tenir temptació d'endegar, més sovint del que seria desitjable, envers els compositors i les músiques que romanen en la "dimensió desconeguda", de l'oblit... potser per por a la mediocritat o, segurament, per simple deixadesa..., actitud que reforça el desconeixement i, per tant, la impressió que algunes èpoques es caracteritzen per la seva penúria musical, justament quan és tot al contrari.

Amb aquesta publicació no hi ha dubte que es redreça el camí de recuperació del patrimoni i la vàlua del compositor mataroní Joan Pau Pujol (1570-1626), un dels ja indiscutibles prohoms de la polifonia catalana de finals del Renaixement. Aquest camí va ser encetat per personalitats històriques de la musicologia com Felip Pedrell (amb els seus articles sobre Pujol publicats el 1905 a la "Revista Musical Catalana") o Higini Anglès (autor d'un primer volum del que havia de ser l'*opera omnia* de la seva producció musical), entre d'altres...

Tornant a esmentar el ja citat pròleg del Dr. Cortès, un altre dels seus passatges ens permet resumir el plantejament general d'aquest treball: "...Prou ens hauria complagut de donar una ullada a la totalitat de l'obra musical de Pujol, però ara com ara encara resta per aprofundir molt més en la totalitat de la seva música [...]. Parlem sobre una obra musical que, de moment, és muda. Tota música pren vida i respon a la finalitat per a la qual va ser creada des que s'escolta. Serveixi aquesta obra per desvetllar-ne el record". Malgrat tot, el treball ens mostra un notable increment de llum vers les tenebres que fins no fa gaire embolcallaven molts aspectes de la trajectòria vital i creativa de Pujol.

El treball, sorgit d'una iniciativa de F. Costa i F. Cortès amb el ple suport del Patronat Municipal de Cultura de Mataró, s'articula en 5 grans parts, de la manera següent: Francesc Costa signa una introducció al context en què va néixer Pujol, és a dir, un retrat del Mataró de la segona meitat del segle XVI i el primer terç del segle XVII, una ciutat de 2.000 habitants angoixada per les epidèmies i pels pirates moros i que vivia de la producció de vi i de la foneria de vidre.

Ve després el retrat que Francesc Cortès fa de la vida musical mataronina del moment, centrada principalment en les activitats dels ministrils i en les activitats musicals polaritzades entorn de l'església (capella de música de Santa Maria, organistes, manxaires, música i músics en les processons, festes i oficis...).

Josep Pavia, estudiós en profunditat de la personalitat i la trajectòria vital de Pujol, és l'autor de la biografia, en la qual, després de confirmar definitivament que Joan Pau Pujol va néixer a Mataró, passa a donar detalls sobre les diferents etapes de la seva vida (Barcelona 1593, Tarragona 1593-1595. Saragossa 1595-1612 i Barcelona 1612-1626).

El catedràtic de la UA de Bellaterra Francesc Bonastre s'ocupa de l'entorn musical català en què viu Pujol..., els seus cercles, els seus models i la proximitat estètica del barroc. Josep Maria Gregori és l'autor d'una reflexió sobre la personalitat de la música sacra de Pujol. Aquesta és la definició genèrica que en fa: "L'obra litúrgica de Pujol mostra, mitjançant l'eclecticisme lingüístic del seu discurs, una amalgama d'estils que el fan hereu, precisament, de la tradició hispànica del Segle d'Or [...]: gravetat del llenguatge, simple i auster, sota el perfil d'una bellesa que anhela la recerca de la puresa en Morales, la lluminosa vivacitat de Guerrero [...] o l'elevat grau d'intensitat expressiva que proposa Victoria...".

L'estudi es complementa amb la inclusió d'algunes partitures del catàleg d'obres compostes per Joan Pau Pujol i d'una taula cronològica.

Vet aquí una iniciativa i un treball excel·lent que a part de servir a la personalitat de Pujol "...*per a desvetllar-ne el record*...", esperem que també serveixi d'estímul per revitalitzar-ne la producció i continuar la tasca de recuperació a més gran escala. ● **Joan Vives**

MOSCA, Ludovica: *Edició crítica de l'obra de J.S. Bach*

És evident que una partitura té alguna cosa més que notes, elements per fer-nos coneixedors de l'època; les condicions, la funcionalitat i, fins i tot, l'autor, ajuden considerablement a la interpretació. El fet de poder disposar d'una edició que a més de la partitura n'inclogui uns comentaris, explicats com veurem a continuació, és una forma d'edició poc utilitzada avui per avui.

Fou la mateixa editorial la que va encarregar a la pedagoga, pianista i especialista en música barroca Ludovica Mosca, la confecció i el plantejament de l'edició de la sèrie, que començà el març de 1993 amb la publicació de l'*Àlbum d'Anna Magdalena Bach*.

Un any de treball i, concretament, dos mesos a la New York Públic Library at Lincoln Center for the Performing Arts de Nova York varen permetre l'accés a l'estudi dels facsímils i microfilms dels originals, a fi d'obtenir una versió "Urtext".

Però l'autèntica novetat de l'edició radica en el contingut pedagògic de cada llibre, consistent en diverses explicacions, com la interpretació barroca, l'ornamentació, el significat de danses com el minuet, la polonesa, etc., i formes com el preludi i la fuga. Tot explicat d'una manera clara i precisa i, sobretot, breu (si breu, dos cops bo), destinat a la lectura i al comentari entre professor i alumne.

L'estructuració del llibre és esquemàtica, però no tensa, la qual cosa facilita tant la comprensió del text com la interpretació de l'obra i evita la molèstia d'haver de girar el full per comprovar el comentari del text.

Per altra part, la impressió és força bona i allò que més crida l'atenció és el canvi radical de la caràtula dels llibres, que no té res a veure amb les "antigues" edicions Boileau.

Si el primer llibre, l'*Àlbum d'Anna Magdalena Bach* ha tingut força èxit, fins i tot fora del nostre país, als Estats Units, concretament, és d'esperar que aquests *Petits Preludis* vagin pel mateix camí.

Ludovica Mosca, que està avalada per una fructífera tasca pedagògica i una brillant carrera concertística, s'ha abocat a fer un treball detallat de cada peça, analitzant i comentant, però no revisant, passatges polifònics i parts més interessants.

És un encert, tan per a l'Editorial Boileau com per a Ludovica Mosca, la iniciativa d'aquest tipus de publicació que, també, val a dir-ho, és bilingüe castellà-anglès. I si a més està feta al nostre país, oli en un llum. ● **Joan Carles Blanch i Anguera**

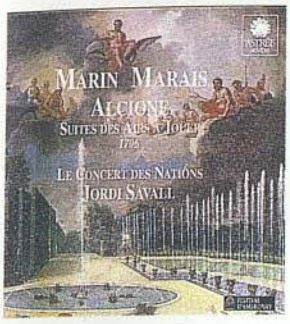

MARIN MARAIS: *Suites de Alcione*

Le Concert des Nations
Director: Jordi Savall
Astrée Auvidis. E 8525.
DDD

Totalment recomanable. La versió de referència de l'òpera completa era la de Minkowski-Erato, i sens dubte el repte de superar-la en els aspectes instrumentals era suggestiu. Savall ha tingut un èxit considerable i ha dirigit una versió d'una plasticitat sonora que resulta d'una psicotropicitat convulsiva.

Aquest CD fàcilment crearà addicció i tots els qui l'escoltin segurament l'inclouran en la llista dels seus preferits. Savall és un gran artista, en els seus dos vessants musicals: director i gambista. Té la traça d'envoltar-se d'uns col·laboradors d'elit que responen perfectament a les seves demandes. El flux musical és d'una continuïtat aclaparadora a causa de la preclara disposició de la forma que se'ns ofereix. Gaudir de la sensualitat harmònica inherent a la tensió acordal del barroc francès és fàcil en aquesta gravació. Els graus funcionals són tractats segons la seva relació amb la tònica principal.

A l'igual que Campra al seu *Hésione et Idoménée* i Desmarets a *Iphigénie en Tauride*, Marais estableix un cert nivell de música programàtica, atemperat d'una manera equilibrada. En aquest sentit, la tempesta que utilitza tots els recursos instrumentals disponibles n'és un exemple claríssim. Aquesta voluntat descriptiva d'alguna de les danses s'ha reflectit perfectament en la clara diferenciació de caràcter que Savall atorga a cada tipus formal, tot obtenint-ne la justa intersecció entre la qualitat pròpia de cada *Air* i el seu contingut expositiu. Altrament, utilitza d'una manera espectacular els baixos de la famosa tempesta, tot imitant el *Scylla* de Gatti i el *Tancredi* de Campra. En aquest sentit, cal apuntar que el llibret que acompanya aquest CD té un important defecte de documentació pel que fa referència a la novetat que va suposar la introducció del contrabaix a l'orquestra de la *tragédie lyrique*.

Una de les virtuts inqüestionables de Savall és el seu concepte d'afinació. La seva intuïció fa que les consonàncies perfectes sonin realment pures com a centres de direccionalitat tonal. D'altra banda, relaciona la tensió harmònica inherent a les modulacions i a les dissonàncies amb el grau dinàmic i d'articulació per obtenir-ne una clarificació sonora dels aspectes generatrius d'aquesta música basada en la funcionalitat dels graus de l'escala.

La qualitat de la gravació és molt bona i aconsegueix un efecte molt interessant d'espacialitat sonora.

Un CD recomanable per a tothom qui estimi la bona música i vulgui gaudir d'un veritable plaer auditiu, tant pel que fa a la interpretació com al contingut. ● **C. Gervilla**

Landini i la música florentina del Trecento

Micrologus.
OPS 30-112. DDD

Ens ocupem d'un CD d'evident interès musicològic; es tracta d'una col·lecció d'obres pertanyents al no gens menyspreable període de toscà del *trecento*. Florència va ser, sens dubte, el nucli musical més important, tot i que, tal com demostren alguns dels cognoms dels músics, també tingueren el seu paper ciutats com Bolonya, Pàdua, Perugia i Rímini.

Aquesta formació s'ha interessat per crear un microcorpus altament didàctic que lliga en un tot indivisible de fragments extrets de manuscrits provinents de la British Library i de la Biblioteca Laurenziana. En la seva selecció apareixen autors de les tres generacions de músics del *Codex Squarcialupi*, pertanyent al famós organista homònim.

Com a mostrari d'estructures s'ha de remarcar la incomprensible absència de la forma *caccia*. Altrament, s'ha destacat moltíssim la *ballata* (equivalent italià de la *chanson balladée*, és a dir, el *virelai*). Són formes molt rítmiques i destinades clarament a la dansa. En general, el grup ha aconseguit que l'estructura sigui molt intel·ligible; en destaquen les seccions purament instrumentals de les vocals (de fet assoleix el desitjat efecte, que semblin cançons acompanyades). Altres construccions que tenen representació en aquest CD han estat la *tocatta* i el *madrigal*.

El compositor més representat ha estat F. Landini. Aquesta tria ha estat justa, ja que un terç de la música que es conserva d'aquest període va ser dictada per la seva mà.

Micrologus ha optat per una interpretació en què la línia vocal no ha estat pràcticament ornamentada, mentre que el doblatge instrumental resulta molt melismàtic, tot creant un joc absolutament heterofònic, en el qual s'assoleixen nivells de veritable color instrumental.

Les veus s'ajusten a les darreres tendències d'interpretació de música d'aquesta època. D'altra banda, la dicció resulta especialment interessant, ja que els textos s'entenen a la perfecció (no hem d'oblidar pas les influències de Petrarca a la gènesi d'aquest repertori). S'ha tingut molta cura en el respecte a l'original, un fet que caracteritza aquesta formació.

De tot el que he dit, en deriva la conclusió següent: aquest és un CD molt i molt recomanable per a tots aquells que vulguin apropar-se a aquest repertori mitjançant una interpretació que conjumini el rigor musicològic amb interessants nivells artístics. ● **C. G.**

MOZART: *Quintets de corda, K. 515 i 516*

Ensemble 415. Harmonia Mundi France 901512

Es tracta de dos cims indiscutibles de la música de cambra mozartiana, datats el 1787 –l'any auri de l'estrena del *Don Giovanni* a Praga–; música que hom diria que Mozart va fer per a ell mateix, impertorbable a concessions circumstancials, o que, com va escriure a l'època Wilhelm Schreiber, comentarista dels Dramaturgische Blätter de Frankfurt, "...sembla escapar de la comprensió dels diletants corrents, malgrat ser tan majestuosa, tan elegant en detalls aïllats, tan plena de robusta harmonia en el seu conjunt". Aquests dos quintets amb dues violes –formació que ens remet a la tradició italiana– són

també notablement dissemblants en les respectives atmosferes que transmeten: el *Quintet en do major*, d'aire més lluminós i apol·lini, no és, però, privat de tensions i de contrastos, cosa que l'allunya clarament de l'esperit de la música de saló; el *Quintet en sol menor* sembla endinsar-se en les regions ombrives de la vida íntima de Mozart, malgrat el caràcter més desimbolt del final.

És gairebé inevitable de comparar-los amb les dues grans darreres simfonies de les mateixes tonalitats, la *Jupiter* i la *Simfonia en sol menor*. També és curiós de recordar que els biògrafs antics de Mozart –Heinrich Albert, Otto Jahn, Saint-Fox i Alfred Einstein–, influenciats per una visió romàntica del fet musical, van lligar l'anàlisi musical d'aquests dos quintets a una dimensió autobiogràfica, la qual explicaria el seu singular tremp expressiu, en ser escrits durant la malaltia i immediatament després de la mort de Leopold Mozart, el pare del compositor, amb qui l'unien uns lligams tan complexos.

Quant a la versió que comentem, cal remarcar com a dada significativa que és a càrrec d'un conjunt (format per Chiara Banchini, Enrico Gatti, Emilio Moreno, Irmgard Schaller i Käthi Gohl) que procedeix de l'àmbit de la música antiga i no pas d'una agrupació forjada sobre el gran repertori romàntic; i, doncs, es caracteritza per dedicar una atenció particular a una sensibilitat estilística que avui ja és habitual d'aplicar, també, a les produccions més emblemàtiques del segle XVIII. Així, el *pathos* expressiu d'aquesta singular música mozartiana neix naturalment de les dades objectives de la mateixa música, d'un fraseig minuciós i d'una articulació rigorosa i unitària, que no dóna una imatge d'academicisme estèril, gràcies a l'entusiasme manifest dels intèrprets i a la seva inqüestionable capacitat tècnica. Els melòmans poden tenir les seves preferències subjectives, però és innegable que els components de l'Ensemble 415 serveixen de manera justa i eloqüent els valors més genuïns de la música de cambra del compositor de Salzburg.

Per acabar, ja que, malauradament, tenim poques ocasions d'escoltar en viu aquesta música fascinant i selectíssima, cal recomanar aquest CD, tant pel repertori que presenta com pel nivell remarcable de la seva interpretació. ● **Lluís Millet**

FRANZ SCHUBERT: *String Quartet D. 87 i String Quintet D. 956*
Talich Quartet i conjunt integrat per Suk, Baxa, Cerny, Vectomov i Simandl. Un disc Praga productions, editat per Le Chant du Monde. Harmonia Mundi PR 250055 HM 90

El *Quartet op. 125 núm. 1*, D. 87, que fou publicat només com a obra pòstuma, té l'encís d'haver estat escrit per Schubert a la tendra edat de setze anys. Mozartià en bona part, però amb un "Scherzo" en comptes del minuet llavors encara esperat. Rara amalgama d'intuïció típicament schubertiana i sentit acadèmic tradicional, que pot interpretar-se com un homenatge al geni de Salzburg. En canvi, el *Quintet en do major* marca, només quinze anys després de la composició precedent, l'evidència de la fi de la vida del compositor. Obra contemporània de la simfonia "gran", de la mateixa tonalitat, exigeix la fórmula del quintet de cordes per mitjà de la introducció d'un segon violoncel, l'únic habitual del quartet. Versió aquesta especialment recomanada per representar la millor tradició instrumental txeca, nogensmenys que en una agrupació encapçalada pel violinista Josef Suk, nét del compositor del mateix nom i besnét de Dvorák. Emocionant, la versió, especialment la del segon moviment, el conegut "Adagio". ● **Josep Casanovas**

SCHUBERT: *Sonates per a piano*
(D 568, en mi bemoll major, i D 958, en do menor).
András Schiff.
DECCA, 440 308-2

Aquest enregistrament constitueix el quart volum de la sèrie dedicada a les sonates per a piano (acabades o fragmentàries) del compositor vienès, encara força mal conegudes en la seva totalitat (potser per l'aureola d'innovació formal que semblen monopolitzar les de Beethoven), malgrat els esforços d'alguns grans pianistes del present i del passat, com, entre altres, Schnabel, Kempff i Brendel, als quals se suma ara András Schiff, amb una aportació tan rellevant des d'una dimensió reflexiva (com ho corroboren els comentaris explicatius d'ell mateix inclosos en el CD) com des de la realitat interpretativa musical. D'altra banda, el conjunt d'aquesta sèrie schubertiana pot incitar els oients atents a consideracions interessants de tipus estilístic sobre el tractament, per part de Schubert, de la gran forma clàssica; i també pot fer-ho, individualment, aquest disc, que presenta dues sonates de climes ben diferents, cronològicament separades per una dècada.

Sobre un piano Bösenorfer Imperial, András Schiff acredita una gran sensibilitat per la sonoritat de l'instrument, pels accents i les inflexions dinàmiques més subtils, alhora que dóna una imatge eloqüent d'aquells matisos psicològics canviants –els contrastos entre la llum i l'ombra– tan característics del món interior de Schubert. Seria impossible de traduir tot això de manera convincent sense un domini tècnic transcendent de l'instrument, si bé en aquest enregistrament prevalen de manera manifesta i exemplar els valors musicals per sobre dels purament tècnics.

Un disc (com tota la sèrie) per als schubertians a ultrança i per als melòmans que, sense ser-ho, cerquin el plaer de nous descobriments. ● **Agustí Montellà**

LEOS JANÁCEK: *Œuvres pour piano*
Alain Planés.
Harmonia Mundi. France.
HCM 901508. HM 90

Es tracta de l'edició de l'obra completa de Janácek per a piano. Obra que, per altra banda, només exigeix un únic disc compacte, per-

què no comprèn més enllà d'una *Sonata*, de 1905, de la qual es conserven únicament dos moviments, les dues sèries de peces titulades "En un sender abrigat", les petites peces "En la boira" i un esbós retrobat, titulat "Record". Hi retrobem el pianista francès Alain Planés, bon especialista en partitures contemporànies, i un comentarista inesperat, el literat Milan Kundera, que fa un apassionat panegíric del compositor. Pot dir-se que és una autèntica descoberta, perquè són molts altres, com tothom sap, els gèneres que va cultivar Janácek, sobretot l'òpera i la música orquestral i de cambra. Estem en presència de velles partitures, excepte el darrer esquema de 1928, que trobem molt més arrelades en els anys de la primera dècada del segle que no en un expressionisme original, com pretén Kundera en el seu estudi. Diria que és, en tot cas, un estil preexpressionista europeu, delicat i evocador, que s'escolta amb un ànim relaxat. ● **J.C.P.**

TXAIKOVSKI:
Concert per a piano núm. 1
GRIEG:
Concert per a piano
Peter Jablonski, piano.
The Philharmonia Orchestra.
Director:
Peter Maag
DECCA 443 174-2

Sobre dos paradigmàtics concerts romàntics, el jove pianista suec, nascut el 1971, Peter Jablonski (la incipient i prometedora carrera del qual ha estat apadrinada per Vladimir Ashkenazy) acredita ja una maduresa excepcional, que respon, també, a unes característiques generacionals: control dels sentiments, rebuig del virtuosisme banal o de personalismes excessius, sense caure, però, en un academicisme estèril ni defugir una clara sensibilitat poètica, ben palesa en nombrosos passatges del *Concert* de Txaikovski que s'adiu de manera particular amb l'esperit del de Grieg, que respon al tempre tan personal del compositor, malgrat que aquest es canalitza a través dels motlles de la gran forma clàssico-romàntica.

L'acompanyament de l'Orquestra Philharmonia de Londres, amb Peter Maag –un director mozartià– al capdavant, és impecablement professional en l'obra de Txaikovski, si bé massa pàl·lid i rutinari. En el concert de Grieg, en canvi, la simbiosi entre el pianista i l'acompanyament és totalment aconseguida. En tot cas, aquest enregistrament proposa una versió vàlida i plausible de dos concerts absolutament prodigats tant als catàlegs discogràfics com a les sales de concert. ● **A. M.**

Montserrat Caballé sings Granados
(Canciones amatorias, Tonadillas, La maja y el ruiseñor, Cançons amb textos catalans).
Montserrat Caballé, soprano. Miguel Zanetti, piano, orquestra dirigida per Rafael Ferrer.
RCA Victor. Gold Seal, 09026 62539 2

A questa antologia *liederística* de l'il·lustre compositor lleidatà (a part de l'atractiu del repertori que presenta) constitueix un document inefable pel fet que presen-

ta una reelaboració digital d'algunes gravacions del 1966, quan la nostra soprano era als inicis de la seva carrera (*Canciones amatorias* i *Tonadillas*, acompanyades d'una orquestra barcelonina dirigida per Rafael Ferrer), al costat de sengles enregistraments del 1977 (les bellíssimes cançons amb textos d'Apel·les Mestres, Josep M. Roviralta i la comtessa de Castellor i "La maja y el ruiseñor" de *Goyescas*, amb un superb acompanyament pianístic de Miguel Zanetti).

És absolutament gratificant d'escoltar la veu de Montserrat Caballé amb la frescor i l'esplendor material més absolutes i amb aquella personal intensitat expressiva que ha conservat al llarg de tota la seva carrera! I també ens sembla molt positiu de poder veure en els catàlegs discogràfics actuals les peces menys conegudes d'Enric Granados sobre textos catalans, com les entranyables "Elegia eterna" i "L'ocell profeta".

I aquí hauríem de reivindicar, finalment, la reedició d'aquelles antigues produccions de Vergara, entre les quals recordem dues precioses antologies de les cançons d'Eduard Toldrà (la celebració del centenari del nostre músic en seria una bona avinentesa) i de la lírica de Frederic Mompou, amb l'acompanyament pianístic del compositor, autèntiques peces de museu i de col·leccionista. ● **A.M.**

OLIVIER MESSIAEN:
Des canyons aux étoiles (De les gorges als estels)
Asko Ensemble.
Schonberg Ensemble.
Grup de Percussió de la Haia.
Dir: Reinbert de Leeuw.
Dos CD, Montaigne Audivis, MO. 782035

É s aquest el segon volum de la sèrie de quatre que aquest segell té programats –i en part ja publicats– sobre la figura d'Olivier Messiaen. Obra originada per una comanda de miss Alice Tully i que va ésser gestada entre 1971 i 1974. Ha esdevingut un títol fonamental en la bibliografia del compositor. De les gorges (els "canons" americans) i els deserts –geològics i minerals– fins als estels... i "encara més amunt, fins als ressuscitats del Paradís per tal de glorificar Déu en tota la seva creació". Així ho expressa literalment l'autor en l'extens estudi que oportunament va analitzant, pas a pas, l'estructura de la composició. De fet, torna a ésser l'inabastable catàleg dels cants dels ocells que Messiaen va estudiar minuciosament i que sorgeixen encara amb la col·laboració de tres grups instrumentals impecables –sobretot les percussions. Música en el sentit estricte del misticisme més delirant de Messiaen, profundament literari i evidentment opinable, però que a fi de comptes es tradueix en noranta minuts de bellíssima música, basada en el principi de la *klangfarbe*, de les sonoritats irisades. Tota una literatura que costa de prendre's seriosament i una música que, per ella mateixa, exigeix el respecte més absolut. Escoltada ara, amb una certa perspectiva històrica, resulta perfectament encaixada amb les es-

coles serials dels anys seixanta. Magnífica execució, direcció i edició. Especialment el piano i el corn, que tenen llargues intervencions solistes i, sobretot, l'extens grup de percussionistes exòtics, de tota mena i de tots els orígens. ● **J.C.P.**

WITOLD LUTOSLAWSKY: *Simfonies núm. 3 i 4, Les Espaces du Sommeil*

Orquestra Filharmònica de Los Angeles.
Esa-Pekka Salonen, director.
SONY Classical SK 66280

Una proposta discogràfica excel·lent, imprescindible per als amants de la música culta del nostre segle i que esdevé una fita, segurament última, per a un complet panorama de l'evolucio simfònica dels dos darrers segles.

En efecte, Witold Lutoslawsky, insigne compositor polonès desaparegut recentment, a més de col·laborar amb altres compatriotes, com Penderecki, a col·locar la música polonesa a primera línia de l'avantguarda musical mundial, és també una mena de figura aglutinadora de tot el panorama musical del segle XX. En ell trobem ressonàncies que ens porten des de les atmosferes obscures i decadents de Mahler fins a la frescor i claredat de Britten, des de la violència de Shostakòvitx al lirisme de Barber, sense oblidar les evidents referències d'estil a Bartók, Stravinsky i Schönberg. Amb tot, Lutoslawsky no té una escriptura feixuga i carregosament densa, ni tampoc brandà en cap moment una insistent utilització de les gosadies musicals de les quals molts dels seus coetanis feren gran ostentació (no utilitzà mai d'una manera rigorosa el serialisme ni la atonalitat absoluta; sí que, en canvi, féu ús de la música aleatòria, però amb un atzar regit per les directrius de l'obra i de la idea).

I és aquesta claredat formal, aquesta puresa d'idea i concepte perfectament transmesos a la partitura i a la interpretació, la que ens fa pensar en el retorn al gènere simfònic prebeethovenià, tot culminant així un cicle simfònic de dos-cents anys que hauria tingut el seu punt àlgid en les simfonies de Mahler.

De les obres presentades destaca la que se'ns ofereix de primer plat: la *Quarta Simfonia*, composta el 1992, probablement la darrera obra del compositor. És d'una bellesa extraordinària, per la seva puresa i claredat característiques. Una orquestra profusa tractada amb gran *savoir faire* ens transporta al món dels sentiments i les passions amb un espectre de gran varietat, des del més pur lirisme romàntic fins a la violència d'uns *tutti* conclusius esfereïdors. També és una mena de síntesi de tota la llarga obra de Lutoslawsky, que alhora ens apropa en les primeres obres, més tradicionals, com *Música Funebre* o la *Primera Simfonia*, i també a les obres més experimentals, com *Jocs Venecians* o el *Llibre per a orquestra*. En tot cas, els passatges aleatoris no barroquitzen l'obra, sinó que l'embelleixen amb pinzellades molt estilitzades, molt personals. Crec que es tracta d'una de les obres simfòniques més belles que he sentit, que no són poques.

De segon plat, el CD ens ofereix una obra magnífica, però també molt densa, per a baríton i orquestra, *Les Espaces du Sommeil*, un encàrrec de Fischer-Dieskau sobre un text carregat de simbolisme i expressionisme del poeta francès Robert Desnos. És precisament el text el que fa més complexa l'obra, però en canvi tots els elements de la partitura s'aboquen a una perfecta estructuració i organització de la semàntica literal i musical: l'excepcional qualitat de la veu de John Shirle-Quirk, el tractament simfònic però molt expressiu de l'orquestra, amb alguns notables recursos sorprenentment efectius, en fan també una obra bellíssima.

A la *Tercera Simfonia*, visualment més expressionista que la *Quarta*, no li resta, però, bellesa, tot i que el lirisme de la darrera es veu mitigat en favor d'una major expressivitat dels efectes sonors d'una orquestra encara més densa i d'una major complexitat en l'elaboració de les idees i del plantejament musical. És una obra molt elaborada, exemple d'una gran maduresa creativa (l'obra fou començada el 1972 i acabada onze anys més tard). L'avantguarda expressiva dels seus elements alterna amb una insistent recurrència a un tema martellejat que no deixa de fer-nos pensar en el tòpic del destí!, un destí en tot cas violent i apassionant, llegat d'un creador extraordinari, plenament identificat amb el seu temps i amb els brutals esdeveniments que ha viscut el nostre segle.

Per acabar, valdria una referència merescuda a la sàvia interpretació de la Filharmònica de Los Angeles, sota la batuta del jove director finlandès Esa-Pekka Salonen. L'exuberància simfònica de la primera, susceptiblement especialitzada en la música del segle XX, i el caràcter lúcid, racional, gairebé fred del segon formen una combinació idònia per transmetre, al meu parer, unes partitures com aquestes, alhora complexes i clares. ● **Sergi Moreno i Lasalle**

Homenatge al Liceu

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu.
Direcció: José Collado.
Segell: Horus

La confluència d'un contingut d'un gran atractiu intrínsec i d'un context de producció i dedicació específics atorguen a aquest CD un interès i una dimensió especials.

Enregistrat en el curs dels concerts que l'Orquestra i el Cor del Gran Teatre del Liceu van oferir al Palau de la Música Catalana els pasats 24 i 25 d'octubre, es tracta d'una demostració impagable de presència de l'estructura artística del teatre barceloní, l'interregne que viu forçosament d'activitat limitada. És com una afirmació rotunda i clara de voluntat de manifestar-se amb tota la plenitud possible i d'escampar als quatre vents –tant com ho permeti la divulgació d'aquesta mateixa voluntat.

Si hi afegim que una part dels beneficis han d'anar a raure a un fons social del l'equip humà del Liceu, es completa la imatge d'aquesta parcel·la justificadora de l'enregistrament.

En el pla estrictament musical, l'atractiu es basa en l'aplec de moments operístics simfònics i corals destacats i especialment coneguts, que fa que el gaudi immediat del disc sigui realment gratificant. Moments com el "Va pensiero" de *Nabucco*, de Verdi, "Dansa de les hores de Ponchielli, "Cor dels mortals" de *Faust* de Gounod, el cor "Patria oppresa" de *Macbeth*, entre d'altres prou coneguts també, conformen un tot que no necessita ponderació, servit amb tota la capacitat d'unes formacions artístiques admirablement lliurades a aquest repertori. ● **J.C.C.**

Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya

50 anys d'Orquestra

Febrer 1995

Concerts al Palau de la Música

directors:

FRANZ-PAUL DECKER
HEINZ WALLBERG
STANISLAV SKROWACZEWSKY

solistes:

AMIR KATZ, *piano*
DAVID LIVELY, *piano*

autors:

RACHMANINOV, SHOSTAKÒVITX, BRUCKNER, BEETHOVEN, BARTÓK, BRAHMS

Solistes de l'OBC al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona

MAGDALENA BARRERA, *arpa;* DOLORS CANO, *piano;* PERE CARBONELL, *violí;* JOSEP FUSTER, *clarinet;* ERIC KOONTZ, *viola;* VASIL LAMBRINOV, *violí;* MAGDALENA MARTÍNEZ, *flauta;* SALVADOR MARTÍNEZ, *flauta;* GHEORGHE MOTATU, *violoncel;* JOZEF TOPORCER, *violí;* LLUÍS SEDÓ, *violoncel;* MIQUEL SERRAHIMA, *viola*

autors:

BEETHOVEN, BERNSTEIN, BRUCH, ENESCO, FAURÉ, IBERT, MOZART, PALOMARES, PETRA-BASACOPOL, RAPHAEL, REGER,

OBC

Venda anticipada de localitats i per telèfon: De dilluns a divendres, de 10 a 21 h., i dissabtes, de 15 a 21 h., a les taquilles del Palau de la Música (Sant Francesc de Paula, 2); Trucant a les taquilles del Palau de la Música Catalana (Tel. 268 10 00)

Solistes de l'OBC. Veure cartellera. ENTRADA GRATUÏTA

Informació: Via Laietana, 41 • **Tel.: 317 10 96**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament de Barcelona
Àrea de Cultura

Per fi, com el primer dia

L´any 1910 es va acabar de construir un dels edificis més singulars de Barcelona: la casa Milà o, com se la coneix popularment, La Pedrera, obra de l´arquitecte Antoni Gaudí.
Des d´aleshores han passat vuitanta anys. Ara, gràcies al patrocini de CAIXA DE CATALUNYA, en col·laboració amb altres organismes públics, se n´ha fet una fidel i acurada restauració, amb la qual cosa ha recuperat totalment el seu aspecte i bellesa inicials.
I ens ha quedat, per fi, com el primer dia. Perquè la Pedrera s´ho mereixia: perquè és un dels edificis més significatius del modernisme a Catalunya i de l´arquitectura mundial; i perquè ha estat declarat recentment Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO. Felicitats.

CAIXA DE CATALUNYA